

ความสัมพันธ์ระหว่าง ทศนคติต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู
และการปฏิบัติของเพื่อน กับพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น

เกวลี นาควิโรจน์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาลัทธิ
ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต (การพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช)
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2555

Copyright by Mahidol University

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ความสัมพันธ์ระหว่าง ทักษะคิดต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู
และการปฏิบัติของเพื่อน กับพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น

เกวลี นาควิโรจน์

นางสาวเกวลี นาควิโรจน์
ผู้วิจัย

อติตยา พรชัยเกตุ โอว ยอง,

Ph.D. (Nursing)
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ อัจฉราพร สี่หิรัญวงศ์,

พย.ด.

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ประภา ยุทธไตร,

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประภา ยุทธไตร,
พย.ด.

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ศาสตราจารย์ บรรจง มไหสวริยะ,

พ.บ., ว.ว. ออร์โธปิดิกส์
คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

ประภา ยุทธไตร,

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประภา ยุทธไตร,
พย.ด.

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ความสัมพันธ์ระหว่าง ทักษะคิดต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู
และการปฏิบัติของเพื่อน กับพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต (การพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช)
วันที่ 8 มีนาคม พ.ศ. 2555

ทาสี นกจิโรจน์

นางสาวเกวตี นาควิโรจน์
ผู้วิจัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์เอมพร รตินธร,
Ph.D. (Nursing)
ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

อติยา พรชัยเกตุ โอว ของ,

Ph.D. (Nursing)
กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประภา ยุทธไตร,

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประภา ยุทธไตร,
พย.ค.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

พองคำ ติลกสกุลชัย,

รองศาสตราจารย์พองคำ ติลกสกุลชัย,
Ph.D. (Nursing)
คณบดี

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

นายบุรินทร์ สุรอรุณสัมฤทธิ์,

พ.บ., ว.ว. จิตเวชศาสตร์
กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์อัจฉราพร สีหิรัญวงศ์,
พย.ค.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ศาสตราจารย์บรรจง มไหสวริยะ,
พ.บ., ว.ว. ออร์โธปิดิกส์
คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลือจากบุคคลหลายท่าน ผู้วิจัยขอขอบคุณอาจารย์อติทยา พรชัยเกตุ โอว ของ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ที่เสียสละเวลา ช่วยสนับสนุน ชี้แนะแนวทาง และให้คำปรึกษาตลอดระยะเวลาการทำวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่าง

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์อัจฉราพร ลีหิรัญวงศ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประภา ยุทธไธโร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่ให้ข้อคิดเห็น ปรับปรุง เสนอแนวทางตลอดมา ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เอมพร รตินธร ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และ นายแพทย์บุรินทร์ สุรอรุณสัมฤทธิ์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รวมทั้งผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่ให้ความกรุณาตรวจสอบเครื่องมือวิจัย และให้คำแนะนำ เสนอแนะให้วิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์ภาควิชาสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวชศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ และให้คำแนะนำ ตลอดระยะเวลาที่ศึกษาในสถาบันการศึกษาแห่งนี้ และขอขอบพระคุณอธิการบดีมหาวิทยาลัย นราธิวาสราชนครินทร์ ที่อำนวยความสะดวก และอนุญาตให้ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูล ขอขอบพระคุณคณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ คณาจารย์ และเจ้าหน้าที่คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ทุกท่านที่ได้ให้การสนับสนุน ขอขอบคุณกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียน อาชีวศึกษาทุกท่าน ที่เสียสละเวลาเข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้ ทำให้วิทยานิพนธ์สำเร็จลุล่วงอย่างสมบูรณ์

ท้ายที่สุดขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ญาติพี่น้อง และเพื่อนทุกคนที่คอยให้ กำลังใจและเป็นທີ່ให้คำปรึกษาทางด้านจิตใจตลอดมา และขอขอบคุณทุกท่านที่มีได้กล่าวถึง ณ ที่นี้ ที่ให้การช่วยเหลือ มีส่วนร่วมตลอดมา จนทำให้วิทยานิพนธ์สำเร็จด้วยดี

เกวลี นาควิโรจน์

ความสัมพันธ์ระหว่าง ทักษะการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อน กับพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น

RELATIONSHIPS BETWEEN ATTITUDES TOWARD VIOLENCE, PARENTING STYLES AND PEER'S BEHAVIORS AND VIOLENCE BEHAVIORS OF ADOLESCENTS

เกวลี นาควิโรจน์ 5036757 NSMH/M

พช.ม. (การพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: อติศยา พรชัยเกตุ โอบ ของ, Ph.D. (NURSING), อัจฉราพร สี่หิรัญวงศ์, พช.ด., ประภา ยุทธไธร, พช.ด.

บทคัดย่อ

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ทักษะการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อน กับพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) ของแบนดูรา (Bandura, 1989) เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในสถาบันอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา จังหวัดนราธิวาส จำนวน 200 คน

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีอายุ 15 - 18 ปี อายุเฉลี่ย 17.3 ปี ($S.D. = 0.9$) โดยมากกว่าครึ่งเป็นเพศชาย (ร้อยละ 57.5) และนับถือศาสนาอิสลามมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 58 มีค่าเฉลี่ยของทักษะการใช้ความรุนแรง การปฏิบัติของเพื่อน และพฤติกรรมรุนแรงเท่ากับ 76.2 ($S.D. = 9.6$), 18.8 ($S.D. = 6.9$) และ 14.4 ($S.D. = 15.9$) ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างมีรูปแบบการเลี้ยงดูแบบอิสระอย่างมีขอบเขตมากที่สุด (ร้อยละ 47) รองลงมา คือ แบบควบคุม (ร้อยละ 24), แบบยอมตามบุตร (ร้อยละ 18) และแบบปล่อยปละละเลย (ร้อยละ 11) ตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์พบว่าทักษะการใช้ความรุนแรง และการปฏิบัติของเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .38$ และ $r = .67$ ตามลำดับ) ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่านักเรียนอาชีวศึกษาที่มีรูปแบบการเลี้ยงดูต่างกัน มีพฤติกรรมรุนแรงโดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F_{3, 196} = 4.593$) ซึ่ง เมื่อทำการทดสอบรายคู่พบว่าวัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบอิสระอย่างมีขอบเขตจะมีพฤติกรรมรุนแรงต่ำกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตร และแบบควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการศึกษาที่มีความสำคัญต่อการทำความเข้าใจปัจจัยด้านทักษะการใช้ความรุนแรง, รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อนที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น และให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วย ผู้บริหาร, ครูอาจารย์ ผู้ปกครอง และทีมสุขภาพได้ตระหนักถึงปัจจัยเหล่านี้เพื่อนำไปสู่การป้องกันการเกิดพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น

คำสำคัญ : พฤติกรรมรุนแรง / ทักษะการใช้ความรุนแรง / รูปแบบการเลี้ยงดู / การปฏิบัติของเพื่อน / วัยรุ่น

RELATIONSHIPS BETWEEN ATTITUDES TOWARD VIOLENCE, PARENTING STYLES AND PEER'S BEHAVIORS AND VIOLENCE BEHAVIORS OF ADOLESCENTS

KEWALEE NAKHAWIROT 5036757 NSMH/M

M.N.S. (MENTAL HEALTH AND PSYCHIATRIC NURSING)

THESIS ADVISORY COMMITTEE: ATITTAYA PORNCHAIKATE AU-YEONG, Ph.D. (NURSING), ACHARAPORN SEEHERUNWONG, D.N.S., PRAPA YUTTRI, D.N.S.

ABSTRACT

This descriptive research study aimed at examining the relationships between attitudes toward violence, parenting styles, and peer's behaviors and violence behaviors of vocational students in Narathiwat province. The social cognitive theory proposed by Bandura (1989) was used as the framework of the study. Participants were 200 students from vocational schools under the Office of Higher Education, Ministry of Education, in Narathiwat province.

The findings showed that participants were aged between 15 to 18 years old, with the mean age of 17.3 years ($SD = 0.95$). The majority of them (57.5%) were male and Muslim (58%). The mean scores of violent behavior, attitudes toward violence and peer's behaviors were 14.4 ($SD = 15.9$), 76.2 ($SD = 9.6$), and 18.8 ($SD = 6.9$) respectively. In terms of parenting styles, 47% had authoritative, 24% had authoritarian, 18% had permissive, and 11% had neglecting parenting styles. Further, the results indicated that attitudes toward violence and peer's behaviors were positively correlated with violent behavior ($r = .38$ and $r = .67$, respectively, $p < .01$). An analysis of variance revealed that students who had different parenting styles showed significantly differences in their violent behaviors ($F_{3, 196} = 4.593$, $p < .01$). Post-hoc comparisons indicated that students who received the authoritative parenting style had less violent behavior than those who received authoritarian and permissive parenting styles.

The findings of the study shed light on various factors associated with violent behavior in adolescents. Related persons including parents, administrators, teachers, and healthcare providers should take these factors into consideration to reduce and prevent violence in adolescents.

KEY WORDS : VIOLENCE BEHAVIOR / ATTITUDES TOWARD VIOLENCE / PARENTING STYLES / PEER'S BEHAVIOR / ADOLESCENT

112 pages

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ค
บทคัดย่อ (ภาษาไทย)	ง
บทคัดย่อ (ภาษาอังกฤษ)	จ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ณ
บทที่ 1 บทนำ	
ความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา	1
คำถามการวิจัย	5
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	6
สมมติฐานของการวิจัย	6
กรอบแนวคิดการวิจัย	6
ขอบเขตการศึกษา	8
นิยามตัวแปร	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัย	9
บทที่ 2 การทบทวนเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
วัยรุ่นและการพัฒนาการของวัยรุ่น	10
พฤติกรรมรุนแรง	13
ความหมายของพฤติกรรมรุนแรง	13
ประเภทของพฤติกรรมรุนแรง	15
พฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น	17
ผลกระทบที่เกิดจากพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น	17
ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น	18
ปัจจัยด้านบุคคล	18
ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม	20
กรอบแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรง	25

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	
รูปแบบการวิจัย	29
ประชากรที่ใช้ในการศึกษา	29
กลุ่มตัวอย่าง	29
แหล่งเก็บข้อมูล	30
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	31
การหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย	35
วิธีการเก็บข้อมูล การดำเนินการเก็บข้อมูล	36
การพิทักษ์สิทธิ์กลุ่มตัวอย่าง	37
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	38
บทที่ 4 ผลการวิจัย	39
บทที่ 5 การอภิปรายผล	51
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัย	57
บทสรุปแบบสมบูรณ์ภาษาไทย	62
บทสรุปแบบสมบูรณ์ภาษาอังกฤษ	74
รายการอ้างอิง	87
ภาคผนวก	93
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	94
ภาคผนวก ข หนังสือขออนุญาตใช้เครื่องมือวิจัย	102
ภาคผนวก ค หนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือ	105
ภาคผนวก ง หนังสือรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน	111
ประวัติผู้วิจัย	112

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
4.1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	40
4.2 จำนวนและร้อยละของผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคุณลักษณะของผู้ปกครอง	43
4.3 ช่วงคะแนน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา	45
4.4 จำนวน และร้อยละพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาจำแนกตามเพศ	46
4.5 ช่วงคะแนน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงของกลุ่มตัวอย่าง	48
4.6 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา	48
4.7 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดนราธิวาสจำแนกตามรูปแบบการเลี้ยงดูโดยภาพรวม	49
4.8 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่เกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรงจำแนกตามรูปแบบการเลี้ยงดู	49
4.9 ช่วงคะแนน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงของกลุ่มตัวอย่าง	50
4.10 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา	50

สารบัญภาพ

ภาพ

หน้า

1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

8

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความรุนแรงในวัยรุ่นไม่ว่าเป็นกรณีที่วัยรุ่นเป็นเหยื่อหรือเป็นผู้กระทำกำลังเป็นปัญหาที่ทวีความรุนแรงขึ้นทั่วโลก โดยอาจมีการแสดงออกในรูปของการทำร้ายร่างกาย การปล้นทรัพย์ การทำร้ายทางเพศ หรือการฆาตกรรม องค์การอนามัยโลกรายงานว่าในปี ค.ศ. 2000 มีวัยรุ่นและคนหนุ่มสาวอายุระหว่าง 10 - 29 ปี ถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิตสูงถึง 199,000 คนทั่วโลก หรือคิดเป็นอัตรา 9.2 ต่อประชากรแสนคนหรือเฉลี่ย 565 คนต่อวัน (WHO, 2002) โดยในแต่ละประเทศมีอัตราการเกิดความรุนแรงที่แตกต่างกัน และสามารถพบพฤติกรรมรุนแรงได้ในทุกช่วงวัย แต่ส่วนใหญ่มักพบในวัยรุ่นเนื่องจากเป็นช่วงวัยที่ต้องการหาเอกลักษณ์ให้กับตนเอง เป็นระยะคาบเกี่ยวระหว่างความเป็นเด็กต่อเนื่องกับความเป็นผู้ใหญ่ซึ่งนับเป็นช่วงเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต พัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และปัญญามีการเปลี่ยนแปลงมากและรวดเร็วในทุกด้าน ความเปลี่ยนแปลงและความเจริญเติบโตทางร่างกายทั้งภายใน และภายนอกส่งผลให้วัยรุ่นมีอารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย สับสน อ่อนไหว มีอารมณ์ค่อนข้างรุนแรง ไม่มั่นคง การควบคุมอารมณ์ไม่ดี (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2549) และมักมีปัญหาในการปรับตัว ซึ่งส่งผลให้วัยรุ่นเกิดความคับข้องใจ ความเครียด ความวิตกกังวล และนำไปสู่การแสดงออกของพฤติกรรมที่รุนแรงได้ การศึกษาพบว่าวัยรุ่นอายุ 15-24 ปี มีการแสดงออกของพฤติกรรมรุนแรงสูงกว่าวัยรุ่นช่วงอายุ 10-14 ปี โดยพบว่าวัยรุ่นช่วงอายุ 15-17 ปี มีพฤติกรรมรุนแรงสูงสุด (Grinberg, Dawkins, Dawkins & Fullilove, 2005) พฤติกรรมรุนแรงนี้มีอัตราการเกิดในเพศชายสูงกว่าเพศหญิง และมีอัตราการเกิดในประเทศที่กำลังพัฒนาสูงกว่าในประเทศที่พัฒนาแล้ว (WHO, 2002)

สถานการณ์การกระทำพฤติกรรมรุนแรงในเด็กและเยาวชนไทยกำลังทวีความรุนแรงขึ้นเช่นเดียวกับในหลายประเทศ ซึ่งมีการเผยแพร่ทางสื่อมวลชนปรากฏให้เห็นอยู่เป็นประจำ โดยเฉพาะในนักเรียน นักศึกษาระดับอาชีวศึกษาที่มีการขกพวกตีกัน การก่อเหตุทะเลาะวิวาท การประทุษร้ายร่างกาย การพกพาอาวุธปืนในการทำร้ายผู้อื่น ทำลายทรัพย์สินของส่วนรวม การใช้ภาษาถ้อยคำที่รุนแรง ข่มขู่ ต้าหนิดิเตียน การใช้ภาษาท่าทางที่ไม่เหมาะสม พฤติกรรมเหล่านี้จัดเป็นพฤติกรรมที่รุนแรงทั้งสิ้น (วัฒนา โอทาตะวงษ์, 2547) นอกจากนี้ยังมีสถิติที่ชี้ให้เห็นถึงปัญหา

เหล่านี้ได้ กล่าวคือจากข้อมูลเยาวชนอายุ 15 ถึง 18 ปีที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศในปีงบประมาณ 2549 มีจำนวน 40,140 คดี (สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน, 2550) และเพิ่มขึ้นเป็น 42,240 คดีในปีงบประมาณ 2550 เมื่อพิจารณาจำแนกตามเพศ พบว่าเป็นคดีที่ผู้กระทำความผิดเป็น เพศชายสูงกว่าเพศหญิงคือ คดีที่เป็นเพศชายมีจำนวน 38,729 คดี และเป็นเพศหญิงจำนวน 3,511 คดี (สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน, 2550) โดยมีคดีที่กระทำความผิดโดยเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรง เช่น ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศ และความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด รวมทั้งสิ้น 13,588 คดี และยังมีคดีอื่นๆ ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียง และการปกครอง และความผิดอื่นๆรวมทั้งสิ้น 37,540 คดี ซึ่งในการรายงานสถิติความผิดเกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรงอาจมีน้อยเนื่องจากแบ่งตามสาเหตุของการถูกจับกุม อย่างไรก็ตามเนื่องจากพฤติกรรมรุนแรงเป็นพฤติกรรมที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เด็กและเยาวชนจำนวนมากที่เคยกระทำความผิดในข้อหาที่ไม่รุนแรง เช่น ลักทรัพย์ หรือยาเสพติด มักมีพฤติกรรมรุนแรงร่วมด้วย หรือในที่สุดก็จะกระทำความผิดในข้อหาที่รุนแรงขึ้น (อุมพร ตรังคสมบัติ, 2549) โดยเมื่อพิจารณาแล้วพบว่า เด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีส่วนใหญ่เป็นนักเรียนนักศึกษา สูงถึง 17,279 คน ซึ่งมีจำนวนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 33.8 (สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน, 2550) นอกจากนั้นเมื่อวิเคราะห์ในรายภาคพบว่าภาคใต้มีปัญหาเยาวชนมีพฤติกรรมรุนแรงสูงที่สุด ถึงร้อยละ 55.9 เมื่อเปรียบเทียบกับทุกภาค (ธีรภา เกษประดิษฐ์, 2544)

ปัญหาพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นไทยมีแนวโน้มรุนแรงมากขึ้น และเป็นปัญหาของประเทศที่สำคัญที่ควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน (กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2550) เนื่องจากปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อตัววัยรุ่นและครอบครัว โดยวัยรุ่นอาจได้รับบาดเจ็บ ทุพพลภาพ หรือเสียชีวิตก่อนวัยอันควร ส่งผลให้เสียโอกาสหลายอย่างในชีวิตทั้งทางการศึกษา และอาชีพ เนื่องจากวัยรุ่นที่กระทำความผิดส่วนใหญ่อยู่ในวัยศึกษา นอกจากนี้ ยังส่งผลกระทบต่อสุขภาพจิต และการปรับตัวของวัยรุ่นด้วย (Mattila, Parkkari, Lintonen, Kannus & Rimpela, 2005) สำหรับผลกระทบต่อครอบครัว เช่น ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในครอบครัวจากความรุนแรง สัมพันธภาพของสมาชิกในครอบครัวถูกทำลาย และครอบครัวไม่สามารถทำหน้าที่ครอบครัวต่อไปได้ สิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดปัญหาในสังคม และต่อการพัฒนาประเทศ รัฐบาลต้องจัดสรรงบประมาณจำนวนมากเพื่อจัดหาบริการให้ความช่วยเหลือแก่เด็กและเยาวชนที่มีปัญหาพฤติกรรมรุนแรง ตลอดจนครอบครัว ชุมชน และสังคมในทุกมิติ (กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2550) ดังนั้นหากสามารถทราบปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรุนแรงในเด็กและเยาวชนก็จะสามารถป้องกันและลดความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้นได้

พฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นเป็นปัญหาที่ซับซ้อนซึ่งเกิดจากปัจจัยหลายประการสามารถอธิบายได้ทั้งปัจจัยในระดับบุคคล และ สิ่งแวดล้อม ได้แก่ ครอบครัว เพื่อนและสังคมรอบข้างของวัยรุ่น ในส่วนของปัจจัยด้านบุคคลพบว่า เพศเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรง การศึกษาพบว่า เพศชายมีพฤติกรรมรุนแรงมากกว่าเพศหญิง (Daane, 2003; Herrenkohl, Maguin, Hill, Hawkins, Abbott & Catalano, 2000; Mattila, et al., 2005; Saner & Ellickson, 1996; Wekerle & Wolfe, 1999.) ในประเทศสหรัฐอเมริกาอัตราการถูกจับด้วยข้อหาารรุนแรงพบในวัยรุ่นชายมากกว่าในวัยรุ่นหญิง สำหรับประเทศไทยก็เช่นกันพบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเป็นเพศชายสูงถึงร้อยละ 90.7 และ เพศหญิงร้อยละ 9.3 (สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน, 2551) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวัยรุ่นชายมักแสดงคามรุนแรงในลักษณะการใช้กำลัง แต่ในวัยรุ่นหญิงมักมีการแสดงออกในรูปแบบของการใช้คำพูดมากกว่าการใช้กำลัง (Herrenkohl, et al., 2000.) ทศนคติต่อการใช้ความรุนแรงนับเป็นปัจจัยที่สำคัญอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมรุนแรง (Borum, 2000; Dahlberg, 1998; Herrenkohl, et al., 2000.) การศึกษาพบว่าหากบุคคลมีทัศนคติที่ไม่สนับสนุน หรือไม่เห็นด้วยต่อการทะเลาะวิวาท การกระทำผิด และพฤติกรรมรุนแรงจะเป็นปัจจัยปกป้องที่สำคัญที่แสดงให้เห็นว่าบุคคลให้ความสำคัญต่อค่านิยม และบรรทัดฐานของสังคมในการไม่สนับสนุนการใช้ความรุนแรง และไม่ยอมรับการกระทำใดๆที่ฝ่าฝืนบรรทัดฐานนั้นๆ ส่งผลให้บุคคลไม่กระทำพฤติกรรมรุนแรง (อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2549) นอกจากนี้ปัจจัยเหล่านี้แล้วปัจจัยภายในอื่นๆ เช่น ระดับสติปัญญา พบว่าผู้ที่มีระดับสติปัญญาดำ ได้รับการศึกษาน้อย มักมีการแสดงออกของพฤติกรรมรุนแรงมากกว่าผู้ที่มีระดับสติปัญญาสูง และได้รับการศึกษามากกว่า (กตัญชติ ฌรงศ์ราช, 2543; Saner & Ellickson, 1996) รวมถึงการมีปัญหาทางสุขภาพจิตและการใช้สารเสพติดก็เป็นปัจจัยที่พบว่ามีผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมรุนแรงเช่นกัน (Cunningham, Walton, Trowbridge, Weber, Outman, Benway, et al., 2006; Saner & Ellickson, 1996.)

ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมเป็นอีกปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น ปัจจัยด้านนี้ที่สำคัญได้แก่ ครอบครัว และเพื่อน โดยวัยรุ่นจะเรียนรู้รูปแบบการแก้ปัญหาที่ใช้ความรุนแรงของบุคคลในครอบครัวและของเพื่อน และนำไปสู่การแสดงออกของพฤติกรรมของตนเอง การศึกษาพบว่า รูปแบบการเลี้ยงดูในครอบครัวมีผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น โดยพบว่า การเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย, การเลี้ยงดูแบบขอมตามบุตร, หรือการเลี้ยงดูแบบเข้มงวด กวดขันจนเกินไปล้วนส่งผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมไม่เหมาะสมในวัยรุ่น เช่นรูปแบบการเลี้ยงดูของพ่อแม่แบบปล่อยปละละเลย ขาดการเอาใจใส่ ปล่อยให้บุตรขาดที่ยึดเหนี่ยว ขาดความอบอุ่น ทำให้เกิดปัญหาทางอารมณ์และแก้ปัญหาโดยการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมตามมา รูปแบบ

การเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตร ถ้าพ่อแม่ยอมตามจะส่งผลให้บุตรยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ไม่รับฟังผู้อื่น เอาแต่ใจตนเอง เห็นแก่ตัว มักไม่มีศักยภาพตามวุฒิภาวะเพียงพอ มีความวิตกกังวล มีปัญหาทางด้านอารมณ์ ความสามารถในการควบคุมตนเองต่ำ มีลักษณะของการพึ่งพาผู้อื่นสูงและมีลักษณะการยอมตาม ซึ่งจะก่อให้เกิดปัญหาการทำผิดกฎหมายตามกลุ่มเพื่อนหรือถูกชักจูงจากบุคคลอื่นได้โดยง่าย (กตัญญู ธีรราช, 2543; ภักดี ปรึกษาประพาพวงศ์, 2550) ส่วนรูปแบบการเลี้ยงดูแบบควบคุม มีความเข้มงวดกวดขัน เด็กจะรู้สึกอึดอัด ขัดแย้ง ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองต่ำ เพราะต้องยึดเอาหลักเกณฑ์ของพ่อแม่เป็นหลัก เด็กที่มาจากการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้จะไม่ค่อยมีความสุข ชอบหลีกเลี่ยงสังคม มีความวิตกกังวล และรู้สึกไม่มั่นคง เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนมักแสดงอาการไม่เป็นมิตรหากตนรู้สึกคับข้องใจ และมักจะโกรธฉุนเฉียวง่าย นำไปสู่การแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ส่วนเด็กและเยาวชนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบอิสระอย่างมีขอบเขต จะเป็นปัจจัยปกป้องสำคัญที่ส่งผลให้เด็กรู้จักการให้ มีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสังคมได้ดี มีความไว้วางใจในตนเอง มีความเชื่อมั่นและสามารถควบคุมตนเองได้ดีเมื่อเกิดความคับข้องใจ (กตัญญู ธีรราช, 2543; ภักดี ปรึกษาประพาพวงศ์, 2550) นอกจากนี้การศึกษายังพบว่าวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่มาจากครอบครัวแตกแยกกล่าวคือ บิดามารดาทะเลาะกัน มีความขัดแย้งอย่างรุนแรงจนในที่สุดต้องแยกทางหรือหย่าร้าง มีเสถียรฐานะของครอบครัวอยู่ในระดับต่ำ (วัฒนา โอทาตะวงษ์, 2547) สมาชิกในครอบครัวมีประวัติการกระทำผิดกฎหมาย และใช้สารเสพติด ปัจจัยด้านครอบครัวจึงเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมรุนแรง

ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่สำคัญอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น ได้แก่ อิทธิพลจากเพื่อนซึ่งพบว่า อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน หรือการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรง กล่าวคือ เมื่อวัยรุ่นแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและได้รับแรงเสริมทางบวกจากกลุ่มเพื่อนโดยเป็นที่ยอมรับและได้รับความชื่นชม รวมถึงมีการเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเพื่อน ส่งผลให้วัยรุ่นคงไว้ซึ่งพฤติกรรมรุนแรงดังกล่าว (วัฒนา โอทาตะวงษ์, 2547) จากการศึกษาในนักเรียนอาชีวศึกษาพบว่า หากวัยรุ่นคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเกเร มักมีอัตราการทะเลาะวิวาทสูงขึ้นด้วย (จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ, 2543) นอกจากนี้การมีเพื่อนที่กระทำผิดกฎหมายหรือใช้สารเสพติดก็มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นเช่นกัน (อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2549) ดังเห็นได้จากสถิติของสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนพบว่าสาเหตุที่ส่งผลให้วัยรุ่นกระทำผิดมากที่สุดมาจากการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมรุนแรง รองลงมาคือความคึกคะนองและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ (สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน, 2551)

ดังนั้นวัยรุ่นที่มีทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงว่าเป็นเรื่องปกติของสังคมในการดำเนินชีวิต หรือวัยรุ่นที่เติบโตในสังคม และสิ่งแวดล้อมไม่ว่าจะเป็นในครอบครัว หรือในกลุ่มเพื่อนที่เต็มไปด้วยความก้าวร้าว และความรุนแรง ย่อมส่งผลให้วัยรุ่นเหล่านั้นมีพฤติกรรมรุนแรงตามมาได้ ถึงแม้กรมสุขภาพจิตจะได้ให้ความสำคัญกับปัญหาพฤติกรรมความรุนแรง โดยได้กำหนดให้ปัญหาความรุนแรงเป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วนตามแผนยุทธศาสตร์ของกรมสุขภาพจิต ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 -2554) และมีนโยบายในการจัดทำโครงการส่งเสริมสุขภาพจิตเพื่อป้องกันปัญหาการใช้ความรุนแรงในวัยรุ่นไทย (กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2550) รวมถึงกลยุทธ์ระดับต่างๆ ได้แก่ ระดับบุคคล ครอบครัว โรงเรียน และสังคม แต่อัตราการกระทำผิดโดยใช้พฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่นก็ยังสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การแก้ปัญหาต่างๆมักมีการแก้ที่ปลายเหตุมากกว่าต้นเหตุ ดังนั้นหากสามารถทราบถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นก็น่าจะสามารถนำไปสู่การป้องกันการเกิดหรือการเกิดซ้ำของพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่นได้ รวมถึงสามารถให้การดูแล และช่วยเหลือวัยรุ่นได้อย่างเข้าใจและเหมาะสม

กลุ่มนักเรียนอาชีวศึกษาเป็นอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งปัจจุบันพบว่ามีปัญหาการใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหามากขึ้น นอกจากนี้ปัญหานี้เกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรงในเยาวชนพบในภาคใต้ สูงสุดเมื่อเปรียบเทียบกับทุกภาคของประเทศ (ธีรภา เกษประดิษฐ์, 2544) และยังไม่มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดนราธิวาสซึ่งอยู่ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ซึ่งมีความรุนแรงเกิดขึ้นเป็นประจำรายวัน และจากการวิจัยยังพบว่า เยาวชนในสามจังหวัดชายแดนใต้ร้อยละ 20.7 มีพฤติกรรมรุนแรง และปัจจัยด้านประสบการณ์รุนแรงส่งผลต่อพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชน (เกษตรชัย และหิม และ ดลมนรรัตน์ บากา, 2552) จากความสำคัญดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่าปัจจัยทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดนราธิวาสอย่างไร ทั้งนี้เพื่อนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการหาแนวทางการป้องกันการเกิดปัญหาและการลดปัญหาพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นต่อไป

คำถามการวิจัย

1. พฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดนราธิวาส เป็นอย่างไร
2. ความสัมพันธ์ระหว่าง ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดนราธิวาสเป็นอย่างไร

3. ความสัมพันธ์ระหว่าง รูปแบบการเลี้ยงดู กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียน
อาชีวศึกษา จังหวัดนราธิวาสเป็นอย่างไร

4. การปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรง กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียน
อาชีวศึกษา จังหวัดนราธิวาสเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดนราธิวาส
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ทักษะคิดต่อการใช้ความรุนแรง กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดนราธิวาส
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง รูปแบบการเลี้ยงดู กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดนราธิวาส
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง การปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดนราธิวาส

สมมติฐานของการวิจัย

1. ทักษะคิดทางบวกต่อการใช้ความรุนแรงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดนราธิวาส
2. รูปแบบการเลี้ยงดู มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดนราธิวาส
3. การปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดนราธิวาส

กรอบแนวคิดการวิจัย

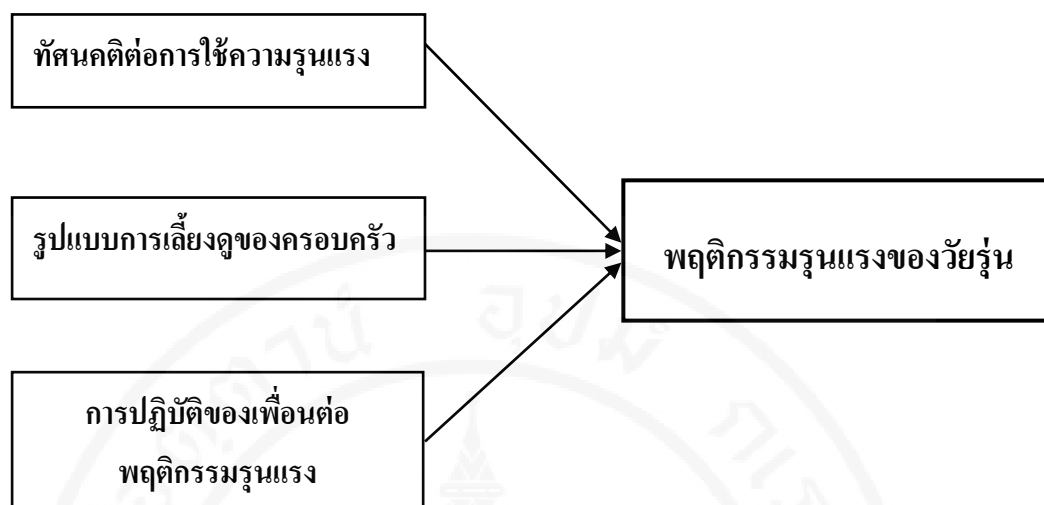
การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ทักษะคิดต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อน ต่อพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดนราธิวาสโดยใช้กรอบทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) ของแบนดูรา (Bandura, 1989) แบนดูราเชื่อว่า พฤติกรรม (Behavior) ของบุคคลนั้นเกิดจากการเรียนรู้

บุคคลจะมีการเรียนรู้ตลอดเวลาโดยมีการแสดงออกของพฤติกรรมที่สอดคล้องกับสิ่งที่บุคคลเรียนรู้มา อย่างไรก็ตามการเรียนรู้สามารถเกิดขึ้นได้แม้ยังไม่มีแสดงออกของพฤติกรรม หากเมื่อมีสถานการณ์ที่เอื้อต่อการแสดงออก บุคคลก็จะแสดงพฤติกรรมเหล่านั้นออกมาในโอกาสที่เหมาะสมได้ โดยพฤติกรรมของบุคคลสามารถเกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงได้ เนื่องจากปัจจัยส่วนบุคคล (Person) และปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อม (Environment) ในลักษณะที่มีอิทธิพล ซึ่งกันและกัน (Reciprocal Determinism) ปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ ความคิด ความเชื่อ ความรู้สึก ซึ่งก่อให้เกิดทัศนคติของบุคคล นั้นมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมของบุคคล กล่าวคือ หากบุคคลมีความคิด ความรู้สึกหรือความเชื่อ ต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งแบบใด บุคคลก็มักแสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องกับความคิด ความรู้สึก หรือความเชื่อนั้นๆ

นอกจากนี้ พฤติกรรมส่วนใหญ่ของบุคคล เกิดจากการเรียนรู้ หรือดูแบบอย่างการกระทำจากบุคคลอื่นภายใต้สภาพแวดล้อมที่อยู่รอบตัวของบุคคล ซึ่งได้แก่ สภาพแวดล้อมในครอบครัว กล่าวคือ หากบุคคลอยู่ในสภาพแวดล้อมตามรูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัวแบบใด ประสบการณ์การเลี้ยงดูในระยะแรกของชีวิตซึ่งเปรียบเสมือนเบ้าหลอมนั้นจะส่งผลให้บุคคลมีลักษณะที่แตกต่างกัน อีกทั้งยังส่งผลกระทบยาวทั้งต่อความคิด ความเชื่อ ความรู้สึก ทัศนคติ และการแสดงพฤติกรรมของบุคคล การที่บุคคลเกิดการเรียนรู้แล้วจะแสดงพฤติกรรมหรือไม่นั้น ยังขึ้นอยู่กับ การได้รับการเสริมแรงอีกด้วย ซึ่งจะเป็สิ่งจูงใจให้บุคคลได้มีการแสดงออกของพฤติกรรมเหล่านั้นออกมา โดยเฉพาะการได้รับการเสริมแรงจากบุคคลที่สำคัญในชีวิต เช่น ในครอบครัวและกลุ่มเพื่อน การได้รับการเสริมแรงจากกลุ่มเพื่อนในเรื่องที่เหมาะสม บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะเรียนรู้และแสดงออกถึงพฤติกรรมที่เหมาะสม ในทางตรงกันข้าม การได้รับแรงเสริมในเรื่องที่ไม่เหมาะสม บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะเรียนรู้และแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในวัยรุ่นก็เช่นกันกล่าวคือ หากวัยรุ่นมีทัศนคติทางบวกต่อการใช้พฤติกรรมรุนแรง วัยรุ่นก็มีแนวโน้มที่จะแสดงออกถึงพฤติกรรมรุนแรงเมื่อมีสถานการณ์ที่เอื้อต่อการแสดงออก นอกจากนี้พฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นยังเกิดจากการเรียนรู้การแก้ปัญหาของสมาชิกในครอบครัว โดยผ่านรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู กล่าวคือ วัยรุ่นที่ถูกเลี้ยงดูในรูปแบบที่เอื้อต่อการเกิดพฤติกรรมรุนแรง เช่น ในครอบครัวที่พ่อแม่เข้มงวดกวดขัน ขอมตามบุตร หรือปล่อยปละละเลย มีการใช้พฤติกรรมรุนแรงในครอบครัว ย่อมมีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น รวมถึงหากวัยรุ่นได้รับการเสริมแรงให้แสดงพฤติกรรมรุนแรงจากครอบครัวและกลุ่มเพื่อน ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญในชีวิตในช่วงที่เป็นวัยรุ่น ย่อมส่งผลให้วัยรุ่นแสดงพฤติกรรมรุนแรงออกมา

ปัจจัยที่ศึกษาในครั้งนี้สามารถแบ่งได้ตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมได้แก่ ปัจจัยด้านบุคคลคือทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมได้แก่รูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัวและ การปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงโดยสรุปความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรดังภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ขอบเขตการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นที่มีอายุ 15-18 ปี ซึ่งเป็นนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดนครราชสีมา

นิยามศัพท์

พฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น หมายถึง การจงใจใช้กำลัง หรืออำนาจเพื่อข่มขู่ หรือกระทำรุนแรงต่อตนเอง ต่อผู้อื่น หรือต่อกลุ่มบุคคลรวมถึงการทำลายสิ่งของ ซึ่งมีผลทำให้เกิดหรือมีแนวโน้มที่จะมีผลให้เกิดการบาดเจ็บ เสียชีวิต หรือกระทบกระเทือนจิตใจของบุคคล (WHO, 2002) โดยใช้แบบสอบถามพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียน ซึ่งพัฒนาโดยผู้วิจัย และอาจารย์ที่ปรึกษา (เกวลี นาควิโรจน์ และ อติดา พรชัยเกตุ โอว ของ, 2554)

ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็น ของวัยรุ่นที่มีต่อการใช้ความรุนแรง ในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยวัดโดยใช้แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง พัฒนาโดย ศิริ ปานแดง (2547)

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู หมายถึง วิธีการอบรมหรือการปลูกฝังของบิดามารดา หรือผู้ปกครองที่มีผลต่อบุคลิกภาพ สภาวะอารมณ์ ความรู้สึคนึกคิดและการแสดงออกของพฤติกรรมของวัยรุ่น รวมถึงการแสดงออกซึ่งความรัก ความเข้าใจ การเอาใจใส่ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจและสังคมที่บิดามารดา หรือผู้ปกครองมีต่อวัยรุ่น โดยแบ่งรูปแบบการเลี้ยงดูเป็น 4 แบบใหญ่ๆ กล่าวคือ รูปแบบการเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตร, แบบอิสระอย่างมีขอบเขต, แบบควบคุม และแบบปล่อยปละละเลย โดยใช้แบบสอบถามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู พัฒนาโดย ภักวดี ปรีชาประพาพวงศ์ (2550)

การปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรง หมายถึง การปฏิบัติของเพื่อนที่มีต่อพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น ได้แก่ พฤติกรรมการพุดหยาบคาย ล้อเลียน รังแกผู้อื่น หรือทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อน โดยได้รับแรงเสริมทางบวกจากเพื่อนเมื่อแสดงพฤติกรรมรุนแรง โดยใช้แบบสอบถามการปฏิบัติของเพื่อน สร้างโดยทะนงค์ สุขเกษม (2544)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัย

1. ทราบปัญหาพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดนราธิวาส
2. ทราบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดนราธิวาส
3. เป็นข้อมูลพื้นฐานในการหาแนวทางป้องกันการเกิดปัญหาความรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดนราธิวาส

บทที่ 2

การทบทวนเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยายมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อนกับพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น โดยมีการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังหัวข้อต่อไปนี้

1. วัยรุ่นและการพัฒนาการของวัยรุ่น
2. พฤติกรรมรุนแรง
 - ความหมายของพฤติกรรมรุนแรง
 - ประเภทของพฤติกรรมรุนแรง
 - พฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น
 - ผลกระทบที่เกิดจากพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น
3. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น
 - ปัจจัยด้านบุคคล
 - ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม
4. กรอบแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรง

วัยรุ่นและการพัฒนาการของวัยรุ่น

1. วัยรุ่น

วัยรุ่นในภาษาอังกฤษคือ Adolescence ซึ่งมาจากภาษาละตินว่า Adolescere แปลว่า “พัฒนา การสู่ความเจริญเติบโตพ้นจากความเป็นเด็ก” (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2549) องค์การอนามัยโลก (WHO, 1997) ได้กำหนดว่าวัยรุ่น (Adolescents) คือ ผู้ที่มีอายุระหว่าง 10 -19 ปี และยังได้ให้ความหมายว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการทางร่างกาย ตั้งแต่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงของอวัยวะเพศ กระทั่งมีวุฒิภาวะทางเพศอย่างสมบูรณ์ พัฒนาด้านจิตใจ โดยเปลี่ยนแปลงจากเด็กเป็นผู้ใหญ่ มีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจ โดยจากการพึ่งพาครอบครัวมาเป็นผู้ที่สามารถประกอบอาชีพและมีรายได้ของตนเอง โดยแบ่งเป็น 3 ระยะคือ วัยรุ่นตอนต้น อายุระหว่าง

10 -13 ปี วัยรุ่นตอนกลาง อายุระหว่าง 14 -16 ปี และวัยรุ่นตอนปลายอายุ 17-19 ปี สำหรับในประเทศไทย ศรีเรือน แก้วกังวาล (2549) กล่าวว่าช่วงความเป็นวัยรุ่นโดยประมาณมีอายุตั้งแต่ อายุ 12-25 ปีโดยให้เหตุผลว่า เนื่องจากวัยรุ่นทุกวันนี้ต้องอยู่ในสถานศึกษานานขึ้น การเป็นผู้ใหญ่ที่พึ่งตัวเองได้ทางเศรษฐกิจต้องใช้เวลาออกไป อีกทั้งรูปแบบชีวิตสมัยใหม่ทำให้วัยรุ่นมีวิถีภาวะทางจิตใจซ้ากว่ายุคสมัยที่ผ่านมา โดยอาจแบ่งวัยรุ่นออกเป็น 3 ระยะ คือช่วงอายุประมาณ 12 -15 ปี เป็นช่วงวัยแรกเริ่ม เพราะมีพฤติกรรมก่อนไปทางเด็กอยู่มาก ช่วง 16 -17 ปี เป็นระยะวัยรุ่นตอนกลาง ซึ่งเป็นช่วงวัยรุ่นแท้จริง มีพฤติกรรมกำลังระหว่างเด็กและผู้ใหญ่ ช่วงอายุ 18 - 25 ปี เป็นระยะวัยรุ่นตอนปลาย เพราะพฤติกรรมก่อนไปทางผู้ใหญ่ นอกจากนี้อาจกล่าวได้ว่า กล่าวว่ วัยรุ่นเป็นวัยที่เปลี่ยนจากวัยเด็กไปสู่วัยผู้ใหญ่ เป็นวัยที่อยู่ระหว่างความเป็นเด็กกับความเป็นผู้ใหญ่ หรือเป็นวัยที่ย่างเข้าสู่วัยหนุ่มสาว เป็นวัยที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนทางด้านร่างกาย และการเปลี่ยนแปลงด้านอื่นๆ เกิดขึ้นร่วมด้วย เช่น การเปลี่ยนแปลงด้านจิตใจ อารมณ์ สติปัญญา จริยธรรม และสังคม (สุพัตรา สุภาพ, 2543; อัมพร เบญจพลพิทักษ์, 2546)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า วัยรุ่นเป็นช่วงวัยระหว่างความเป็นเด็กและความเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงในทุกด้านของการพัฒนาอย่างรวดเร็ว โดยการแบ่งช่วงอายุของวัยรุ่นดังที่กล่าวมามีความแตกต่างกันในรายละเอียดบ้าง อย่างไรก็ตามในการศึกษาครั้งนี้ได้ยึดเกณฑ์อายุของวัยรุ่นตามเกณฑ์ขององค์การอนามัยโลก (WHO, 1997) ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ได้ศึกษาในวัยรุ่นอายุระหว่าง 15-18 ปี ซึ่งเป็นนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดนครราชสีมา และเป็นช่วงอายุที่มีพฤติกรรมรุนแรงสูงสุด (Grinberg, Dawkins, Dawkins & Fullilove, 2005)

2. พัฒนาการของวัยรุ่น

วัยรุ่น เป็นวัยที่พัฒนาการในทุกด้านเกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา และสังคม การให้ความสนใจต่อพัฒนาการเหล่านั้นให้ดำเนินไปอย่างมีระบบ จะทำให้วัยรุ่นมีสุขภาพกายและใจที่พร้อมเข้าสู่วัยผู้ใหญ่อย่างมีคุณภาพ พัฒนาการของวัยรุ่นที่สำคัญมี 4 ด้าน ได้แก่ (กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2550)

2.1 พัฒนาการทางด้านร่างกาย การเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย เป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่พัฒนาการด้านอื่นๆซึ่งเป็นไปในแง่ของความงอกงาม เจริญเติบโตถึงขีดสมบูรณ์(Maturation) เพื่อทำหน้าที่อย่างเต็มที่ การเจริญเติบโตมีทั้งส่วนภายนอกที่มองเห็นได้ง่าย เช่น ส่วนสูง น้ำหนัก รูปร่าง ส่วนสัดของร่างกาย ลักษณะของเส้นผม ฯลฯ และความเจริญส่วนภายใน เช่น การทำงานของต่อมบางชนิด โครงกระดูกแข็งแรงขึ้น และการผลิตเซลล์สืบพันธุ์ในเด็กชาย ฯลฯ ซึ่งการเจริญเติบโตทางกายจะมีช่วงหนึ่งซึ่งเป็นระยะพัก เมื่อผ่านพ้นช่วงนี้ไปแล้ว จะมี

การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอย่างรวดเร็ว เพศหญิงจะมีทรวงอก สะโพกผาย และเริ่มมีประจำเดือน ส่วนเพศชายมีเสียงแตกห้าวใหญ่ มีหนวดเครา มีขนตามแขนขา ลำตัว กล้ามเนื้อและกระดูกจะเพิ่มขนาดและความแข็งแรงรูปร่างเปลี่ยนไป ต่อมาไขมันที่หน้าจะจับไขมันมากขึ้นทำให้เป็นสิว ซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีผลต่อจิตใจ และการปรับตัวในกลุ่มเพื่อนวัยรุ่นอย่างมาก (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2549)

2.2 พัฒนาการทางด้านอารมณ์ ความเปลี่ยนแปลงและความเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย ทั้งภายในและภายนอกกระทบแบบแผนอารมณ์ของวัยรุ่น ส่งผลให้ลักษณะอารมณ์ของวัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงง่าย ไม่คงที่ จึงเรียกวัยรุ่นว่าเป็นวัย “พายุบูแคม” (Strom And Stress) กล่าวคือ การมีอารมณ์แปรปรวนและสับสน (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2549) วัยรุ่นมักมีความรู้สึกสับสน สอจิดสองใจในหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต และอาจมีกิริยาต่อต้าน ก้าวร้าว เนื่องจากมีความเครียดและความกังวลต่อการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย การปรับตัวให้สมกับวัย และการต่อสู้กับความขัดแย้งระหว่างความต้องการเป็นอิสระ (อัมพร เบญจพลพิทักษ์, 2546) อารมณ์ที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นนั้นมีทุกประเภท อาทิ รัก ชอบ โกรธ เกลียด อ่อนไหว เห็นอกเห็นใจ สับสน หงุดหงิด เป็นต้น นอกจากนี้อารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงของวัยรุ่นนั้นเป็นผลมาจากฮอร์โมนเพศเช่นกัน เนื่องจากลักษณะอารมณ์ของวัยรุ่นดังที่กล่าวมาข้างต้น ส่งผลให้บุคคลต่างวัยต้องใช้ความอดทนมากเพื่อจะเข้าใจ และสร้างสัมพันธภาพกับพวกเขา ขณะเดียวกันวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเกาะกลุ่มกันได้ดีมากเป็นพิเศษกว่าวัยอื่นๆ เพราะเข้าใจและยอมรับกันและกันได้ง่าย (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2549)

2.3 พัฒนาการทางด้านสังคม วัยรุ่นจะมีความต้องการอย่างมากที่จะทำให้ตนเป็นที่ยอมรับนับถือของเพื่อนๆ และบุคคลในสังคม (กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2550) ซึ่งลักษณะการสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคมของวัยรุ่นมีลักษณะเด่น 2 แบบ ได้แก่อันที่หนึ่งคือ วัยรุ่นจะมีความสัมพันธ์กับเพื่อนจนยึด “เพื่อนเป็นหลัก” และอย่างที่สองวัยรุ่นจะเริ่มมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ โดยวัยรุ่นจะมีพัฒนาการในการคบเพื่อน เริ่มจากการคบเป็นหมู่คณะในช่วงวัยรุ่นตอนต้น และเปลี่ยนมาเป็นการคบเพื่อนแบบคู่หูในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย ในช่วงวัยรุ่นการคบเพื่อนนับเป็นสิ่งสำคัญและมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อจิตใจของเด็กวัยรุ่น แต่การคบเพื่อนย่อมมีทั้งคุณและโทษโดยพบว่า อาชญากรวัยรุ่นมากมายในทุกประเทศเมื่อค้นหาสาเหตุมักพบว่า ปัจจัยหนึ่งเกิดจากเพื่อนชักจูง (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2549) นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายมีผลต่อพัฒนาการทางด้านสังคมเช่นกัน กล่าวคือ ทำให้วัยรุ่นมีความกังวลใจในเรื่องสัมพันธภาพ โดยเฉพาะผู้ที่มิพัฒนาการแตกต่างจากคนอื่นจะพยายามปลีกตัวอยู่ตามลำพัง (อัมพร เบญจพลพิทักษ์, 2546) ดังนั้นพัฒนาการทางสังคมที่ดีจะเป็นพื้นฐานด้านมนุษยสัมพันธ์ที่ดี และบุคลิกภาพที่ดี การเรียนรู้สังคมจะช่วยให้ตนเองหาแนวทางการดำเนินชีวิตที่เหมาะสมกับตนเองและมีสังคมสิ่งแวดล้อมที่ดีต่อตนเองในอนาคตต่อไป

2.4 พัฒนาการทางด้านสติปัญญา ในระยะวัยรุ่นมีความเจริญเติบโต ทางสมองอย่างเต็มที่ สามารถที่จะจินตนาการถึงเงื่อนไขต่างๆของปัญหาทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต และจะพัฒนาสมมติฐานเกี่ยวกับสิ่งที่อาจจะเกิดขึ้นภายใต้ความเป็นไปได้ทั้งหมดอย่างมีเหตุมีผล(อรอนงค์ ทรงสกุล, 2544) หากวัยรุ่นได้รับการศึกษาอบรมมาตามขั้นตอนด้วยดี ระยะนี้จะเป็นระยะที่วัยรุ่นแสดงความสามารถเป็นอย่างดีจนสามารถเรียนรู้เรื่องยาก หรือเรื่องที่เป็นนามธรรม แต่ในช่วงระหว่างวัยรุ่นนี้ ยังอาจขาดความขี้คิด มีความหุนหันพลันแล่น ขาดการไตร่ตรองให้รอบคอบซึ่งมีความแตกต่างกับวัยผู้ใหญ่คือ วัยรุ่นยังมีการยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง มีการคิดแบบนักอุดมคติ ดังนั้นคุณภาพของความคิดของวัยรุ่นจึงขึ้นกับคุณภาพของสมอง พันธุกรรม การเรียนรู้ในวัยที่ผ่านมา และบทเรียนทางวิชาการต่าง ๆ ที่วัยรุ่นได้มีโอกาสเรียนรู้ ตลอดจนสิ่งแวดล้อมที่เอื้อหรือไม่เอื้อต่อพัฒนาการทางความคิดของวัยรุ่น (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2549)

กล่าวสรุปได้ว่าการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาของวัยรุ่น เป็นสัญญาณของการเข้าสู่ผู้ใหญ่ ซึ่งหากวัยรุ่นมีการปรับตัวที่ดี รับสภาพการเปลี่ยนแปลงได้ดี ก็จะสามารถผ่านพ้นช่วงวัยรุ่นเข้าสู่ผู้ใหญ่ได้เป็นอย่างดี ในขณะที่เดียวกันยังมีวัยรุ่นส่วนหนึ่งที่ไม่สามารถปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ทั้งทางด้านร่างกาย การทำงานของระบบต่างๆ รวมทั้งการบรรลุวุฒิภาวะทางเพศ จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ร่วมกับการอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นการขาดการดูแลเอาใจใส่ การถูกบีบบังคับ การอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมเกเร ก้าวร้าวก็จะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรมผิดกฎหมาย และพฤติกรรมรุนแรงได้

พฤติกรรมรุนแรง

1. ความหมายของพฤติกรรมรุนแรง

องค์การอนามัยโลก (WHO, 2002) ได้นิยามความรุนแรงไว้ดังนี้ ความรุนแรง หมายถึง การจงใจใช้กำลังหรืออำนาจทางกาย (Physical force) เพื่อข่มขู่ (Threaten) หรือกระทำต่อตนเอง (Oneself) ต่อผู้อื่น (Another person) ต่อกลุ่มบุคคลหรือชุมชน (Against a group or community) ซึ่งมิผลทำให้เกิดหรือมีแนวโน้มที่จะมีผลให้เกิดการบาดเจ็บ ตาย หรือเป็นอันตรายต่อจิตใจ หรือเป็นการข่มขู่ หรือปิดกั้นการเจริญงอกงาม ทำให้สูญเสียสิทธิบางประการ และขาดการได้รับในสิ่งที่สมควรจะได้รับ ซึ่งสอดคล้องกับ อรอนงค์ อินทรจิตร และ นรินทร์ กรินชัย (2542) กล่าวคือ ความรุนแรง หมายถึง พฤติกรรมและการกระทำใดที่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิส่วนบุคคลทั้งร่างกาย วาจา จิตใจ ทางเพศ โดยการบังคับ ขู่เข็ญ ทุบตี ตะคอก ตลอดจนคุกคาม จำกัด และ กีดกันสิทธิเสรีภาพ

ทั้งในที่สาธารณะ และในการดำเนินชีวิตส่วนตัว ซึ่งเป็นผลหรืออาจจะเป็นผลให้เกิดความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจแก่ผู้ถูกรกระทำ

คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ประเทศสหรัฐอเมริกา (Reiss & Roth, 1993 อ้างถึงใน ทศนา ทวีคุณ, 2552) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมรุนแรงไว้ว่า “เป็นเจตนาที่ใช้กำลังในการคุกคาม หรือกระทำความรุนแรงต่อผู้อื่น ต่อกลุ่มคน หรือต่อชุมชน ทำให้เกิดหรือมีความเสี่ยงสูงที่จะก่อให้เกิดการบาดเจ็บ กระแทกกระเทือนทางจิตใจ การสูญเสีย ทุพพลภาพ หรือถึงแก่ชีวิต” นอกจากนี้ความรุนแรงอาจหมายถึง พฤติกรรมที่ปลดปล่อยความโกรธ ความกลัว และภาวะหวาดหวั่น ไปยังบุคคลอื่น เช่น คนรอบข้าง หรือวัตถุสิ่งของ ด้วยขาดการยับยั้งชั่งใจ เป็นเหตุให้ผู้อื่นเดือดร้อนด้วยการทำอันตรายผู้อื่น ซึ่งอาจเป็นอันตรายสาหัสจนถึงแก่ชีวิตได้ (บุญวาทย์ เพชรรัตน์, 2543) การได้กระทำ หรือมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมรุนแรงที่เป็นอันตรายต่อตนเอง (มาโนช หล่อตระกูล และ ปราโมทย์ สุคนิษฐ์, 2548) นอกจากนี้ ในบางการศึกษาได้ให้ความหมายของพฤติกรรมรุนแรงอย่างเปิดกว้าง โดยขึ้นอยู่กับอายุ และพฤติกรรมของผู้ที่กระทำความรุนแรง เช่น มีการใช้แทนกันของคำว่า พฤติกรรมรุนแรง และพฤติกรรมก้าวร้าว (ศิริไชย หงษ์สงวนศรี และ นงพงา ลิ้มสุวรรณ, 2547) โดยพฤติกรรมก้าวร้าว หมายถึง พฤติกรรมที่ ทำให้บุคคลอื่นได้รับความเสียหาย ทั้งทางร่างกาย จิตใจ รวมทั้งพฤติกรรมทำลายสิ่งของ โดยแบ่งเป็น พฤติกรรมก้าวร้าวทางร่างกาย ได้แก่พฤติกรรมที่ทำให้บุคคลอื่นได้รับความเสียหาย ทั้งทางร่างกายจิตใจรวมทั้งพฤติกรรมทำลายสิ่งของและ พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ได้แก่ การพูดให้คนอื่นเสียหาย อับอาย เสียใจ ไม่พอใจ ชั่วร้ายให้โกรธ (Kongsuwan, 2009) นอกจากนี้อาจรวมอยู่ในส่วนของการวินิจฉัย หรือกลุ่มอาการทางจิตเวช ตัวอย่างเช่น Conduct disorder, Oppositional defiant disorder หรือรวมเอาพฤติกรรมรุนแรงไว้ภายใต้กลุ่มพฤติกรรมที่เป็นปัญหาครอบคลุมมากขึ้น ตัวอย่างเช่น พฤติกรรมต่อต้านสังคม พฤติกรรมเกรเป็นต้น ดังนั้นจากคำนิยามพฤติกรรมรุนแรงที่หลากหลาย และครอบคลุมพฤติกรรมหลายรูปแบบ ทำให้ต้องมีการใช้วิธีที่แตกต่างกันในการป้องกันพฤติกรรมเหล่านั้น (ทศนา ทวีคุณ, 2552)

จากความหมายของพฤติกรรมรุนแรงดังกล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมรุนแรง หมายถึง การจงใจใช้กำลังหรืออำนาจทางกายเพื่อข่มขู่ หรือกระทำโดยตรงต่อตนเอง ต่อผู้อื่น ต่อกลุ่มบุคคลหรือชุมชน ซึ่งมีผลทำให้เกิดหรือมีแนวโน้มที่จะมีผลให้เกิดการบาดเจ็บ ตาย หรือเป็นอันตรายต่อจิตใจ หรือเป็นการยับยั้ง หรือปิดกั้นการเจริญงอกงาม ทำให้สูญเสียสิทธิบางประการ และขาดการได้รับในสิ่งที่สมควรจะได้รับ ซึ่งแบ่งออกเป็นพฤติกรรมรุนแรงทางด้านร่างกาย, พฤติกรรมรุนแรงทางเพศ, พฤติกรรมรุนแรงด้านวาจา และพฤติกรรมรุนแรงต่อตนเอง (WHO, 1997; WHO, 2000)

2. ประเภทของพฤติกรรมรุนแรง

องค์การอนามัยโลก (WHO, 1997) ได้แบ่งประเภทของความรุนแรงไว้ในเบื้องต้นเป็น 3กลุ่มใหญ่ ๆ ดังนี้

2.1 ความรุนแรงต่อตนเอง (Self-Directed Violence) หมายถึง ลักษณะความรุนแรงที่เกิดขึ้นจากบุคคลกระทำต่อตนเอง ความรุนแรงกลุ่มนี้ยังสามารถแบ่งย่อยเป็น 2 ประเภทที่เฉพาะเจาะจงได้แก่พฤติกรรมการฆ่าตัวตาย ซึ่งรวมทั้งความคิดฆ่าตัวตาย ความพยายามฆ่าตัวตายและการฆ่าตัวตายโดยสมบูรณ์และพฤติกรรมการทำร้ายตนเอง หมายรวมถึงการกระทำให้ตนเองบาดเจ็บ และพฤติกรรมทำร้ายตนเองอื่น ๆ ที่มุ่งร้ายต่อตนเองหรือทำให้ตนเองอยู่ในภาวะเสี่ยงอันตราย แต่ไม่จำเป็นต้องมีผลถึงเสียชีวิต (WHO, 1997)

2.2 ความรุนแรงระหว่างบุคคล (Interpersonal Violence) หมายถึง ความรุนแรงที่กระทำโดยบุคคลอื่น หรือกลุ่มบุคคลอื่น ซึ่งจะพบได้ประมาณร้อยละ 25 ของจำนวนประชากรทั้งหมด (Tolan & Guerra, 1994) ความรุนแรงกลุ่มนี้สามารถแบ่งย่อยเป็น 2 ประเภทที่เฉพาะเจาะจงได้ดังนี้

2.2.1 ความรุนแรงในครอบครัว หมายถึง ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างสมาชิกในครอบครัว คู่สมรส ที่ไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นเฉพาะภายในบ้านเท่านั้น ได้แก่ ความรุนแรงต่อเด็ก (Child Abuse) ความรุนแรงระหว่างสามีภรรยา (Intimate Partner Violence) และความรุนแรงต่อผู้สูงอายุ (Elder Abuse)

2.2.2 ความรุนแรงในชุมชน หมายถึง ความรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลภายนอกบ้านที่คุ้นเคยกัน หรือ เกิดจากบุคคลที่รู้จักกันโดยไม่มีความสัมพันธ์ต่อกัน หรือ เกี่ยวข้องเป็นญาติพี่น้องกัน หรือคนแปลกหน้า ได้แก่ ความรุนแรงที่เกิดจากการร่วมกระทำผิดตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป (Gang Violence) การใช้ความรุนแรงทางเพศ การลวนลามทางเพศ และ การข่มขืนโดยคนแปลกหน้า (Stranger Rape And Sexual Assault) การใช้ความรุนแรงแบบสุ่มกระทำต่อใครก็ได้ (Random Acts Of Violence) การใช้ความรุนแรงทางกายระหว่างวัยรุ่น (Physical Assaults Between Youths) ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในคูรัก (Dating Violence) และความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสถานที่หรือสถาบันต่าง ๆ ได้แก่ ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในโรงเรียน ในที่ทำงานหรือโรงงาน ได้แก่ การลวนลามทางเพศ (Sexual Harassment) และความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสถานพยาบาลคนชรา ได้แก่ การทอดทิ้งไม่ดูแลและการทุบตี (WHO, 1997)

2.3 ความรุนแรงระหว่างกลุ่ม (Collective Violence) หมายถึง ความรุนแรงที่กระทำโดยกลุ่มบุคคลกลุ่มใหญ่ เป็นความรุนแรงที่เกิดจากรัฐหรือประเทศ ซึ่งอาจเป็นการใช้ความรุนแรงโดยแอบแฝงอยู่ในรูปแบบของการใช้กฎหมายทางสังคมเป็นเครื่องมือในการ

ก่อให้เกิดผลเสียต่อบุคคลและความไม่เท่าเทียมกันหรือเลือกปฏิบัติระหว่างเพศ เป็นต้น ซึ่งความรุนแรงกลุ่มนี้สามารถแบ่งย่อยออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

2.3.1 ความรุนแรงทางสังคม หมายถึง การใช้ความรุนแรงในประเด็นปัญหาทางสังคม ได้แก่ การกระทำอาชญากรรมการใช้ความรุนแรงที่เกิดจากความเกลียดชังเหยียดผิว หรือเหยียดเชื้อชาติกลุ่มชน (Hate Crimes) การกระทำของผู้ก่อการร้าย (Terrorist Acts) หรือการใช้ความรุนแรงโดยกลุ่มประท้วง (Mob Violence) (WHO, 1997)

2.3.2 ความรุนแรงทางการเมือง หมายถึง การใช้ความรุนแรงที่เกิดจากสงคราม ความขัดแย้ง และการใช้ความรุนแรงของรัฐ หรือความรุนแรงที่เกิดจากคนกลุ่มใหญ่ ได้แก่ การข่มขืนระหว่างสงคราม และการใช้ความรุนแรงที่มีผลต่อร่างกายและจิตใจในกิจการของสงคราม เช่น การทรมานเชลยทางการเมือง เป็นต้น (WHO, 1997)

2.3.3 ความรุนแรงทางเศรษฐกิจ หมายถึง การใช้ความรุนแรงโดยกลุ่มคนกลุ่มใหญ่ที่หวังผลทางเศรษฐกิจ รวมทั้งกิจกรรมที่ก่อให้เกิดการล้มเหลวทางเศรษฐกิจ การโจมตีทางเศรษฐกิจ ก่อให้เกิดผลลบด้านเศรษฐกิจทั้งทางตรงและทางอ้อม การกระทำที่ก่อให้เกิดการแตกแยกทางเศรษฐกิจ มูลเหตุจูงใจให้เกิดการใช้ความรุนแรงในกลุ่มนี้ อาจเกิดจากแรงจูงใจเพียงประเด็นเดียวหรือหลาย ๆ ประเด็นร่วมกันก็ได้ (WHO, 1997)

นอกจากประเภทของพฤติกรรมรุนแรงที่ได้กล่าวมาข้างต้น อาจแบ่งได้ตามวัตถุประสงค์และการทำหน้าที่ของพฤติกรรมรุนแรงแต่ละประเภท ตัวอย่างเช่น พฤติกรรมก้าวร้าวในเด็ก (Childhood aggression) พฤติกรรมรุนแรงของแก๊ง (Gang violence) หรือแบ่งตามจุดเริ่มของพฤติกรรมรุนแรง อันได้แก่ กลุ่มที่เริ่มมีพฤติกรรมรุนแรงตั้งแต่วัยเด็ก และกลุ่มที่เริ่มมีพฤติกรรมรุนแรงเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น โดยกลุ่มที่มีพฤติกรรมรุนแรงตั้งแต่ในวัยเด็กมีแนวโน้มการก่ออาชญากรรมมากกว่าและรุนแรงกว่า (ทัศนาศาสตร์, 2009)

โดยสรุป ความรุนแรงตามความหมายที่บัญญัติโดยองค์การอนามัยโลกนั้น เน้นที่เจตนาความตั้งใจหรือจงใจกระทำของบุคคล หรือกลุ่มบุคคลต่อทั้งตนเอง บุคคลอื่น หรือกลุ่มบุคคลอื่น ทั้งที่เกิดขึ้นในบ้าน ในที่ทำงาน ในชุมชน สถาบันต่าง ๆ ในสังคม ไม่ว่าจะกระทำต่อเพศหรือวัยใด ที่มีผลต่อการบาดเจ็บทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และทางเพศ รวมทั้งการกีดกัน ปิดกั้นสิทธิของบุคคลในด้านต่างๆ ในการศึกษารั้วนี้ได้ศึกษาเฉพาะพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่นในกลุ่มความรุนแรงระหว่างบุคคล (Interpersonal Violence) ซึ่งในปัจจุบันกำลังเป็นปัญหาที่สำคัญและทวีความรุนแรงขึ้นทั่วโลก ดังนั้นหากผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบเกี่ยวกับรายละเอียดของพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงในวัยรุ่นจะนำไปสู่การดูแลวัยรุ่นอย่างเข้าใจและที่สำคัญคือ เป็นการช่วยลด หรือป้องกันการแสดงออกของพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น

3. พฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น

พฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่นเป็นปัญหาทางสังคมที่สำคัญและทวีความรุนแรงขึ้นในปัจจุบัน โดยมีการแสดงออกมาในรูปแบบของการทำร้ายร่างกาย การปล้นทรัพย์ การทำร้ายทางเพศ หรือการฆาตกรรม ซึ่งในแต่ละประเทศมีอัตราการเกิดพฤติกรรมรุนแรงที่แตกต่างกัน ในประเทศสหรัฐอเมริกาพบอัตราการเกิดพฤติกรรมรุนแรงสูงสุดเมื่อเปรียบเทียบกับทุกประเทศทั่วโลก (Valois, Macdonald & Fischer, 2002) และพฤติกรรมรุนแรงเป็นสาเหตุการเสียชีวิตอันดับ 2 ในกลุ่มวัยรุ่นของสหรัฐอเมริกาอีกด้วย (Daane, 2003) องค์การอนามัยโลกรายงานว่า เด็กและเยาวชนทั่วโลกเสียชีวิตจากการถูกทำร้าย โดยประมาณถึงปีละ 199,000 คน (9.2 คนต่อแสนประชากร) อีกนัยหนึ่งอาจกล่าวได้ว่า แต่ละวันมีเด็กและเยาวชนอายุระหว่าง 10-29 ปี เสียชีวิตด้วยสาเหตุจากการกระทำความรุนแรงต่อกัน เฉลี่ยวันละ 565 คน ทั้งนี้ยังไม่นับรวมการบาดเจ็บจากความรุนแรง ซึ่งคาดว่าจะมีมากกว่าการเสียชีวิตถึง 20 – 40 เท่า (WHO, 2002)

สำหรับประเทศไทย นันทพันธ์ ชินล้ำประเสริฐ (2546) ได้กล่าวถึงความรุนแรงในวัยรุ่นว่าเป็นความรุนแรงที่เกิดขึ้นในวัยรุ่นและเยาวชน การกระทำผิดโดยเยาวชน การใช้กำลังระหว่างกลุ่มวัยรุ่น และการยกพวกตีกัน รวมถึงพฤติกรรมบางอย่างที่วัยรุ่นกระทำ และมีผลต่อสุขภาพและสวัสดิภาพของผู้ถูกระทำ ซึ่งสอดคล้องกับอุมพร ตรังคสมบัติ (2549) ที่ได้กล่าวถึงพฤติกรรมรุนแรงว่า เป็นการทำร้ายร่างกาย หรือพยายามทำร้ายร่างกาย การฆ่าผู้อื่นทั้งโดยเจตนาและไม่เจตนา หรือการพยายามฆ่า การชิงทรัพย์ การกรรโชกทรัพย์ การปล้นทรัพย์หรือพยายามปล้นทรัพย์ การข่มขืนหรือการพยายามข่มขืน การพกพาอาวุธปืน อาวุธสงครามและวัตถุระเบิด พฤติกรรมดังกล่าวมีกำหนดไว้ในประมวลกฎหมายอาญาว่าเป็นการกระทำความรุนแรงโดยวัยรุ่นอาจกระทำพฤติกรรมนี้ตามลำพัง หรือกระทำเป็นกลุ่มก็ได้ นอกจากนี้พฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่นครอบคลุมถึงการรังแกกันในหมู่นักเรียนทั้งนี้เพราะแม้ไม่ได้มีความร้ายแรงแต่เป็นพฤติกรรมรุนแรงรูปแบบหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อพัฒนาการทางด้านจิตใจของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ ซึ่งการใช้ความรุนแรงก่อให้เกิดผลเสียต่าง ๆ ตามมามากมายทั้งต่อตัวเด็กเอง ครอบครัว สถาบันการศึกษาและสังคม

4. ผลกระทบที่เกิดจากพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น

ความรุนแรงที่เกิดขึ้นส่งผลให้วัยรุ่นได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตก่อนวัยอันควร ในประเทศสหรัฐอเมริกาจากสถิติของ National Center for Health Statistics ในปี ค.ศ. 2001 พบว่าการถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิตในอายุ 15-24 ปี มีอัตราสูงถึง 13.3 ต่อประชากรแสนคน (WHO, 2002) โดยในแต่ละปีเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเนื่องจากความรุนแรงถึง 3 ล้านคน (Cunningham, et al., 2006.) และพฤติกรรมรุนแรงยังเป็นสาเหตุของการเสียชีวิตเป็นอันดับ 2 ของวัยรุ่นในประเทศ

สหรัฐอเมริกาอีกด้วย (Daane, 2003) นอกจากนี้ ยังพบว่าในประเทศที่กำลังพัฒนาหรือประเทศที่กำลังมีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วมีอัตราคนหนุ่มสาวถูกทำร้ายร่างกายสูงกว่า 10 ต่อประชากรแสนคน (WHO, 2002)

สำหรับในประเทศไทย ปัญหาพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นมีแนวโน้มรุนแรงมากขึ้น และเป็นปัญหาสุขภาพของประเทศที่สำคัญอย่างหนึ่ง ที่ทำให้เกิดการสูญเสียอย่างมากต่อตัววัยรุ่นเองและบุคคลอื่นในสังคม รวมทั้งเศรษฐกิจของประเทศชาติ (ศิริไชย หงษ์สงวนศรี และ นางพาลิมสุวรรณ, 2547; อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2549) วัยรุ่นที่กระทำพฤติกรรมรุนแรงมักตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงเช่นกัน โดยอาจเกิดจากการต่อสู้ระหว่างทำร้ายผู้อื่นหรือเกิดจากการถูกล้างแค้น นอกจากนี้ส่งผลให้วัยรุ่นเสียโอกาสหลายอย่างในชีวิต เช่น เสียโอกาสทางการศึกษา การประกอบอาชีพ เนื่องจากส่วนใหญ่อยู่ในวัยกำลังศึกษาซึ่งมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 16.3 ปี (ขไมพร ทวีศรี, ธีรสรรค์ วรวงศ์ และ ชัยนัครธร ปทุมานนท์, 2542)

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น

ในปัจจุบันการป้องกันและการแทรกแซงปัญหาความรุนแรงในวัยรุ่นจะมุ่งไปที่การลดหรือกำจัดปัจจัยเสี่ยง และการเพิ่มปัจจัยปกป้อง (อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2549) ความรุนแรงในวัยรุ่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างซ้ำๆ ปัจจัยเสี่ยงต่างๆจะค่อยๆก่อตัวและสะสมเป็นเวลานานนับปีก่อนที่จะแสดงออกมาเป็นความรุนแรง โดยมีปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่นดังนี้

1. ปัจจัยด้านบุคคล (Individual factor)

ปัจจัยด้านบุคคลที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมรุนแรงได้แก่

1.1 เพศ เพศชายถือเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น จากการศึกษาพบว่า เพศชายมีพฤติกรรมรุนแรงมากกว่าเพศหญิง (Garaigordobil, Maganto, Perez, 2009; Herrenkohl, Maguin, Hill, Hawkins, Abbott & Catalano, 2000; Saner & Ellickson, 1996; Valois, Macdonald & Fischer, 2002; Wekerle & Wolfe, 1999) จากสถิติในประเทศสหรัฐอเมริกาอัตราการถูกจับด้วยอาหารรุนแรงพบในเพศชายมากกว่าเพศหญิงประมาณ 6.6:1 (Lynch, 2002 อ้างถึงใน อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2549) สำหรับในประเทศไทยพบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเป็นเพศชายร้อยละ 90.7 และเพศหญิงร้อยละ 9.3 (สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน, 2551) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากอิทธิพลทางสังคมที่ได้มีการกำหนดบทบาททัศนคติการใช้กำลังรุนแรงในเพศชาย หรืออีกสมมติฐานหนึ่งคือ ระหว่างเพศชาย และเพศหญิงจะมีการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงที่แตกต่างกัน ผลการศึกษาพบว่า (ทัศน ทวีคุณ, 2552) วัยรุ่นชายมัก

แสดงความรุนแรงในลักษณะการใช้กำลังในการที่จะแสดงออกถึงความเป็นศัตรูต่อผู้อื่น แต่ในวัยรุ่นหญิงมักมีการแสดงออกถึงความไม่เป็นมิตรต่อผู้อื่นทางอ้อมในรูปแบบของการใช้คำพูดที่รุนแรง เช่น การใส่ร้าย การทำตัวหมกมุ่นเป็นต้น (Herrenkohl, et al, 2000)

1.2 ทักษะการใช้ความรุนแรง ทักษะการใช้ความรุนแรง หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็น ของบุคคลที่มีต่อการใช้ความรุนแรง ในลักษณะที่ชอบ หรือ ไม่ชอบ เห็นด้วย หรือ ไม่เห็นด้วย อันเป็นผลมาจากประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ความรุนแรง ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดแนวโน้มของบุคคลในการที่จะแสดงพฤติกรรมดังกล่าวในวิธีการที่สอดคล้องกับความรู้สึกและความคิดเห็นของตน (ศิริ ปานแดง, 2547) ทักษะเกิดจากการเรียนรู้โดยวิธีเชื่อมสัมพันธ์ และวิธีการเสริมแรง นอกจากนี้ยังเกิดขึ้นจากกระบวนการเลียนแบบ ซึ่งการเลียนแบบเป็นการเรียนรู้ชนิดหนึ่ง การเลียนแบบนั้นจะต้องมีตัวแบบซึ่งปกติบุคคลมักชอบเลียนแบบผู้อื่นถ้าผู้นั้นเป็นคนเข้มแข็ง และมีความสำคัญ โดยตัวแบบนั้นอาจเป็นตัวอย่างที่เป็นบุคคลจริงๆ เช่น บุคคลในครอบครัว เพื่อน ครู หรืออาจเป็นตัวอย่างที่เป็นสัญลักษณ์ เช่น วิถี โทรทส์น หรือหนังสือ เป็นต้น ตัวแบบเพียงคนเดียวที่สามารถที่จะถ่ายทอดทั้งความคิด และการแสดงออกได้พร้อมๆ กัน (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2541) ดังนั้น ความคิด ความเชื่อ ทักษะของวัยรุ่น เกิดจากการเรียนรู้และซึมซับสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ทักษะการใช้ความรุนแรงนับเป็นปัจจัยที่สำคัญอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมรุนแรง (Borum, 2000; Dahlberg, 1998; Herrenkohl, et al, 2000) กล่าวคือ หากวัยรุ่นเชื่อว่าการใช้ความรุนแรงจะช่วยลดการถูกคุกคามจากผู้อื่นได้ หรือช่วยส่งเสริมภาพพจน์และความภาคภูมิใจในตนเอง วัยรุ่นก็จะใช้พฤติกรรมรุนแรง ในขณะเดียวกัน หากวัยรุ่นที่มีทักษะที่ไม่เห็นด้วยต่อการกระทำผิด และพฤติกรรมรุนแรงก็จะเป็นปัจจัยปกป้องที่สำคัญที่ทำให้บุคคลไม่เข้าไปเกี่ยวข้อง หรือแสดงพฤติกรรมรุนแรง

การศึกษาในนักศึกษาอาชีวศึกษา พบว่าทักษะต่อการวิวาทเป็นตัวทำนายที่สำคัญของการแสดงออกของพฤติกรรมรุนแรง กล่าวคือ นักศึกษาที่มีทัศนคติเชิงบวกต่อการทะเลาะวิวาทจะมีพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทสูง (อุมพร ตรังคสมบัติ, 2549) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วันวิสา หาญนอก (2544) ซึ่งได้ศึกษาความสัมพันธ์ของทัศนคติต่อการกระทำผิดกับพฤติกรรมกระทำผิดของเด็กและเยาวชนหญิงในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน ภาคตะวันออกเนื่องเห็น พบว่าทัศนคติต่อการกระทำผิดมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการกระทำผิด ดังนั้นทัศนคติที่ไม่เห็นด้วยต่อการกระทำผิดจะช่วยลดโอกาสการเกิดพฤติกรรมรุนแรงได้

1.3 สถิติปัญหา วัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรุนแรง มักมีระดับเซาว์ปัญญาต่ำกว่าเด็กทั่วไป ทำให้ขาดความสามารถในการแก้ไขปัญหา การใช้เหตุผลอย่างเหมาะสม ขาดความยั้งคิด มักมีปัญหาด้านอารมณ์ และจิตใจ (ศิริไชย หงษ์สงวนศรี และ นางพนา ลีสุวรรณ, 2547) การศึกษา

ในประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า เด็กที่มีระดับสติปัญญาต่ำ โดยวัดเมื่ออายุ 4-7 ปี และมีคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ เมื่ออายุ 13-14 ปี จะมีอัตราถูกจับเพราะพฤติกรรมรุนแรงสูงเมื่อติดตามไปถึงอายุ 22 ปี (Denno, 1990) การศึกษาในเดนมาร์กในเด็กชาย 12,000 คน พบว่าระดับสติปัญญาต่ำที่อายุ 12 ปี เป็นตัวชี้ถึงการกระทำผิดกฎหมายในอาหารรุนแรงในช่วงอายุ 15-22 ปี อย่างมีนัยสำคัญ ความเกี่ยวข้องระหว่าง ระดับสติปัญญาที่ต่ำกับพฤติกรรมรุนแรงจะชัดเจนมากในเด็กชายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ นอกจากนี้ผู้ที่มีการเรียนต่ำมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงเช่นกัน (Borum, 2000)

1.4 การใช้สารเสพติด การศึกษาพบว่าพฤติกรรมรุนแรงมีความเชื่อมโยงกับการใช้สุรา เนื่องจากสุรา และสารเสพติดเพิ่มโอกาสหรือกระตุ้นให้เกิดความรุนแรงได้หลายวิธี เช่น เปลี่ยนแปลงการรับรู้ (Perception) และเพิ่มการกระทำโดยขาดความยับยั้งชั่งใจ (Impulsivity) ในคนหนุ่มสาว จึงนับได้ว่าการใช้สารเสพติดมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมรุนแรง (Borum, 2000; Cunningham, et al, 2006; Dahlberg, 1998)

1.5 การมีปัญหาสุขภาพจิต หรือปัญหาพฤติกรรม เป็นปัจจัยด้านบุคคลอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมรุนแรงซึ่งได้แก่ ด้านสุขภาพจิต และปัญหาด้านพฤติกรรม เช่น พฤติกรรมเกราะ พฤติกรรมขาดความยับยั้งชั่งใจ ขาดสมาธิและชนอยู่ไม่นิ่ง เป็นต้น (อุมาพร ตรังค-สมบัติ, 2549; Valois, Macdonald & Fischer, 2002)

นอกจากนี้ยังมีปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น ปัจจัยด้านนี้ที่สำคัญได้แก่ ครอบครัว และเพื่อน โดยวัยรุ่นจะเรียนรู้รูปแบบการแก้ปัญหาที่ใช้ความรุนแรงของบุคคลในครอบครัวและของเพื่อน และนำไปสู่การแสดงออกของพฤติกรรมของตนเอง

2. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม

จากการศึกษาพบว่าปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่สำคัญและมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงได้แก่ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านเพื่อน ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษากล่าวถึงรายละเอียดทั้ง 2 ปัจจัย ได้แก่

2.1 ปัจจัยด้านครอบครัว ครอบครัวถือเป็นหน่วยพื้นฐานของสังคม บุคคลไม่สามารถที่จะพัฒนาไปได้ดี และใช้ชีวิตอย่างมีความสุขได้ ถ้าปราศจากครอบครัวที่ดี เพราะครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่ทำให้การอบรมเลี้ยงดู ตลอดจนการเป็นต้นแบบในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ดังคำกล่าวถึงความสำคัญของครอบครัวว่า ครอบครัวเป็นหน่วยแรกของสังคมที่เป็นตัวแทนสถาบันในการถ่ายทอด ค่านิยม ทศนคติ และคุณลักษณะต่างๆของสังคม (อุมาพร ตรังคสมบัติ,

2549) ปัจจัยระดับครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของพ่อแม่ และสิ่งแวดล้อมในครอบครัว ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ ที่ทำให้เข้าใจถึงสาเหตุที่วัยรุ่นมีความเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมรุนแรง และช่วยอธิบายเหตุผลที่แบบแผนของพฤติกรรมรุนแรงยังคงอยู่เมื่อเวลาผ่านไป (ทัศนาศ ทวีคุณ, 2552) วิลเลียม-อีแวนส์ (Williams-Evans, 2004) กล่าวว่า พฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นนั้นมาจากการที่วัยรุ่นรับอิทธิพลมาจากครอบครัวเดิม และสิ่งแวดล้อม ลักษณะของครอบครัวที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรุนแรง ได้แก่ ครอบครัวที่มีความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่รวมถึงการหย่าร้างหรือแยกทางกัน เศรษฐฐานะทางครอบครัวต่ำ ปัญหาด้านพฤติกรรมของพ่อแม่ เช่น ปัญหาอาชญากรรม การใช้สารเสพติด และการดื่มแอลกอฮอล์ (ภัสราวลี ธังขีเทพ, 2542; ทัศนาศ ทวีคุณ, 2552; สมาน ศรีโกศล, 2545; อุมพร ตรังคสมบัติ, 2549; Borum, 2000; Dahlberg, 1998) และการที่มีพ่อแม่เลี้ยงดูเพียงคนเดียว มีความผูกพันกันน้อย รวมถึงมีการใช้ความรุนแรงในครอบครัว ทั้งทางด้านร่างกาย และคำพูด ด้วยการลงโทษที่รุนแรง การเลี้ยงดูอย่างปล่อยปละละเลย ขาดความเข้าใจความต้องการพื้นฐานของเด็ก การมีทัศนคติด้านบวกต่อพฤติกรรมรุนแรง และปัญหาสุขภาพจิตหรือการเป็นโรคทางจิตเวชของพ่อแม่ (ศิริไชย หงส์สงวนศรี และ นงพงา ลิ่มสุวรรณ, 2547; Valois, Macdonald & Fischer, 2002) แบนดูรา และ วอลเชอร์ส (Bandura and Walters อ้างถึงใน Remschmidt, 1993) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมของบิดามารดาที่ทำให้เด็กมีพฤติกรรมรุนแรง ได้แก่ ลงโทษถ้าเด็กไม่สู้คนอื่น ยุยงชักจูงให้เด็กต่อสู้ มองคนที่ไม่สู้คนอื่นว่าอ่อนแอ เช่น ไม่เป็นลูกผู้ชาย และเพิกเฉยต่อพฤติกรรมรุนแรงของเด็กโดยไม่แก้ไข ครอบครัวดังกล่าวคือ ที่มาของการเกิดพฤติกรรมรุนแรงอยู่เรื่อยๆ และแสดงให้เห็นการถ่ายทอดพฤติกรรมรุนแรงภายในครอบครัวจากรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง ดังการศึกษาของชไมพร ทวีศรี, รังสรรค์ วรวงศ์ และ ชัยนัทรธร ปทุมมานนท์ (2542) ทำการศึกษาลักษณะทางสังคมที่นำไปสู่ความรุนแรงและการกระทำความผิดในวัยรุ่น และเยาวชนในสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนเชียงใหม่ จำนวน 180 คน ที่ต้องคดีต่าง ๆ พบว่าวัยรุ่นมีอายุเฉลี่ย 16 ปี ซึ่งจำนวนนี้ส่วนใหญ่เป็นชายร้อยละ 89.1 โดยลักษณะที่เพิ่มความเสี่ยงต่อการกระทำความผิด และการกระทำความผิดในวัยรุ่น คือ ลักษณะทางครอบครัว ได้แก่ บิดา มารดาแยกกันอยู่ สมาชิกในครอบครัวใช้สารเสพติด บิดาคู่ค้า เมียนดี

นอกจากนั้นการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านครอบครัวเกี่ยวกับการเลี้ยงดูเป็นปัจจัยที่สำคัญมากที่สุดอย่างหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรง ประสิทธิภาพการเลี้ยงดูในระยะแรกของชีวิต ส่งผลระยะยาวทั้งทางด้านจิตใจและร่างกาย โดยเฉพาะ การพัฒนาสมองส่วน Frontal Lobe คุณภาพการเลี้ยงดูในวัยเด็กจึงกำหนดพฤติกรรมของเด็กไปจนถึงวัยผู้ใหญ่ รวมทั้งพฤติกรรมรุนแรงด้วย (ศิริไชย หงส์สงวนศรี และ นงพงา ลิ่มสุวรรณ, 2547) กตัญชลี ฌรณคราช (2543) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่กระทำความผิดกฎหมายในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนพบว่า

รูปแบบการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งตรงกับการศึกษาของ ภักวดี ปรีชาประพาฬวงศ์ (2550) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัว ต่อพฤติกรรมก้าวร้าวในเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 3 จังหวัดนครราชสีมาพบว่ารูปแบบการเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตร และแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมก้าวร้าว และรูปแบบการเลี้ยงดูแบบควบคุม ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าว ดังนั้นรูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัวอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อพฤติกรรมรุนแรง

เพชรรัตน์ จันทศ (2542) ได้กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การที่พ่อแม่ หรือ ผู้ปกครองมีปฏิสัมพันธ์กับเด็ก ทั้งทางตรงและทางอ้อม ทั้งทางวาจาและการกระทำ ดูแลเอาใจใส่ บุตรให้เจริญเติบโตทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา รวมทั้งถ่ายทอดทักษะด้านต่างๆ ในการดำรงชีวิต ซึ่งการอบรมสั่งสอนนี้จะมีผลต่อบุคลิกภาพของเด็ก สภาวะอารมณ์ความคิด ซึ่งการที่เด็กจะมีบุคลิกภาพ และสภาวะอารมณ์ทางบวกหรือทางลบนั้นขึ้นอยู่กับ การอบรมเลี้ยงดู และการถ่ายทอดความรู้ ทักษะคติของผู้เป็นบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีต่อบุตร (สายฝน จันทะพรม, 2546) นอกจากนี้จากการศึกษาของณัฐวดี สุวรรณช่าง (2547) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ภักวดี ปรีชาประพาฬวงศ์ (2550) พบว่า รูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัวเป็นวิธีการอบรมหรือการปลูกฝังของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ที่มีผลต่อบุคลิกภาพ สภาวะอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดและแสดงออกของพฤติกรรมของเด็ก รวมไปถึงการแสดงออกซึ่งความรัก ความเข้าใจ เอาใจใส่ ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจและสังคมของเด็กตลอดจนการให้รางวัล การลงโทษและการเป็นแบบอย่างที่ดีแก่บุตร

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาใช้รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวของ ภักวดี ปรีชาประพาฬวงศ์ (2550) ตามแนวคิดของ Baumrind (1991) ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 แบบ โดยได้ให้ความหมาย ดังนี้

รูปแบบการเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตร หมายถึง บิดา มารดาจะให้การยอมรับและตอบสนองเกินความต้องการของบุตร และไม่มีแบบแผนในการเลี้ยงดูบุตร ไม่ต้องการที่จะควบคุมพฤติกรรมบุตร ไม่สร้างกฎเกณฑ์ที่เด็กต้องทำตาม จะผ่อนผัน ไม่ควบคุม และตามใจบุตร ไม่มีการประเมินบุตร อนุญาตให้บุตรตัดสินใจและดูแลตนเอง ไม่เรียกร้องหรือสั่งให้บุตรทำตาม ปล่อยให้ เป็นความต้องการของบุตรทุกอย่างโดยไม่จำกัดขอบเขต

รูปแบบการเลี้ยงดูแบบอิสระอย่างมีขอบเขต หมายถึง บิดามารดามีทั้งการให้และตอบสนองต่อความต้องการของบุตร การตัดสินใจใดๆ ในครอบครัวเกิดขึ้นจากการตกลงเห็นชอบจากสมาชิกทุกคน บุตรมีโอกาสใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ และรับผิดชอบในกิจการต่างๆ ของ

ครอบครัว บิดามารดาต้องการให้บุตรมีความหนักแน่นในการรับผิดชอบต่อสังคมได้ดีเท่าที่ทำได้ และดูแลตนเองอย่างดี มีโอกาสหัดคิด ริเริ่มและตัดสินใจจากเรื่องเล็กไปหาเรื่องใหญ่ และจะสร้างเป็นนิสัยให้รู้จักคิดริเริ่ม กล้าแสดงความคิดเห็น เชื้อมั่นในตนเอง พึ่งตนเองได้เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น

รูปแบบการเลี้ยงดูแบบควบคุม หมายถึง บิดา มารดา มีการเรียกร้องและชี้นำบุตรในระดับสูง แต่ไม่มีการตอบสนองความต้องการของบุตร บุตรจะต้องทำตามบิดา มารดาทุกอย่างโดยไม่มีข้อโต้แย้งและปราศจากการอธิบาย มักออกคำสั่งให้บุตรทำตาม และคอยตรวจตราใกล้ชิดว่าทำตามที่ต้อง การหรือไม่ ถ้าไม่ทำตามบุตรก็จะถูกลงโทษ พยายามควบคุมความประพฤติให้เป็นไปตามมาตรฐานที่วางไว้อย่างสมบูรณ์แบบ ไม่มีการปรึกษาหารือ หรือขอความคิดเห็นของเด็ก

รูปแบบการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง บิดามารดา มีการตอบสนองความต้องการของบุตร และเรียกร้องต่อบุตรต่ำ บิดามารดาปฏิบัติและละเลยไม่เอาใจใส่บุตร ไม่ตระหนักถึงความต้องการของบุตร ซึ่งจะให้ความสำคัญกับการดำเนินชีวิตของตนเองมากกว่า ชีวตนเองเป็นศูนย์กลาง ไม่มีการควบคุมบุตร มักใช้อารมณ์กับบุตรมากกว่าเหตุผล ไม่แก้ไขพฤติกรรมที่ไม่ดีหรือไม่ถูกต้องของบุตร เพราะรู้สึกว่าเป็นการยุ่งยากเสียเวลา ขาดการสื่อสารซึ่งกันและกัน

การอบรมเลี้ยงดูในสังคมแต่ละสังคมมีความแตกต่างกัน ก่อให้เกิดทัศนคติ เกิดการเรียนรู้ เกิดการพัฒนาบุคลิกภาพ มีผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นในปัจจุบันและศักยภาพของการกระทำในอนาคต การอบรมเลี้ยงดูเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญ เป็นเหมือนเบ้าหลอมให้คนมีลักษณะแตกต่างกัน หากเด็กได้รับการเลี้ยงดูอย่างถูกต้องเหมาะสมจะส่งผลให้เด็กมีบุคลิกภาพที่ดี สามารถปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในช่วงของความเป็นวัยรุ่น และมีวิธีการแก้ไขปัญหาได้อย่างเหมาะสม (กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2548) อย่างไรก็ตาม ยังมีปัจจัยสิ่งแวดล้อมอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมรุนแรงได้นั้นคือการคบเพื่อน หากวัยรุ่นมีโอกาscบเพื่อนเกร มีพฤติกรรมรุนแรง หรือกระทำผิดกฎหมายก็อาจถูกชักชวนไปกระทำผิด หรือกระทำพฤติกรรมรุนแรงได้ (ปัทมา ศิริเวช และคณะ, 2541)

2.2 ปัจจัยเกี่ยวกับเพื่อน ในช่วงวัยรุ่นถือว่าเป็นวัยที่กำลังแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง ดังนั้นลักษณะพัฒนาการทางสังคมของวัยรุ่นก็คือการเรียนรู้จากกลุ่มเพื่อน วัยรุ่นจะให้ความสำคัญกับเพื่อน และเพื่อนจะมีอิทธิพลกับวัยรุ่นเป็นอย่างมาก อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนจะสอนให้วัยรุ่นรู้จักกฎเกณฑ์ และต้องรักษากฎระเบียบจึงจะอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ การรวมกลุ่มทำให้วัยรุ่นมีความกล้ามากขึ้น กล้าทดลอง กล้าขัดแย้ง บางครั้งกลุ่มอาจมีอิทธิพลกำหนดให้วัยรุ่นทำตามมติของกลุ่ม โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง (กัญชลี ณรงค์ราช, 2543; Valois, Macdonald & Fischer, 2002) วัยรุ่นมักให้ความสนใจกับการคบหาสมาคมของบุคคลกับกลุ่มเพื่อน หรือคนใกล้ชิด โดยให้เหตุผลว่าความผูกพันกับเพื่อนจะสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ รวมทั้งเป็นการส่งเสริม

สนับสนุนพฤติกรรม และการยอมรับพฤติกรรมดังกล่าว วัยรุ่นที่มีความผูกพันกับกลุ่มเพื่อนที่เป็นคนดี มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมที่ดี และยอมรับพฤติกรรมที่ถูกกฎหมาย ในทางตรงกันข้ามวัยรุ่นที่มีความผูกพันกับกลุ่มเพื่อนที่ทำผิดกฎหมาย จะมีแนวโน้มของการมีพฤติกรรมละเมิดกฎหมาย และยอมรับกับพฤติกรรมนั้นๆ (Sultherland, 1974 อ้างถึงใน กัตัญชลี ณรงค์ราช, 2543) ดังการศึกษาของวอง (Wong, 1998) เกี่ยวกับลักษณะในการคบกลุ่มเพื่อนของวัยรุ่น และการทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น เชื้อสายจีนในแคนาดา พบว่ากลุ่มวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับกลุ่มเพื่อนที่ทำผิดกฎหมายจะส่งผลให้กลุ่มวัยรุ่นมีส่วนร่วมในการกระทำผิดสูง ขณะที่กลุ่มวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับกลุ่มวัยรุ่นปกติจะมีส่วนในการกระทำผิดต่ำกว่า เนื่อง จากกลุ่มเพื่อนจะเป็นตัวสกัดกั้นและป้องกันการกระทำผิดกฎหมาย จะเห็นได้ว่าวัยรุ่นที่มีเพื่อนกระทำผิดกฎหมาย หรือเป็นสมาชิกของกลุ่มที่มีการกระทำผิดจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น (Borum, 2000; Dahlberg, 1998; Herrenkohl, et al, 2000; Riner, Saywell, 2002; Valois, Macdonald & Fischer, 2002) ซึ่งตรงกับการศึกษาในประเทศไทย เกี่ยวกับการคบเพื่อนของวัยรุ่น โดยวัยรุ่นที่คบเพื่อนที่กระทำผิดกฎหมาย เคยถูกจับกุม หรือมีเพื่อนชักชวนให้กระทำผิดจะมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎหมายของวัยรุ่น โดยเฉพาะในวัยรุ่นชาย นอกจากนี้การศึกษาของวัฒนา โอทาตะวงษ์ (2547) ซึ่งได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนระดับอาชีวศึกษา พบว่าอิทธิพลของเพื่อนเป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนระดับอาชีวศึกษา

ดังนั้น เพื่อนถือว่าเป็นมีความสำคัญต่อวัยรุ่นเป็นอย่างมาก เพราะนอกจากครอบครัวแล้ว วัยรุ่นจะคลุกคลีและใกล้ชิดกับกลุ่มเพื่อนมากที่สุด ฉะนั้นการรวมกลุ่มกันเป็นแก๊ง เป็นพวก ย่อมทำให้วัยรุ่นในกลุ่มเดียวกัน มีความคิดเหมือนกัน มีทัศนคติที่คล้ายกัน มักจะทำอะไรเหมือนกัน และมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จะเห็นว่าถ้าวัยรุ่นรวมกลุ่มอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมรุนแรง ก็จะทำให้วัยรุ่นคนนั้นมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมรุนแรงตามไปด้วย (กัตัญชลี ณรงค์ราช, 2543; ทศนา ทวีคุณ, 2552)

นอกจากนี้ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมอื่นๆที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น ได้แก่สถานการณ์ความรุนแรงในรูปแบบต่างๆรวมไปถึงชุมชนที่ไม่ปลอดภัย ขาดความรู้สึผูกพัน และไว้วางใจระหว่างสมาชิกในชุมชน ปัจจัยทางสังคมได้แก่ ความยากจน ความแตกต่างอย่างมากของรายได้ การไม่ได้บังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง การที่เด็กและวัยรุ่นเข้าถึงอาวุธปืน สุราและยาเสพติดได้ง่าย รวมทั้งการได้รับสื่อต่างๆที่มีเนื้อหารุนแรง (อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2549) สำหรับการศึกษาครั้งนี้ได้ศึกษาเฉพาะด้านครอบครัวเกี่ยวกับรูปแบบการเลี้ยงดู และด้านเพื่อนเกี่ยวกับการปฏิบัติของเพื่อนหรืออิทธิพลของเพื่อนซึ่งพบว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น และศึกษาปัจจัยด้านบุคคลเกี่ยวกับทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง

กรอบแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรง

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรง สามารถอธิบายได้ในหลายแนวคิด สำหรับในการศึกษารุ่นนี้ได้อธิบายตามกรอบแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) ของแบนดูรา (Bandura, 1989) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) แบนดูราเชื่อว่า พฤติกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงของมนุษย์ เกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งความหมายของการเรียนรู้ แบนดูราได้ให้ความหมายไม่แตกต่างจากนักจิตวิทยาคนอื่นๆ นั่นคือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม แต่มีความแตกต่างของการให้ความหมายของ “การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม” กล่าวคือ นักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยมมองการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมในแง่ของการกระทำ การแสดงออก หรือที่เรียกว่า Performance นั่นคือบุคคลจะต้องแสดงออกในพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป จึงจะเรียกว่าการเรียนรู้ แต่แบนดูรากลับมองว่า การเรียนรู้ไม่จำเป็นต้องพิจารณาในแง่ของการแสดงออก หากการได้มาซึ่งความรู้ใหม่ๆ (Acquired) ถือว่าการเรียนรู้ได้เกิดขึ้นแล้ว แม้ยังไม่มีแสดงออกก็ตาม ดังนั้นการเรียนรู้ของแบนดูรานั้นมักเน้นที่การเปลี่ยนแปลงที่พฤติกรรมภายใน หากบุคคลมีการแสดงออก เป็นการพิสูจน์ว่าการเรียนรู้ได้เกิดขึ้นจริง (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2541)

แบนดูรา (Bandura, 1977) ได้เสนอว่า การเรียนรู้โดยส่วนใหญ่ของมนุษย์ เป็นการเรียนรู้โดยการสังเกตจากตัวแบบ โดยตัวแบบสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ ตัวแบบที่เป็นบุคคลจริง (Live Model) คือ ตัวแบบที่บุคคลได้มีโอกาสสังเกตและปฏิสัมพันธ์โดยตรง และ ตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ (Symbolic Model) คือ เป็นตัวแบบที่ผ่านสื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ การ์ตูน หรือ หนังสือนวนิยาย เป็นต้น ในการเรียนรู้โดยการสังเกตจากตัวแบบนี้ แบนดูรา (Bandura, 1989) ได้กล่าวว่าประกอบด้วย 4 กระบวนการดังต่อไปนี้

1. กระบวนการตั้งใจ (Attentional Processes) บุคคลไม่สามารถเรียนรู้จากการสังเกต หากบุคคลไม่มีความตั้งใจ และรับรู้ได้อย่างแม่นยำถึงพฤติกรรมที่ตัวแบบแสดงออก กระบวนการตั้งใจจะเป็นตัวกำหนดว่าบุคคลจะสังเกตอะไรจากตัวแบบนี้ องค์ประกอบที่มีผลต่อกระบวนการตั้งใจได้แก่ องค์ประกอบของตัวแบบจะต้องมีลักษณะเด่นชัด เป็นตัวแบบที่ผู้สังเกตเกิดความพึงพอใจ การแสดงออกไม่ซับซ้อน และองค์ประกอบของผู้สังเกตซึ่งได้แก่ ความสามารถในการรับรู้ความสามารถทางปัญญา ระดับของการตื่นตัว และความชอบที่เคยได้เรียนรู้มาก่อน

2. กระบวนการเก็บจำ (Retention Processes) บุคคลจะไม่ได้รับอิทธิพลมากนักจากตัวแบบ ถ้าเขาไม่สามารถจะจดจำได้ถึงลักษณะของตัวแบบ บุคคลจะต้องแปลงข้อมูลจากตัวแบบเป็นรูปแบบของสัญลักษณ์ และจัดโครงสร้างเพื่อให้จำได้ง่ายขึ้น ปัจจัยที่ส่งผลต่อกระบวนการการเก็บจำ คือการเก็บรหัสเป็นสัญลักษณ์ เพื่อให้ง่ายแก่การจำ การจัดระบบโครงสร้างทางปัญญา การ

ชักซ้อมลักษณะของตัวแบบที่สังเกตในความคิดของตนเอง และชักซ้อมด้วยการกระทำ นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับความสามารถทางปัญญา และโครงสร้างทางปัญญาของผู้สังเกตอีกด้วย

3. กระบวนการกระทำ (Production Processes) เป็นกระบวนการที่ผู้สังเกตแปลงสัญลักษณ์ที่เก็บจำไว้มาเป็นการกระทำ ซึ่งจะกระทำได้ดีหรือไม่คืออย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับสิ่งที่จำได้ในการสังเกตการกระทำของตนเอง การได้รับข้อมูลย้อนกลับจากการกระทำของตนเอง และการเทียบเคียงการกระทำกับภาพที่จำได้ นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับลักษณะของผู้สังเกตอีกด้วย ได้แก่ความสามารถทางกาย และทักษะในการแสดงพฤติกรรมได้ตามตัวแบบ

4. กระบวนการจูงใจ (Motivational Processes) การที่บุคคลเมื่อเกิดการเรียนรู้จะแสดงพฤติกรรมหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับกระบวนการจูงใจ กระบวนการจูงใจขึ้นอยู่กับสิ่งล่อใจจากภายนอก สิ่งนั้นต้องกระตุ้นการรับรู้ เป็นสิ่งของที่จับต้องได้ เป็นที่ยอมรับของสังคม และพฤติกรรมที่กระทำตามตัวแบบนั้นสามารถที่จะควบคุมเหตุการณ์ต่างๆ ได้ นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับสิ่งล่อใจที่เห็นผู้อื่นได้รับ ตลอดจนสิ่งล่อใจของตนเอง ซึ่งอาจเป็นวัตถุสิ่งของ และการประเมินตนเอง นอกจากนี้ในแง่ของผู้สังเกตนั้น ยังขึ้นอยู่กับความพึงพอใจในสิ่งที่ล่อใจ ความลำเอียงจากการเปรียบเทียบทางสังคม และมาตรฐานในตนเอง

ตามแนวคิดพื้นฐานของแบนดูรานั้นมีความเชื่อว่า พฤติกรรมของบุคคลไม่ได้เกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมแต่เพียงอย่างเดียว หากแต่จะต้องมีปัจจัยส่วนบุคคลร่วมด้วย และการรวมของปัจจัยส่วนบุคคลนั้นจะต้องร่วมกันในลักษณะที่กำหนดซึ่งกันและกัน (Reciprocal Determinism) กับปัจจัยทางด้านพฤติกรรมและสภาพแวดล้อม การที่ปัจจัยทั้ง 3 ทำหน้าที่กำหนดซึ่งกันและกัน ก็ไม่ได้หมายความว่าทั้งสามปัจจัยนั้นจะมีอิทธิพลในการกำหนดซึ่งกันและกันอย่างเท่าเทียม เนื่องจากบางปัจจัยอาจมีอิทธิพลมากกว่าอีกบางปัจจัย และอิทธิพลของทั้งสามปัจจัยนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นพร้อมกัน หากแต่ต้องอาศัยเวลาในการที่ปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งมีผลต่อการกำหนดปัจจัยอื่นๆ (Bandura, 1989) โดยมีลักษณะความสัมพันธ์ดังนี้

1. บุคคลและพฤติกรรม แสดงให้เห็นถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิด ความรู้สึก การกระทำ ความคาดหวัง ความเชื่อ การรับรู้เกี่ยวกับตนเอง เป้าหมายและความตั้งใจ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นการกำหนดลักษณะและทิศทางของพฤติกรรม สิ่งที่บุคคลคิด เชื่อและรู้สึก หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดมีผลต่อการกำหนดว่าบุคคลจะแสดงพฤติกรรมเช่นใด ในขณะที่เดียวกันการกระทำของบุคคลจะเป็นส่วนหนึ่งในการกำหนดลักษณะรูปแบบการคิดและการตอบสนองอารมณ์ของตนเอง ลักษณะของร่างกาย และระบบประสาทของการรับรู้มีผลต่อพฤติกรรม และศักยภาพของบุคคล ในขณะที่เดียวกันระบบของสมอง และการรับรู้ปรับเปลี่ยนได้โดยประสบการณ์และพฤติกรรมเช่นกัน ดังนั้น ความคิด ความเชื่อ หรือทัศนคติทางบวกต่อการใช้ความรุนแรงจึงส่งผลให้บุคคลมีการแสดงพฤติกรรมที่รุนแรงได้

2. บุคคลและสิ่งแวดล้อม แสดงให้เห็นถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของบุคคลและสภาพแวดล้อม กล่าวคือ ความคาดหวัง ความเชื่อ อารมณ์และความสามารถทางปัญญาของบุคคลนั้นจะถูกพัฒนาและเปลี่ยนแปลงโดยอิทธิพลทางสังคมที่ให้อาหาร และกระตุ้นการตอบสนองทางอารมณ์โดยผ่านตัวแบบ การสอน และการชักจูงทางสังคม ขณะเดียวกันบุคคลจะกระตุ้นปฏิกิริยาตอบสนองที่แตกต่างกันตามสภาพแวดล้อมทางสังคมที่บุคคลนั้นอยู่ นอกจากนี้ การตอบสนองนั้นยังขึ้นอยู่กับบทบาท และสถานภาพทางสังคมของบุคคลนั้นอีกด้วย

3. สิ่งแวดล้อมและพฤติกรรม แสดงให้เห็นถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมและพฤติกรรมของบุคคล พฤติกรรมเป็นตัวเปลี่ยนเงื่อนไขสภาพแวดล้อม ในขณะเดียวกันเงื่อนไขสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไปนั้นก็ส่งผลให้พฤติกรรมถูกเปลี่ยนไปด้วย ดังนั้นสภาพแวดล้อมครอบครัวซึ่งได้แก่รูปแบบการเลี้ยงดู และการได้รับแรงเสริม หรือการกระตุ้นจากเพื่อนก็มีส่วนหล่อหลอมให้บุคคลมีพฤติกรรมรุนแรงได้เช่นกัน และเมื่อมีสถานการณ์ที่เอื้อต่อการแสดงพฤติกรรมรุนแรงบุคคลก็จะแสดงพฤติกรรมรุนแรงออกมา

ในการศึกษาครั้งนี้ใช้กรอบแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) ของแบนดูรา (Bandura, 1989) ซึ่งมีความเชื่อว่าการเรียนรู้ของมนุษย์ส่วนใหญ่เป็นการเรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเลียนแบบ (Bandura, 1963) โดยปัจจัยที่สนใจในการศึกษาในครั้งนี้ เพื่ออธิบายปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง ได้แก่ ปัจจัยด้านบุคคลคือทัศนคติต่อการใช้พฤติกรรมรุนแรง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมได้แก่ รูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัว และการปฏิบัติของเพื่อน

สรุป ความรุนแรงของวัยรุ่นไทยมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการก่อเหตุทะเลาะวิวาท การรุมทำร้ายร่างกายของนักเรียนอาชีวศึกษาซึ่งบางครั้งมีความรุนแรง และขยายวงกว้างขึ้นจนถึงขั้นมีคนเสียชีวิต ความรุนแรงที่เกิดขึ้นนี้นับเป็นปัญหาใหญ่ของสังคมที่ควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน ดังเห็นได้จากกรมสุขภาพจิตได้เล็งเห็นความสำคัญของความรุนแรง และมีนโยบายในการจัดทำโครงการส่งเสริมสุขภาพจิตเพื่อป้องกันปัญหาการใช้ความรุนแรงในวัยรุ่นไทย รวมถึงกลยุทธ์ระดับต่างๆ ทั้งใน ระดับบุคคล ระดับครอบครัว ระดับโรงเรียน ระดับสังคม การแสดงออกซึ่งพฤติกรรมรุนแรงสามารถพบได้ทั้งทางด้านร่างกาย ทางวาจา และทางเพศ ส่งผลให้วัยรุ่น และครอบครัวได้รับความทุกข์ทรมาน ทั้งทางร่างกาย จิตใจ ขาดโอกาสทางการศึกษา และการประกอบอาชีพ

พฤติกรรมรุนแรงเป็นปัญหาที่ซับซ้อนเกี่ยวเนื่องกันในหลายมิติ ที่เกิดจากปัจจัยหลายประการ ทั้งตัววัยรุ่นเอง และปัจจัยสภาพแวดล้อม ดังนั้นการศึกษาถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับ

พฤติกรรมรุนแรง จะเป็นการช่วยลดหรือป้องกันการเกิดหรือการเกิดซ้ำของพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่นได้ โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียนอาชีวศึกษา โดยการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมรุนแรงที่สำคัญได้แก่ ทักษะการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรง โดยใช้กรอบแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของแบนดูรา (Bandura, 1989)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive research) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อน กับพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

ลักษณะประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ศึกษา คือ นักเรียนอาชีวศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพทั้งเพศชายและเพศหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันอาชีวศึกษา สังกัดคณะกรรมการการอุดมศึกษา จังหวัดนราธิวาส จำนวน 679 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนอาชีวศึกษาทั้งเพศชายและเพศหญิงอายุ 15-18 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันอาชีวศึกษา สังกัดคณะกรรมการการอุดมศึกษา จังหวัดนราธิวาส โดยคัดเลือกแบบสะดวก (Convenience sampling) จากประชากรที่ศึกษาสถาบันอาชีวศึกษา สังกัดคณะกรรมการการอุดมศึกษา

ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากการศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ ซึ่งลักษณะตัวแปรต้นมีทั้งตัวแปรที่มีลักษณะต่อเนื่อง (continuous variable) ได้แก่ ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง และการปฏิบัติของเพื่อน ส่วนตัวแปรที่มีลักษณะไม่ต่อเนื่อง (category variable) ได้แก่ รูปแบบการเลี้ยงดู และตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมรุนแรง สามารถคิดค่าคะแนนทั้งแบบตัวแปรต่อเนื่องและตัวแปรไม่ต่อเนื่อง เพื่อแบ่งกลุ่มพฤติกรรมรุนแรง เป็น มีพฤติกรรมรุนแรงมาก, ปานกลาง, เล็กน้อย และไม่มีพฤติกรรมรุนแรง ซึ่งสถิติที่ใช้ในการคำนวณ ได้แก่ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน หรือ Chi – square และ ในการคำนวณ (Cohen,1988)

มีการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ Power Analysis for correlation กำหนดระดับความเชื่อมั่นที่ $\alpha = .05$ ให้อำนาจการทดสอบ power = .80 และ เนื่องจากยังไม่มีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อนกับพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นผู้วิจัยจึงใช้วิธี conventional approach (Cohen, 1988) วิธีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันกำหนดระดับความเชื่อมั่นที่ $\alpha = .05$ ให้อำนาจการทดสอบ power = .80 และขนาดของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร $r = .25$ ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 121 คน (Cohen, 1988) และเพื่อป้องกันการสูญหายของข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง จึงเพิ่มขนาดของกลุ่มตัวอย่างอีก 10% รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 133 คน

ในส่วน Chi - square กำหนดค่าอิทธิพลให้มีระดับเล็ก (small effect size) = .30 ที่ degree of freedom, $u = 6$ จากการเปิดตารางได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 151 คน (Cohen, 1988) และเพื่อป้องกันการสูญหายของข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง จึงเพิ่มขนาดของกลุ่มตัวอย่างอีก 10% ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นจำนวน 170 คน ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้จะมีการเก็บรวบรวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 170 คน

แหล่งเก็บข้อมูล

แหล่งที่เก็บข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ คือสถาบันอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ในจังหวัดนราธิวาส จำนวน 3 สถาบัน ซึ่งเปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยมีจำนวนนักเรียนประจำปีการศึกษา 2552 ทั้งสิ้น 679 คน จากการคำนวณกลุ่มตัวอย่างต้องการกลุ่มตัวอย่างจำนวน 170 คน และจากการปรึกษากับอาจารย์ที่เคยศึกษาในประเด็นที่ประจักษ์ในนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดนราธิวาส การส่งแบบสอบถามมี Response rate ประมาณ 60-70% ดังนั้นผู้วิจัยจึงส่งแบบสอบถามออกไปทั้งสิ้น 260 ฉบับ และได้รับแบบสอบถามกลับมา 220 ฉบับ อย่างไรก็ตามเป็นแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ และถูกคัดออกจำนวน 20 ฉบับ จึงเหลือแบบสอบถามทั้งสิ้น 200 ฉบับ ดังแสดงในตาราง

สถาบัน	จำนวน นักเรียน ทั้งหมด (คน)	จำนวน แบบสอบถาม ที่ส่ง (ฉบับ)	จำนวน แบบสอบถาม ที่ได้รับกลับ (ฉบับ)	จำนวน แบบสอบถามที่ ไม่สมบูรณ์และ ถูกคัดออก (ฉบับ)	สรุปจำนวน แบบสอบถาม ที่ได้ทั้งหมด (ฉบับ)
สถาบันที่ 1	589	200	174	13	161
สถาบันที่ 2	42	30	22	4	18
สถาบันที่ 3	48	30	24	3	21
รวม	679	260	220	20	200

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีทั้งหมด 5 เครื่องมือ คือ

1. **แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป** ประกอบด้วยข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ ศาสนา ระดับการศึกษา ประวัติการใช้สารเสพติด สถานภาพสมรสของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว จำนวนพี่น้อง ลำดับการเป็นบุตร ประวัติการใช้สารเสพติดในครอบครัว การพบเห็นการใช้ความรุนแรงในครอบครัวและในสถาบัน และประสบการณ์เกี่ยวกับสถานการณ์ความรุนแรงในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้

2. **แบบสอบถามพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียน** เป็นแบบสอบถามที่ใช้ในการประเมินพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น โดยเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีการจงใจใช้กำลัง หรืออำนาจเพื่อข่มขู่ หรือกระทำความรุนแรงต่อตนเอง หรือต่อผู้อื่น รวมถึงการทำลายสิ่งของ และส่งผลให้เกิดการได้รับบาดเจ็บ เสียชีวิต หรือกระทบกระเทือนจิตใจของบุคคล แบบสอบถามนี้สร้างขึ้นโดยผู้วิจัยและอาจารย์ที่ปรึกษา (เกวลี นาควโรจน์ และ อติศยา พรชัยเกตุ โอว ยอง ในปีพ.ศ. 2554) ซึ่งพัฒนามาจากการใช้คำจำกัดความพฤติกรรมรุนแรงขององค์การอนามัยโลก(WHO, 2000) ร่วมกับแบบสอบถามเพื่อประเมินพฤติกรรมรุนแรงของ ทิพวัลย์ สุทิน (2539), วินิกาญจน์ คงสุวรรณ (2552), Cunningham et al. (2006) และ Herrenkohl et al. (2000) มีข้อคำถามทั้งสิ้น 20 ข้อ ประกอบด้วยพฤติกรรมรุนแรง 4 ด้าน ได้แก่ พฤติกรรมรุนแรงด้านร่างกายจำนวน 13 ข้อ, พฤติกรรมรุนแรงด้านวาจาจำนวน 4 ข้อ, พฤติกรรมรุนแรงด้านเพศ จำนวน 2 ข้อ และพฤติกรรมรุนแรงต่อตนเอง 1 ข้อ เป็นแบบมาตรวัดประมาณค่า (Rating Scale) โดยผู้ตอบแบบสอบถามพิจารณาว่าตนมีพฤติกรรมดังกล่าวมากน้อยเพียงใดในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา โดยเลือกตอบจากคำตอบ 1 ตัวเลือก ดังนี้

ทำเป็นประจำ	หมายถึง	ข้อความนั้นเกิดขึ้นจริงประมาณ 9-10 ครั้ง ใน 10 ครั้ง หรือกล่าวได้ว่าเกิดขึ้นทุกครั้ง
ทำบ่อยๆ	หมายถึง	ข้อความนั้นเกิดขึ้นจริงประมาณ 6-8 ครั้ง ใน 10 ครั้ง
ทำค่อนข้างบ่อย	หมายถึง	ข้อความนั้นเกิดขึ้นจริงประมาณ 3-5 ครั้ง ใน 10 ครั้ง
นานๆครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นเกิดขึ้นจริงประมาณ 3-5 ครั้ง ใน 10 ครั้ง
ไม่เคยทำเลย	หมายถึง	ข้อความนั้นเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นจริง

เกณฑ์การให้คะแนน

ระดับการกระทำ	คะแนนข้อความ
ทำเป็นประจำ	4
ทำบ่อยๆ	3
ทำค่อนข้างบ่อย	2
นานๆครั้ง	1
ไม่เคยทำเลย	0

ค่าคะแนนอยู่ระหว่าง 0 - 80 คะแนน คะแนนยิ่งมากหมายถึงยิ่งมีพฤติกรรมรุนแรงมาก และค่าความเชื่อมั่นจากการศึกษาครั้งนี้จากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 30 คน เท่ากับ .98 และจากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 200 คน เท่ากับ .96

3. แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง เป็นแบบสอบถามที่ใช้ในการประเมินความรู้สึก ความคิดเห็น ของวัยรุ่นที่มีต่อการใช้ความรุนแรง พัฒนาโดยวินิทยา จันท์ คงสุวรรณ (2552) มีจำนวน 33 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตรวัดประมาณค่า (Likert Scale) 4 ตัวเลือกโดยเลือกตอบจากคำตอบ 1 ตัวเลือก ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นมาก
เห็นด้วย	หมายถึง	ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้น
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ท่านไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ท่านไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้นมาก

เกณฑ์การให้คะแนนข้อความที่สื่อถึงทัศนคติที่เห็นด้วยกับความรุนแรงได้แก่ข้อ 1, 4, 6, 7, 10, 12, 14, 15, 17, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 30 และ 33

ระดับความคิดเห็น	คะแนนข้อความที่สื่อถึงทัศนคติที่เห็นด้วยกับความรุนแรง
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	4
เห็นด้วย	3
ไม่เห็นด้วย	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1

เกณฑ์การให้คะแนนข้อความที่สื่อถึงทัศนคติที่ไม่เห็นด้วยกับความรุนแรงได้แก่ข้อ 2, 3, 5, 8, 9, 11, 13, 16, 18, 19, 26, 27, 28, 29, 31 และ 32

ระดับความคิดเห็น	คะแนนข้อความที่สื่อถึงทัศนคติที่ไม่เห็นด้วยกับความรุนแรง
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1
เห็นด้วย	2
ไม่เห็นด้วย	3
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	4

ค่าคะแนนอยู่ระหว่าง 33 -132 คะแนน โดยคะแนนยิ่งสูงยิ่งหมายถึงเห็นด้วยกับการใช้พฤติกรรมรุนแรง การศึกษาของวินิภาญจน์ คงสุวรรณ (2552) ในกลุ่มของนักเรียนมัธยมศึกษา มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .85 และค่าความเชื่อมั่นจากการศึกษาครั้งนี้จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เท่ากับ .94 และจากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 200 คน เท่ากับ .71

4. แบบสอบถามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู เป็นแบบสอบถามที่ใช้ในการประเมินรูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัว พัฒนาโดย ภัทวดี ปรีชาประพาพวงศ์ (2550) ตามกรอบแนวคิดของ Baumrind (1991) มีจำนวน 32 ข้อ แบ่งเป็นรูปแบบการเลี้ยงดูแบบขอมตามบุตร จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 1-8, แบบอิสระอย่างมีขอบเขต จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 9-16, แบบควบคุม จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 17-24 และแบบปล่อยปละละเลย จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 25-32 เป็นแบบมาตรวัดประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับโดยเลือกตอบจากคำตอบ 1 ตัวเลือก ดังนี้

ระดับความรู้สึกรู้สึก	คะแนนข้อความ
เห็นด้วยมากที่สุดหรือจริงมากที่สุด	4
เห็นด้วยหรือจริง	3
ไม่เห็นด้วยหรือไม่จริง	2
ไม่เห็นด้วยมากที่สุดหรือไม่จริงมากที่สุด	1

เมื่อรวมคะแนนจากแบบสอบถามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของนักเรียนอาชีวศึกษา หากได้คะแนนรูปแบบการเลี้ยงดูแบบใดมากที่สุด ถือได้ว่าได้รับการเลี้ยงดูตามรูปแบบการเลี้ยงดูที่ได้คะแนนสูงสุดนั้น การศึกษาของภักดี ปรีชาประพาฬวงศ์ (2550) ในกลุ่มเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชนเขต 3 มีค่าความเชื่อมั่นดังนี้ รูปแบบการเลี้ยงดูแบบขอมตามบุตรค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .75, แบบอิสระอย่างมีขอบเขตค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .78, แบบควบคุมค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .84 และแบบปล่อยปละละเลยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .86 ตามลำดับ และค่าความเชื่อมั่นจากการศึกษาครั้งนี้จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คนเท่ากับ .76, .92, .89 และ .86 ตามลำดับ และจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 คน เท่ากับ .78, .86, .81 และ .78 ตามลำดับ

5. แบบสอบถามการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรง เป็นแบบสอบถามที่ใช้ในการประเมินเกี่ยวกับการปฏิบัติของเพื่อนที่มีต่อพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น ได้แก่ พฤติกรรมการพูด หยาบคาย ล้อเลียน รังแกผู้อื่น หรือทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนโดยได้รับแรงเสริมทางบวกจากเพื่อนเมื่อแสดงพฤติกรรมรุนแรง สร้างโดยทะนงค์ สุขเกษม (2544) จำนวน 10 ข้อ เป็นแบบประเมินตนเอง แบบมาตรวัดประมาณค่า (Rating Scale) 4 ตัวเลือก โดยเลือกตอบจากคำตอบ 1 ตัวเลือก ดังนี้

4	หมายถึง	พฤติกรรมที่ทำเป็นประจำ
3	หมายถึง	พฤติกรรมที่ทำหลายครั้ง
2	หมายถึง	พฤติกรรมที่ทำบางครั้ง
1	หมายถึง	พฤติกรรมที่ไม่เคยทำ

ค่าคะแนนอยู่ระหว่าง 10 - 40 คะแนน โดยคะแนนรวมยิ่งสูงแสดงถึงการได้รับแรงเสริมจากเพื่อนมากเมื่อบุคคลแสดงพฤติกรรมรุนแรง การศึกษาของทะนงค์ สุขเกษม (2544) ในกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษา มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .85 และค่าความเชื่อมั่นจากการศึกษาครั้งนี้จากกลุ่มตัวอย่าง 30 คนเท่ากับ .94 และจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 คน เท่ากับ .92

การหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

1. ความตรงตามเนื้อหา (content validity) แบบวัดพฤติกรรมรุนแรง, ทักษะคิดต่อการใช้ความรุนแรง, แบบสอบถามรูปแบบการเลี้ยงดู และแบบสอบถามการปฏิบัติของเพื่อน ผู้ศึกษามีการดัดแปลงเนื้อหาเพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างจึงนำมาหาความตรงทางเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่านที่มีความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรงและมีประสบการณ์ในการทำงานกับวัยรุ่นซึ่งประกอบด้วย

แพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตเวชเด็ก และวัยรุ่น 1 ท่าน

อาจารย์พยาบาลสาขาการพยาบาลสุขภาพจิต และจิตเวช 2 ท่าน

อาจารย์ในสถาบันอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา 2 ท่าน

ภายหลังจากผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ศึกษานำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ และคำนวณหาค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา (Content Validity Index) ดังนี้

แบบสอบถามพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียน ค่า CVI เท่ากับ .85

แบบสอบถามทักษะคิดต่อการใช้ความรุนแรง ค่า CVI เท่ากับ .96

แบบสอบถามรูปแบบการเลี้ยงดู ค่า CVI เท่ากับ .98

แบบสอบถามการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรง ค่า CVI เท่ากับ .96

2. ความเชื่อมั่น (reliability)

แบบสอบถามพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียน, แบบสอบถามทักษะคิดต่อการใช้ความรุนแรง, แบบสอบถามรูปแบบการเลี้ยงดู และแบบสอบถามการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรง นำไปหาความเชื่อมั่น (reliability) โดยการทดสอบใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับประชากร ที่ศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา จังหวัดนราธิวาส จำนวน 30 คน และจำนวน 200 คน คำนวณหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's coefficient alpha)

ภายหลังจากผ่านการคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's coefficient alpha) ได้ผลดังนี้

เครื่องมือ	จำนวนข้อ	ค่าความเชื่อมั่น	
		n = 30	n = 200
1. แบบสอบถามพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียน	20	.98	.96
2. แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง	33	.94	.71
3. แบบสอบถามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู	32	.92	.88
4. แบบสอบถามการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรง	10	.94	.92

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล การดำเนินการเก็บข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยเสนอโครงการวิจัยเพื่อขอรับการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคนของมหาวิทยาลัยมหิดล ชุด C สายพยาบาลศาสตร์ และทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการดำเนินการวิจัยผ่านบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหิดล ถึง ผู้อำนวยการสถาบันอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา จังหวัดนราธิวาส 3 แห่ง เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษาและขออนุญาตเก็บข้อมูลในสถาบันดังกล่าว
2. เมื่อได้รับหนังสืออนุมัติแล้ว ผู้วิจัยแนะนำตัวกับผู้อำนวยการสถาบันอาชีวศึกษาทั้ง 3 แห่ง เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และรายละเอียดในการทำวิจัย และขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ผู้วิจัยเข้าพบนักเรียนอาชีวศึกษาระดับ ปวช. ทั้งเพศชายและหญิงเพื่อชี้แจงรายละเอียดโครงการวิจัย และเชิญชวนเข้าร่วมโครงการวิจัย โดยให้หนังสือเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมวิจัย (Participant Information Sheet) หากผู้เข้าร่วมวิจัยรับแบบสอบถาม และตอบแบบสอบถามกลับคืนในกล่องที่บอกรหัสผู้เข้าร่วมวิจัยสมัครใจที่จะเข้าร่วมโครงการวิจัย
4. เมื่อกลุ่มตัวอย่างยินดีให้ความร่วมมือและพร้อมที่จะให้ข้อมูล ผู้ศึกษาเริ่มทำการเก็บข้อมูล ซึ่งแบบสอบถามดังกล่าวไม่ระบุเลขที่แบบสอบถาม และวันที่เก็บข้อมูล โดยเริ่มจากแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบประเมินพฤติกรรมรุนแรง แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง แบบสอบถามเรื่องรูปแบบการเลี้ยงดู และแบบสอบถามการปฏิบัติตัวของเพื่อน จากนั้นคืนแบบสอบถามแก่ผู้ศึกษา ขณะเก็บข้อมูลใช้ภาษาที่สุภาพ ให้เกียรติกลุ่มตัวอย่าง และเปิดโอกาสให้ซักถามข้อสงสัยเพิ่มเติม

5. ระหว่างเก็บข้อมูล หากกลุ่มตัวอย่างเปลี่ยนใจไม่ประสงค์เข้าร่วมโครงการ ก็สามารถยุติการเข้าร่วมโครงการได้โดยไม่มีข้อแม้ใดๆ

6. เมื่อกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเสร็จให้คืนแบบสอบถามลงในกล่องที่ผู้ศึกษาจัดเตรียมไว้ให้ เมื่อเก็บข้อมูลเสร็จสิ้น ผู้ศึกษากล่าวขอบคุณกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้ และแจ้งสิ้นสุดการเก็บข้อมูล

*** หมายเหตุ การเก็บข้อมูลในครั้งนี้ประกอบด้วยสถาบันอาชีวศึกษาจำนวน 3 แห่ง ซึ่งอยู่ในเขตเมือง 1 แห่ง และนอกเขตเมือง 2 แห่ง และเนื่องจากสถานการณ์ไม่ปกติในพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา ผู้วิจัยจึงสามารถดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเองได้เฉพาะสถาบันอาชีวศึกษาในเขตเมือง 1 แห่งเท่านั้น ส่วนสถาบันอาชีวศึกษาอีก 2 แห่งที่อยู่นอกเขตเมือง ผู้บริหารทั้ง 2 สถาบันได้คำนึงถึงความปลอดภัยของผู้วิจัย จึงเสนอแนะให้อาจารย์ของสถาบันที่อยู่ในพื้นที่ช่วยดำเนินการเก็บข้อมูลแทนให้ โดยให้ผู้วิจัยเข้าพบและชี้แจงเกี่ยวกับโครงการวิจัยในครั้งนี้โดยละเอียดแก่อาจารย์ในพื้นที่ที่ช่วยในการดำเนินการเก็บข้อมูล และให้อาจารย์ดำเนินการเก็บข้อมูลตามขั้นตอนการเก็บข้อมูลของผู้วิจัย ทั้งนี้อาจารย์ในพื้นที่ที่ช่วยดำเนินการเก็บข้อมูลได้เข้าชี้แจงรายละเอียดโครงการวิจัยแก่นักเรียน และเชิญชวนนักเรียนเข้าร่วมโครงการวิจัย ตามกระบวนการเก็บข้อมูลที่ผู้วิจัยได้อธิบายไว้อย่างเคร่งครัด (ตามกระบวนการเก็บข้อมูลข้อ 3-6) ทั้งนี้เพื่อให้ นักเรียนมีอิสระในการตัดสินใจเข้าร่วมวิจัย และตอบแบบสอบถาม หลังจากอาจารย์ที่ช่วยดำเนินการเก็บข้อมูลได้ชี้แจงรายละเอียดโครงการวิจัยแก่นักเรียนเรียบร้อยแล้ว ก็จะออกจากห้องไป หัวหน้านักเรียนจะเป็นผู้เก็บกล่องแบบสอบถามมามอบให้อาจารย์เพื่อส่งต่อไปให้ผู้วิจัยต่อไป โดยไม่มีการเปิดกล่องแบบสอบถาม

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

เสนอโครงร่างวิจัยเพื่อขอรับการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคนของมหาวิทยาลัยมหิดล ชุด C สาขาพยาบาลศาสตร์ ก่อนดำเนินการวิจัย โดยผู้วิจัยแสดงความเคารพและตระหนักในสิทธิของผู้ให้ข้อมูล ดังนี้

1. มีการชี้แจงวัตถุประสงค์และขั้นตอนของการวิจัยให้กับกลุ่มตัวอย่าง และเชิญชวนเข้าร่วมโครงการวิจัย โดยให้เอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมวิจัย (Participant Information Sheet) ทั้งนี้เนื่องจากเรื่องที่ศึกษามีความอ่อนไหวต่อความรู้สึก ผู้วิจัยไม่ต้องการให้สามารถระบุถึงชื่อผู้เข้าร่วมวิจัยได้ ดังนั้นจึงไม่มีการลงนามในใบยินยอมเข้าร่วมวิจัย (informed consent) หากผู้เข้าร่วมการวิจัยรับแบบสอบถาม และตอบแบบสอบถามกลับคืนในกล่องที่บ่งชี้ว่าผู้เข้าร่วมวิจัยสมัครใจที่จะเข้าร่วมโครงการวิจัย

2. ผู้เข้าร่วมการวิจัยมีอิสระและมีเวลาในการตัดสินใจตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมการวิจัย และสามารถปฏิเสธในขั้นตอนการเก็บข้อมูลใดๆ ได้ตลอดเวลาโดยมิต้องแจ้งเหตุผล และไม่มีผลกระทบต่อการศึกษาในสถาบัน

3. การเก็บรักษาข้อมูลไว้เป็นความลับ

4. การนำเสนอผลการวิจัยในภาพรวมเพื่อใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้เท่านั้น

5. หลังจากผู้เข้าร่วมการวิจัยรับทราบและยินยอมให้ความร่วมมือโดยได้รับแบบสอบถามและตอบแบบสอบถามกลับคืนในกล่องที่บ่งชี้ว่าผู้เข้าร่วมวิจัยสมัครใจที่จะเข้าร่วมโครงการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้มาประมวลผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป วิเคราะห์เพื่อหาค่าต่างๆ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลโดยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์พฤติกรรมรุนแรง ทศนคติต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเล็งดู การปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงโดยใช้ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดนครราชสีมา ใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient)

4. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเล็งดู กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดนครราชสีมา โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance)

5. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดนครราชสีมา ใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient)

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) พฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดนราธิวาส และ 2) ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อน ต่อพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 15 - 18 ปี (แบ่งตามเกณฑ์ขององค์การอนามัยโลก) (World Health Organization, 2001) ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับอาชีวศึกษาสังกัดคณะกรรมการการอุดมศึกษาจังหวัดนราธิวาส กลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 ราย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา วิเคราะห์ความสัมพันธ์โดยใช้สถิติ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient) และวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) ผลการวิจัยได้นำเสนอด้วยตารางประกอบคำบรรยายตามลำดับ ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดนราธิวาส

ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครองของนักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดนราธิวาส

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียน

ส่วนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา

ส่วนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเลี้ยงดู กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา

ส่วนที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนอาชีวศึกษา

สำหรับการศึกษาค้างนี้กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งสิ้น 200 ราย อายุ 15 - 18 ปี อายุเฉลี่ย 17.3 ปี ($S.D. = 0.95$) โดยมากกว่าครึ่งเป็นเพศชาย (ร้อยละ 57.5) นับถือศาสนาอิสลามมากที่สุด (ร้อยละ 58) ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปวช. 3 (ร้อยละ 57) โดยกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 89 ไม่มีประวัติเกี่ยวกับการใช้สารเสพติด กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพี่น้อง 2 คน (ร้อยละ 33) ถึง 3 คน (ร้อยละ 33.5) และร้อยละ 40.5 ของกลุ่มตัวอย่างเป็นบุตรลำดับที่ 1 ส่วนของการใช้ความรุนแรงในครอบครัวสังเกตได้ว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยพบการใช้ความรุนแรงในครอบครัว (ร้อยละ 89) ส่วนการพบความรุนแรงในสถาบันกลุ่มตัวอย่างเคยพบเห็นเพียงร้อยละ 11 นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างเคยได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ความรุนแรงในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ มีเพียงร้อยละ 2 ที่เคยได้รับผลกระทบโดยตรง ร้อยละ 7.5 มีบุคคลในครอบครัวได้รับผลกระทบ และร้อยละ 90.5 ไม่มีใครในครอบครัวประสบเหตุการณ์ ดังแสดงในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ($n = 200$)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	115	57.5
หญิง	85	42.5
อายุ (15-18 ปี) (Mean = 17.26 , S.D. = 0.95)		
15 ปี	11	5.5
16 ปี	37	18.5
17 ปี	42	21
18 ปี	110	55
ศาสนา		
ศาสนาพุทธ	84	42
ศาสนาอิสลาม	116	58
ศาสนาคริสต์	-	-

ตารางที่ 4.1 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง (n = 200)
(ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับการศึกษา		
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ 1	58	29
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2	28	14
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ 3	114	57
ประวัติการใช้สารเสพติด		
ไม่เคยใช้	178	89
เคยใช้- ปัจจุบันเลิกใช้แล้ว	19	9.5
เคยใช้- ปัจจุบันยังใช้อยู่	3	1.5
จำนวนบุตรของบิดามารดากลุ่มตัวอย่าง		
1 คน	16	8
2 คน	66	33
3 คน	67	33.5
4 คน	21	10.5
5 คน	6	3
6 คน	13	6.5
7 คน	5	2.5
8 คน	4	2
9 คน	2	1
ลำดับที่เกิดของกลุ่มตัวอย่าง		
ลำดับที่ 1	81	40.5
ลำดับที่ 2	74	37
ลำดับที่ 3	18	9
ลำดับที่ 4	17	8.5
ลำดับที่ 5	6	3
ลำดับที่ 6	2	1
ลำดับที่ 7	1	0.5
ลำดับที่ 8	1	0.5

ตารางที่ 4.1 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง (n = 200)
(ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การใช้ความรุนแรงในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง		
เคย	16	8
ไม่เคย	184	92
การพบเห็นการใช้ความรุนแรงในสถาบันของกลุ่มตัวอย่าง		
เคย	22	11
ไม่เคย	178	89
ผลกระทบจากสถานการณ์ความรุนแรงในพื้นที่ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
ได้รับผลกระทบโดยตรง	4	2
คนในครอบครัวได้รับผลกระทบ	15	7.5
ไม่มีใครในครอบครัวประสบเหตุการณ์	181	90.5

ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครองของนักเรียนอาชีวศึกษา

จากการศึกษาพบว่าส่วนใหญ่บิดา และมารดาของกลุ่มตัวอย่างมีสถานภาพสมรส คือ อยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 86) จบการศึกษาสูงสุดในระดับประถมศึกษาทั้งในส่วนของบิดา และมารดา คิดเป็นร้อยละ 36 และ ร้อยละ 37.5 ตามลำดับ โดยในส่วนของบิดาร้อยละ 32 ประกอบอาชีพค้าขาย/ ธุรกิจส่วนตัว และร้อยละ 32 ของมารดาไม่ได้ประกอบอาชีพ/ แม่บ้าน รายได้ของครอบครัวต่อเดือนส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 5,001-10,000 (ร้อยละ 35.5) ดังแสดงในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคุณลักษณะของผู้ปกครอง (n = 200)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สถานภาพสมรสของบิดามารดา		
คู่ (อยู่ด้วยกัน)	172	86
หย่า (ฝ่ายหนึ่งเสียชีวิต)	8	4
หย่า	11	5.5
แยกกันอยู่	9	4.5
การศึกษาของบิดา		
ไม่ได้ศึกษา	15	7.5
จบชั้นประถมศึกษา	72	36
จบชั้นมัธยมศึกษา	51	25.5
จบชั้นปวช. / ปวส.	44	22
จบปริญญาตรี	16	8
สูงกว่าปริญญาตรี	2	1
การศึกษาของมารดา		
ไม่ได้ศึกษา	20	10
จบชั้นประถมศึกษา	75	37.5
จบชั้นมัธยมศึกษา	65	32.5
จบชั้นปวช. / ปวส.	33	16.5
จบปริญญาตรี	7	3.5
สูงกว่าปริญญาตรี	-	-

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคุณลักษณะของผู้ปกครอง (n = 200) (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อาชีพของบิดา		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ/ พ่อบ้าน	4	2
ค้าขาย/ ธุรกิจส่วนตัว	64	32
เกษตรกรรม	47	23.5
รับราชการ/ พนักงานของรัฐ	38	19
รับจ้าง/ พนักงานบริษัท	44	22
อื่นๆ	3	1.5
อาชีพของมารดา		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ/ แม่บ้าน	64	32
ค้าขาย/ ธุรกิจส่วนตัว	52	26
เกษตรกรรม	38	19
รับราชการ/ พนักงานของรัฐ	16	8
รับจ้าง/ พนักงานบริษัท	22	11
อื่นๆ	8	4
รายได้ของครอบครัวต่อเดือน		
ต่ำกว่า 5,000 บาท	51	28.5
5,001-10,000 บาท	71	35.5
10,001-15,000 บาท	42	21
15,001-20,000 บาท	14	7
20,001-30,000 บาท	14	7
30,001- 50,000 บาท	1	0.5
สูงกว่า 50,000 บาท	1	0.5

ส่วนที่ 3 พฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา

จากการวัดพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาด้วยแบบสอบถามพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนของพฤติกรรมรุนแรง อยู่ระหว่าง 0 - 58 โดยมีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมรุนแรงเท่ากับ 14.4 ($S.D. = 15.9$) แสดงในตารางที่ 4.3 นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาพฤติกรรมรุนแรงรายข้อ พบว่ากลุ่มตัวอย่างได้กระทำทุกพฤติกรรมแต่มีความถี่ที่แตกต่างกันออกไป โดยพฤติกรรมรุนแรงที่กระทำมากที่สุด 5 อันดับแรกในเพศชาย คือ ผลักผู้อื่นให้ล้ม (ร้อยละ 63.5) พุดประชดประชัน/ เหน็บแนมผู้อื่น (ร้อยละ 54.8) ขึ้นเสียงตะโกนด่าทอผู้อื่น (ร้อยละ 53.9) ชก/ ต่อยกับผู้อื่น (ร้อยละ 51.3) และ ทำดีกับผู้อื่น (ร้อยละ 51.3) ตามลำดับ ส่วนในเพศหญิงพฤติกรรมรุนแรงที่กระทำมากที่สุด 5 อันดับแรกคือ พุดประชดประชัน/ เหน็บแนมผู้อื่น (ร้อยละ 69.4) ขึ้นเสียงตะโกนด่าทอผู้อื่น (ร้อยละ 62.4) ผลักผู้อื่นให้ล้ม (ร้อยละ 42.4) หยิก จิก หรือข่วนผู้อื่น (ร้อยละ 38.8) และขว้างปาสิ่งของใส่ผู้อื่น (ร้อยละ 38.8) ตามลำดับดังแสดงในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.3 ช่วงคะแนน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา ($n = 200$)

พฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา	ช่วงคะแนน ปกติ	ช่วงคะแนน ของกลุ่ม ตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	$S.D.$
- ค่าคะแนนพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา	0 - 80	0 - 58	14.4	15.9

ตารางที่ 4.4 จำนวน และร้อยละของพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาจำแนกตามเพศ
(n = 200)

พฤติกรรมรุนแรง	เพศชาย (115 คน)		เพศหญิง (85 คน)	
	จำนวน (ร้อยละ)		จำนวน (ร้อยละ)	
	มี	ไม่มี	มี	ไม่มี
พฤติกรรมรุนแรงด้านร่างกาย				
- ผลักผู้อื่นให้ล้ม	73(63.5)	42(36.5)	36(42.4)	49(57.6)
- นุดกระชากผู้อื่น เช่นกระชากคอเสื้อ กระชากผม	53(41.6)	62(53.9)	28(32.9)	57(67.1)
- ตบ /ตีผู้อื่น	58(50.4)	57(49.6)	30(35.3)	55(64.7)
- เตะ /ถีบผู้อื่น	55(47.8)	60(52.2)	31(36.5)	54(63.5)
- หยิก จิก หรือข่วนผู้อื่น	48(41.7)	67(58.3)	33(38.8)	52(61.2)
- ชก / ต่อยผู้อื่น	59(51.3)	56(48.7)	24(28.2)	61(71.8)
- ทำลายข้าวของ	43(37.4)	72(62.6)	28(32.9)	57(67.1)
- ขว้างปาสิ่งของใส่ผู้อื่น	58(50.4)	57(49.6)	33(38.8)	52(61.2)
- ใช้กำลังเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินของมีค่า หรือสิ่งที่จำเป็นต้องการจากผู้อื่น	50(43.5)	65(56.5)	20(23.5)	65(76.5)
- คุกคามผู้อื่นด้วยสิ่งของหรืออาวุธ	50(43.5)	65(56.5)	22(25.9)	63(74.1)
- ทำร้ายผู้อื่นด้วยสิ่งของหรืออาวุธ	51(44.3)	64(55.7)	23(27.1)	62(72.9)
- พกอาวุธไปในที่สาธารณะ	43(37.4)	72(62.6)	18(21.2)	67(78.8)
- เข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อนเพื่อยกพวกตีกัน	55(47.8)	60(52.2)	27(31.8)	58(68.2)
พฤติกรรมรุนแรงด้านเพศ				
- ใช้กำลังเพื่อลวนลามทางเพศ เช่น จงใจสัมผัสหน้าอกหรืออวัยวะเพศ	50(43.5)	65(56.5)	18(21.2)	67(78.8)
- ใช้กำลังเพื่อให้ผู้อื่นมีเพศสัมพันธ์ด้วย	49(42.6)	66(57.4)	25(29.4)	60(70.6)

ตารางที่ 4.4 จำนวน และร้อยละของพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาจำแนกตามเพศ
(n = 200) (ต่อ)

พฤติกรรมรุนแรง	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน (ร้อยละ)		จำนวน (ร้อยละ)	
	มี	ไม่มี	มี	ไม่มี
พฤติกรรมรุนแรงด้านวาจา				
- พุดประชดประชัน/เหน็บแนมผู้อื่น	63(54.8)	52(45.2)	59(69.4)	26(30.6)
- ทำดีกับผู้อื่น	59(51.3)	56(48.7)	25(29.4)	60(70.6)
- ถูกลาม/ประจานผู้อื่นผ่านสื่อต่างๆ เช่น การส่งคลิปภาพทางโทรศัพท์/อินเทอร์เน็ต	46(40)	69(60)	19(22.4)	66(77.6)
- ขู่เสียด/ตะโกนคำทอผู้อื่น	62(53.9)	53(46.1)	53(62.4)	32(37.6)
พฤติกรรมรุนแรงต่อตนเอง				
- ทำร้ายตัวเอง	49(42.6)	66(57.4)	23(27.1)	62(72.9)

ส่วนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา

จากการประเมินทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างพบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงมีค่าเท่ากับ 76.2 ($S.D. = 9.6$) ดังแสดงในตารางที่ 4.5 เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ของทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient) พบว่า ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .38, p < .01$) นั่นก็คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงสูง จะมีแนวโน้มมีพฤติกรรมรุนแรงสูง ดังแสดงในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.5 ช่วงคะแนน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงของกลุ่มตัวอย่าง ($n = 200$)

ตัวแปร	ช่วงคะแนน ปกติ	ช่วงคะแนน ของกลุ่ม ตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	S.D.
- ค่าคะแนนทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง ทั้งฉบับ	33 – 132	48 - 92	76.2	9.6

ตารางที่ 4.6 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	1	2
1. พฤติกรรมรุนแรง	1.00	
2. ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง	.38**	1.00

** $p < .01$

ส่วนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเลี้ยงดูกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่านักเรียนอาชีวศึกษาที่มีรูปแบบการเลี้ยงดูต่างกัน มีพฤติกรรมรุนแรงโดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F_{3, 196} = 4.593$) ดังแสดงในตารางที่ 4.7 ซึ่งเมื่อทำการทดสอบรายคู่พบว่าพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบอิสระอย่างมีขอบเขตแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตร และแบบควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยวัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบอิสระอย่างมีขอบเขต ($M = 10.1$, $S.D. = 11.9$) จะมีพฤติกรรมรุนแรงต่ำกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตร ($M = 19$, $S.D. = 18$) และแบบควบคุม ($M = 18.1$, $S.D. = 18.9$) ในขณะที่กลุ่มที่มีการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ($M = 16.9$, $S.D. = 16.4$) ไม่มีความแตกต่างกัน ดังแสดงในตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.7 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดนราธิวาส
จำแนกตามรูปแบบการเลี้ยงดู โดยภาพรวม

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p – value
ระหว่างกลุ่ม	3302.641	3	1100.880	4.593	.004
ภายในกลุ่ม	46997.979	196	239.684		
รวม	50280.620	199			

ตารางที่ 4.8 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่เกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรง จำแนก
ตามรูปแบบการเลี้ยงดู

รูปแบบการเลี้ยงดู	จำนวน (ร้อยละ)	ค่าเฉลี่ย พฤติกรรมรุนแรง (S.D.)	ผลต่างของค่าเฉลี่ย		
			2	3	4
1. แบบอิสระอย่างมีขอบเขต	94(47)	10.1(11.9)	-8.9043*	-8.0293*	-6.7679 ⁺
2. แบบยอมตามบุตร	36(18)	19.0(18.0)		.8750	2.1364
3. แบบควบคุม	48(24)	18.1(18.9)			1.2614
4. แบบปล่อยปละละเลย	22(11)	16.9(16.4)			

* $p < .05$

⁺ $p = .06$

ส่วนที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา

จากการประเมินการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรง พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.8 ($S.D. = 6.9$) ดังแสดงในตารางที่ 4.9 เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient) พบว่า การปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

($r = .67$, $p < .01$) นั่นก็คือ กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสนับสนุนจากเพื่อนเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงสูง จะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงเช่นกัน ดังแสดงในตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.9 ช่วงคะแนน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน การปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงของกลุ่มตัวอย่าง ($n = 200$)

ตัวแปร	ช่วงคะแนน ปกติ	ช่วงคะแนน ของกลุ่ม ตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	S.D.
- ค่าคะแนนการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงทั้งฉบับ	10 - 40	10 - 35	18.8	6.9

ตารางที่ 4.10 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	1	2
1. พฤติกรรมรุนแรง	1.00	
2. การปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรง	.67**	1.00

** $p < .01$

บทที่ 5

การอภิปรายผล

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยง การปฏิบัติของเพื่อนกับพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 ราย ผู้วิจัยได้นำมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์และสมมุติฐานการวิจัย ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนอาชีวศึกษา

จากตาราง 1 กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้มีอายุ 15-18 ปี อายุเฉลี่ย 17.3 ปี ($S.D = 0.9$) โดยมากกว่าครึ่งเป็นเพศชาย (ร้อยละ 57.5) เนื่องจากอยู่ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ กลุ่มตัวอย่างจึงนับถือศาสนาอิสลามมากที่สุด คือร้อยละ 58 รองลงมาคือศาสนาพุทธ ร้อยละ 42 นอกจากนี้ ร้อยละ 57 ของกลุ่มตัวอย่างกำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีประวัติเกี่ยวกับการใช้สารเสพติด (ร้อยละ 89) มีเพียงร้อยละ 9.5 ที่มีประวัติเคยใช้สารเสพติด และในปัจจุบันเลิกใช้แล้ว และร้อยละ 1.5 มีการใช้สารเสพติด และปัจจุบันยังคงใช้อยู่ ร้อยละ 40.5 ของกลุ่มตัวอย่างเป็นบุตรลำดับที่ 1 และมีพี่น้อง 2-3 คน (ร้อยละ 33.0 และร้อยละ 33.59 ตามลำดับ) กลุ่มตัวอย่างพบเห็นการใช้ความรุนแรงในครอบครัว และในสถาบันอาชีวศึกษา ร้อยละ 8 และร้อยละ 11 ตามลำดับ โดยลักษณะการใช้ความรุนแรงในครอบครัวได้แก่ พ่อทุบตีแม่ (2 ราย) การทำร้ายร่างกายคนในครอบครัว (1 ราย) ตัววัยรุ่นเองโดนเตะ โดนตี (1 ราย) ส่วนความรุนแรงในสถาบันอาชีวศึกษาลักษณะที่พบคือ ชกต่อยกัน (2 ราย) การข่มขู่ด้วยวาจา และอาวุธ (1 ราย) และการทะเลาะวิวาท (1 ราย) นอกจากนี้ความรุนแรงในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ ซึ่งมีความรุนแรงเกิดขึ้นเป็นประจำมีกลุ่มตัวอย่างเพียงร้อยละ 2 เท่านั้นที่เคยได้รับผลกระทบโดยตรง และมีบุคคลในครอบครัวได้รับผลกระทบร้อยละ 7.5 โดยลักษณะที่พบคือ บิดามารดา ถูกยิงเสียชีวิต (2 ราย) ญาติได้รับผลกระทบ (1 ราย) และโดนระเบิดบริเวณหน้าบ้าน (1 ราย) และร้อยละ 90.5 ไม่มีใครในครอบครัวประสบเหตุการณ์

ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครองของนักเรียนอาชีวศึกษา

จากตารางที่ 4.2 สถานภาพส่วนใหญ่บิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างอยู่ด้วยกันคิดเป็นร้อยละ 86 มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่แยกกันอยู่ คิดเป็นร้อยละ 4.5 ระดับการศึกษาของทั้งบิดามารดาสังเกตเห็นว่าไม่สูงนักคือ จบการศึกษาสูงสุดในระดับประถมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 36 และร้อยละ 37.5 ตามลำดับ บิดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 32 รองลงมาคือ เกษตรกรรม (ร้อยละ 23.5) ในขณะที่ส่วนใหญ่มารดาไม่ได้ประกอบอาชีพหรือเป็นแม่บ้าน และมีอาชีพค้าขาย หรือธุรกิจส่วนตัวรองลงมา สำหรับเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง กล่าวคือ รายได้ของครอบครัวต่อเดือนส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 35.5) และรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท (ร้อยละ 28.5) ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียน

จากการศึกษาพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดนราธิวาสโดยใช้แบบสอบถามพฤติกรรมของนักเรียน ซึ่งจะมีค่าคะแนนอยู่ระหว่าง 0-80 คะแนน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนของพฤติกรรมรุนแรงไม่สูงนัก โดยมีค่าอยู่ระหว่าง 0 - 58 คะแนน และค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมรุนแรงอยู่ในระดับเล็กน้อย โดยมีค่าเท่ากับ 14.4 ($S.D. = 15.9$) เมื่อพิจารณาพฤติกรรมรุนแรงรายข้อ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการกระทำทุกพฤติกรรมแต่มีความถี่ที่แตกต่างกันออกไปโดยพฤติกรรมรุนแรงที่กระทำมากที่สุด 5 อันดับแรกในเพศชาย คือ ผลักผู้อื่นให้ล้ม (ร้อยละ 63.5) พุดประชดประชัน/ เหน็บแนมผู้อื่น (ร้อยละ 54.8) ขึ้นเสียงตะโกนด่าทอผู้อื่น (ร้อยละ 53.9) ชก/ ต่อยกับผู้อื่น (ร้อยละ 51.3) และ ทำดีกับผู้อื่น (ร้อยละ 51.3) ตามลำดับ ส่วนในเพศหญิง พฤติกรรมรุนแรงที่กระทำมากที่สุด 5 อันดับแรกคือ พุดประชดประชัน/ เหน็บแนมผู้อื่น (ร้อยละ 69.4) ขึ้นเสียง ตะโกนด่าทอผู้อื่น (ร้อยละ 62.4) ผลักผู้อื่นให้ล้ม (ร้อยละ 42.4) หยิก จิก หรือข่วนผู้อื่น (ร้อยละ 38.8) และขว้างปาสิ่งของใส่ผู้อื่น (ร้อยละ 38.8) ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมา กล่าวคือ ระหว่างเพศชาย และเพศหญิงจะมีการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมรุนแรงที่แตกต่างกัน (ทัศนา ทวีคุณ, 2552) โดยวัยรุ่นชายมักแสดง ความรุนแรงในลักษณะการใช้กำลังในการที่จะแสดงออกถึงความเป็นศัตรูต่อผู้อื่น แต่ในวัยรุ่นหญิงมักมีการแสดงออกถึงความไม่เป็นมิตรต่อผู้อื่นในรูปแบบของการใช้คำพูดที่รุนแรง เช่น การใส่ร้าย การทำตัวหมองเหม็นเป็นต้น (Herrenkohl, et al, 2000) นอกจากนี้การที่กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมรุนแรงอยู่ในระดับเล็กน้อยนั้น อาจมีผลมาจากปัจจัยด้านสถาบันการศึกษาที่มีการเข้มงวดในการแสดงออกถึงพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ ของ นักศึกษามากขึ้น เนื่องจากเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นเป็นประจำรายวันซึ่งอาจส่งผลให้วัยรุ่นมีการแสดงออกถึงพฤติกรรมรุนแรงน้อย

ส่วนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา

ผลการวิจัยพบว่าทัศนคติทางบวกต่อการใช้ความรุนแรงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดนครราชสีมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .38, p < .01$) สนับสนุนสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ซึ่งจากการศึกษางานวิจัยทั้งในประเทศ และต่างประเทศ พบว่า ทัศนคติที่สนับสนุนการใช้ความรุนแรง ส่งผลให้วัยรุ่นมีการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น (ศิริ ปานแดง, 2547) สอดคล้องกับการศึกษาของอุมพร ตรังคมบัติ (2549) ที่ศึกษาในนักศึกษาอาชีวศึกษา พบว่าทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทเป็นตัวทำนายที่สำคัญของการแสดงออกของพฤติกรรมรุนแรง กล่าวคือ นักศึกษาที่มีทัศนคติเชิงบวกต่อการทะเลาะวิวาทจะมีพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทสูง

นอกจากนี้จากการศึกษาของ Borum (2000) พบว่าทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมรุนแรง โดยวัยรุ่นที่เชื่อว่าการใช้ความรุนแรงจะช่วยลดการถูกคุกคามจากผู้อื่นได้ หรือส่งเสริมภาพพจน์ และความภาคภูมิใจในตนเองก็จะใช้พฤติกรรมรุนแรง ในขณะที่วัยรุ่นที่เห็นว่าการใช้ความรุนแรงที่ไม่เห็นด้วยต่อการกระทำผิด และพฤติกรรมรุนแรง จะเป็นปัจจัยปกป้องที่สำคัญที่ทำให้บุคคลไม่เข้าไปเกี่ยวข้องหรือแสดงพฤติกรรมรุนแรง (อุมพร ตรังคมบัติ, 2549) และสอดคล้องกับการศึกษาของ Dahlberg (1998) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นในประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า ปัจจัยด้านบุคคลที่เป็นปัจจัยเสี่ยงให้เกิดพฤติกรรมรุนแรงที่สำคัญคือ ทัศนคติทางบวกต่อการใช้ความรุนแรง โดยความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง กับพฤติกรรมรุนแรงสามารถอธิบายตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) ได้ว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิด ความรู้สึกร่างกาย การกระทำ ความคาดหวัง ความเชื่อ สามารถเป็นตัวกำหนดลักษณะและทิศทางของพฤติกรรมได้ (Bandura, 1989) ดังนั้น หากบุคคลมีความคิด ความเชื่อหรือทัศนคติทางบวกต่อการใช้ความรุนแรง ย่อมส่งผลให้บุคคลมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมรุนแรงได้

ส่วนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเลี้ยงดู กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา

จากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) พบว่านักเรียนอาชีวศึกษาที่มีรูปแบบการเลี้ยงดูต่างกัน มีพฤติกรรมรุนแรงโดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F_{3, 196} = 4.593$) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมาเกี่ยวกับรูปแบบการเลี้ยงดูกับพฤติกรรมรุนแรง

ในวัยรุ่น กล่าวคือ ประสบการณ์การเลี้ยงดูในระยะแรกของชีวิต ส่งผลระยะยาวทั้งทางด้านจิตใจ และร่างกาย คุณภาพการเลี้ยงดูในวัยเด็กจึงกำหนดพฤติกรรมของเด็กไปจนถึงวัยผู้ใหญ่ รวมทั้ง พฤติกรรมรุนแรงด้วย (ศิริไชย หงษ์สงวนศรี และ นงพงา ลีมสุวรรณ, 2547) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Williams-Evans (2004) ที่พบว่าพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นเป็นผลจากการที่วัยรุ่น ได้รับอิทธิพลจากครอบครัว

นอกจากนี้เมื่อทำการทดสอบรายคู่พบว่าพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบอิสระอย่างมีขอบเขตแตกต่างกับนักเรียนอาชีวศึกษาที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบ ขอมตามบุตร และแบบควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยวัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบอิสระ อย่างมีขอบเขตจะมีพฤติกรรมรุนแรงต่ำกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบขอมตามบุตร และแบบ ควบคุม และมีแนวโน้มที่จะแตกต่างจากกลุ่มที่มีการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยซึ่งสอดคล้องกับ การศึกษาของภักดี ปรีชาประพาฬวงศ์ (2550) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเลี้ยงดู ของครอบครัว ต่อพฤติกรรมก้าวร้าวในเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 3 จังหวัดนครราชสีมาพบว่ารูปแบบการเลี้ยงดูแบบขอมตามบุตรมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมก้าวร้าว ทั้งนี้เนื่องจากรูปแบบการเลี้ยงดูดังกล่าวส่งผลให้วัยรุ่นยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ไม่รับฟังผู้อื่น เอาแต่ ใจตัวเอง เห็นแก่ตัว มีความวิตกกังวล มักมีปัญหาทางด้านอารมณ์ ความสามารถในการควบคุม ตัวเองต่ำ และพึ่งพาผู้อื่นสูง และมีลักษณะการขอมตาม(กลุ่มเพื่อน)สูงซึ่งก่อให้เกิดปัญหาการกระทำ ผิดได้เมื่อถูกชักจูง เช่นเดียวกับการศึกษาของกตัญญู ฌรณรัช (2543) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้อง กับวัยรุ่นชายที่กระทำผิดกฎหมายในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนในเขตภาคใต้ในประเทศไทย ที่มีอายุระหว่าง 16-18 ปี พบว่ารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับ วัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมาย

การเลี้ยงดูแบบควบคุมเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมรุนแรงเนื่องจาก ส่งผลให้วัยรุ่นรู้สึกอึดอัด มีความขัดแย้งภายในจิตใจ ความรู้สึกความมีคุณค่าในตนเองต่ำ เพราะต้อง ยึดเอาหลักเกณฑ์ของพ่อแม่เป็นหลัก กลุ่มที่ได้รับการเลี้ยงดูมาแบบนี้จะชอบหลีกเลี่ยงสังคม มีความ วิตกกังวล และรู้สึกไม่มั่นคงสูง ดังนั้นเมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นจะแสดงอาการไม่เป็นมิตรหากตน รู้สึกคับข้องใจ และมักโกรธจนเฉยง่ายนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสมตามมา ส่วนการ เลี้ยงดูที่เป็นปัจจัยปกป้องระดับครอบครัวที่ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมรุนแรงลดลงคือการเลี้ยงดูแบบ ประชาธิปไตย หรือแบบอิสระอย่างมีขอบเขต (Li, Nussbaum & Richards, 2007) ซึ่งสอดคล้องกับ การวิจัยในครั้งนี้ วัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบอิสระอย่างมีขอบเขตจะมีพฤติกรรมรุนแรงต่ำกว่า วัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบขอมตามบุตร และแบบควบคุม ทั้งนี้เนื่องจากการเลี้ยงดูแบบอิสระอย่าง มีขอบเขตนั้นบิดา มารดามิทั้งการให้และตอบสนองต่อความต้องการของบุตร การตัดสินใจใดๆ ใน

ครอบครัวเกิดขึ้นจากการตกลงเห็นชอบจากสมาชิกทุกคนครอบครัว มีการร่วมกันในการที่จะช่วยแก้ไขปัญหา (ภักวดี ปรีชาประพาพวงศ์, 2550) ซึ่งการเลี้ยงดูเช่นนี้ก่อให้เกิดผลดีหลายประการ กล่าวคือ วัยรุ่นมีสุขภาพจิตดี มีวินัยในตนเอง กล้าทำในสิ่งที่ถูกต้อง รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และทำตามกฎระเบียบของสังคม (ทัศนา ทวีคุณ, 2552) ในส่วนของการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการวิจัยที่ผ่านมาที่พบว่ารูปแบบการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรง (ทะนงค์ สุขเกษม, 2544) กล่าวคือถ้าเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยสูงก็มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงเช่นกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างอยู่ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ซึ่งส่วนใหญ่ นับถือศาสนาอิสลาม การเลี้ยงดูค่อนข้างจะส่งเสริมให้บุตรมีพฤติกรรมเคร่งในกิจกรรมทางศาสนา การปล่อยปละละเลย อาจไม่ได้ปล่อยปละละเลยมาก นอกจากนั้นในส่วนของขนาดของกลุ่มตัวอย่างเมื่อมีการแบ่งกลุ่มย่อยตามรูปแบบการเลี้ยงดู 4 รูปแบบทำให้รูปแบบการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีกลุ่มตัวอย่างน้อยซึ่งส่งผลต่อการวิเคราะห์ข้อมูลทำให้มีอำนาจในการทดสอบต่ำจึงอาจทำให้ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยกับพฤติกรรมรุนแรง

ส่วนที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า การปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดนครราชสีมาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .67, p < .01$) สนับสนุนสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ และสอดคล้องกับการวิจัยของ วัฒนา โอทาตะวงษ์ (2547) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนในระดับอาชีวศึกษา สถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 751 คน พบว่า อิทธิพลของเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Herrenkohl และคณะ (2000) พบว่า การคบเพื่อนที่กระทำผิดเป็นปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่นได้ รวมถึงการศึกษาของ Wong (1998) พบว่ากลุ่มวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับกลุ่มเพื่อนที่ทำผิดกฎหมายจะส่งผลให้วัยรุ่นมีส่วนร่วมในการกระทำผิดสูงเช่นกัน เพราะวัยรุ่นต้องการให้เพื่อนยอมรับตน และรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม (ทัศนา ทวีคุณ,

2552) การที่วัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากในทุกด้านของพัฒนาการ ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาส่งผลให้วัยรุ่นมีอารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย อ่อนไหว มีอารมณ์ค่อนข้างรุนแรง (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2549) วัยรุ่นจึงมีการเกาะกลุ่มกันได้ดี เพราะเข้าใจและยอมรับกันและกันได้ง่าย (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2549) ในช่วงวัยรุ่นการคบเพื่อนนับเป็นสิ่งสำคัญ และมีผลต่อจิตใจของวัยรุ่นอย่างมากแต่การคบเพื่อนย่อมมีทั้งคุณและโทษ โดยเฉพาะอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนหรือการปฏิบัติของเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรง กล่าวคือ เมื่อวัยรุ่นแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสม และได้รับแรงเสริมทางบวกจากกลุ่มเพื่อน โดยเป็นที่ยอมรับและได้รับความชื่นชมอาจส่งผลให้วัยรุ่นมีการแสดงออกของพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น หรือคงไว้ซึ่งพฤติกรรมรุนแรงได้ (วัฒนา โอทาตะวงษ์, 2547)

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) พฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดนราธิวาส และ 2) ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี (แบ่งตามเกณฑ์ขององค์การอนามัยโลก) (World Health Organization, 2001) ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับอาชีวศึกษาที่สังกัดคณะกรรมการการอุดมศึกษาจังหวัดนราธิวาสขนาดกลุ่มตัวอย่างได้จากการเปิดตาราง Power Analysis for Correlation (Cohen, 1988) จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 200 ราย โดยเก็บข้อมูลระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2554 ถึง เดือนเมษายน พ.ศ. 2554

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการศึกษานี้มี 5 ชุด ประกอบด้วย ชุดที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 15 ข้อ, ชุดที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียน จำนวน 20 ข้อ, ชุดที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง จำนวน 33 ข้อ, ชุดที่ 4 แบบสอบถามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู จำนวน 32 ข้อ และชุดที่ 5 แบบสอบถามการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรง จำนวน 10 ข้อ

หลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 รายแล้ว ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลโดยใช้สถิติพรรณนาเพื่อหาความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความสัมพันธ์โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient) และวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance)

สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนอาชีวศึกษา

สำหรับการศึกษานี้กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งสิ้น 200 ราย อายุ 15 - 18 ปี อายุเฉลี่ย 17.26 ปี ($S.D.$ = 0.95) โดยมากกว่าครึ่งเป็นเพศชาย (ร้อยละ 57.5) นับถือศาสนาอิสลามมากที่สุด

(ร้อยละ 58) ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปวช. 3 (ร้อยละ 57) โดยกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 89 ไม่มีประวัติเกี่ยวกับการใช้สารเสพติด กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพี่น้อง 3 คน (ร้อยละ 33.5) และร้อยละ 40.5 เป็นของกลุ่มตัวอย่างเป็นบุตรลำดับที่ 1 กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งไม่เคยพบการใช้ความรุนแรงในครอบครัว (ร้อยละ 89) ส่วนการพบความรุนแรงในสถาบันกลุ่มตัวอย่างเคยพบเห็นเพียงร้อยละ 11 นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างเคยได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ความรุนแรงในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ มีเพียงร้อยละ 2 ที่เคยได้รับผลกระทบโดยตรง ร้อยละ 7.5 มีบุคคลในครอบครัวได้รับผลกระทบ และร้อยละ 50.5 ไม่มีใครในครอบครัวประสบเหตุการณ์

ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครองของนักเรียนอาชีวศึกษา

จากการศึกษาพบว่าส่วนใหญ่บิดา และมารดาของกลุ่มตัวอย่างมีสถานภาพสมรส คือ อยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 86) จบการศึกษาสูงสุดในระดับประถมศึกษาทั้งในส่วนของผู้บิดา และมารดา คิดเป็นร้อยละ 36 และ ร้อยละ 37.5 ตามลำดับ โดยในส่วนของผู้บิดาร้อยละ 32 ประกอบอาชีพค้าขาย/ ธุรกิจส่วนตัว และร้อยละ 32 ของมารดาไม่ได้ประกอบอาชีพ/ แม่บ้าน รายได้ของครอบครัวต่อเดือนส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 5,001- 10,000 (ร้อยละ 35.5)

ส่วนที่ 3 พฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา

จากการวัดพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาด้วยแบบสอบถามพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนของพฤติกรรมรุนแรง อยู่ระหว่าง 0 - 58 โดยมีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมรุนแรงเท่ากับ 14.4 ($S.D. = 15.9$) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาพฤติกรรมรุนแรงรายข้อ พบว่ากลุ่มตัวอย่างได้กระทำทุกพฤติกรรมแต่มีความถี่ที่แตกต่างกันออกไปโดยพฤติกรรมรุนแรงที่กระทำมากที่สุด 5 อันดับแรกในเพศชาย คือ ผลักผู้อื่นให้ล้ม (ร้อยละ 63.5) พุดประชดประชัน/ เหน็บแนมผู้อื่น (ร้อยละ 54.8) ขึ้นเสียงตะโกนด่าทอผู้อื่น (ร้อยละ 53.9) ชก/ ต่อยกับผู้อื่น (ร้อยละ 51.3) และ ทำดีกับผู้อื่น (ร้อยละ 51.3) ตามลำดับ ส่วนในเพศหญิงพฤติกรรมรุนแรงที่กระทำมากที่สุด 5 อันดับแรกคือ พุดประชดประชัน/ เหน็บแนมผู้อื่น (ร้อยละ 69.4) ขึ้นเสียงตะโกนด่าทอผู้อื่น (ร้อยละ 62.4) ผลักผู้อื่นให้ล้ม (ร้อยละ 42.4) หยิก จิก หรือข่วนผู้อื่น (ร้อยละ 38.8) และ ขว้างปาสิ่งของใส่ผู้อื่น (ร้อยละ 38.8) ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา

จากการประเมินทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างพบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงมีค่าเท่ากับ 76.2 ($S.D. = 9.6$) เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ของทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง การปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรง กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient) พบว่า ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .38, p < .01$) นั่นก็คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงสูง จะมีแนวโน้มมีพฤติกรรมรุนแรงสูง

ส่วนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเลี้ยงดูกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่านักเรียนอาชีวศึกษาที่มีรูปแบบการเลี้ยงดูต่างกัน มีพฤติกรรมรุนแรงโดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F_{3, 196} = 4.593$) ซึ่งเมื่อทำการทดสอบรายคู่พบว่าพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบอิสระอย่างมีขอบเขตแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตร และแบบควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยวัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบอิสระอย่างมีขอบเขต ($M = 10.1, S.D. = 11.9$) จะมีพฤติกรรมรุนแรงต่ำกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตร ($M = 19, S.D. = 18$) และแบบควบคุม ($M = 18.1, S.D. = 18.9$) ในขณะที่กลุ่มที่มีการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ($M = 16.9, S.D. = 16.4$) ไม่มีความแตกต่างกัน

ส่วนที่ 6 ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา

จากการประเมินการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรง พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.8 ($S.D. = 6.9$) เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรง กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient) พบว่า การปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .67, p < .01$) นั่นก็คือ กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสนับสนุนจากเพื่อนเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงสูง จะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงเช่นกัน

ข้อจำกัดของการศึกษารั้งนี้

ขนาดของกลุ่มตัวอย่างเมื่อมีการแบ่งกลุ่มย่อยเช่น แบ่งตามรูปแบบการเลี้ยงดู 4 รูปแบบ ทำให้บางกลุ่มมีกลุ่มตัวอย่างน้อยส่งผลต่อการวิเคราะห์ข้อมูลทำให้มีอำนาจในการทดสอบต่ำ จึงควรมีการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล

1.1 จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง, รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อนต่อวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรุนแรงสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น ดังนั้นพยาบาลสามารถนำตัวแปรต่างๆดังกล่าว มาพิจารณาในการให้การดูแล และป้องกันปัญหาพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่นเช่น การให้ความรู้ และปรับทัศนคติของวัยรุ่นเกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมรุนแรง และนำเสนอให้เห็นผลกระทบที่เกิดจากพฤติกรรมรุนแรง จัดอบรมให้ความรู้แก่ผู้ปกครอง และครูเกี่ยวกับรูปแบบการเลี้ยงดูที่เหมาะสม และการสังเกตพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น นอกจากนี้ยังอาจมีการจัดโครงการเสริมทักษะการแก้ปัญหา และการควบคุมตนเองของวัยรุ่นเพื่อให้วัยรุ่นสามารถต้านทานการชักจูงของเพื่อนในการใช้พฤติกรรมรุนแรงได้ เป็นต้น

1.2 นำเสนอข้อมูลที่ได้จากการศึกษาแก่ผู้บริหารสถาบันการศึกษา เพื่อให้เกิดความตระหนัก และเป็นข้อมูลพื้นฐานในการหาแนวทางป้องกันการเกิดปัญหาความรุนแรงของวัยรุ่นต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ในการวิจัย

2.1 จากผลการศึกษาครั้งนี้พบว่าทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง, รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อนต่อวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรุนแรงสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่นจึงควรมีการศึกษาปัจจัยเหล่านี้ว่าปัจจัยใดเป็นปัจจัยทำนายที่สำคัญต่อพฤติกรรมรุนแรง

2.2 ควรมีการศึกษาปัจจัยอื่นๆที่อาจมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมรุนแรง เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การใช้สารเสพติด และการมีปัญหาทางด้านสุขภาพจิตของวัยรุ่น เป็นต้น นอกจากนี้ การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่มีการเลี้ยงดูที่แตกต่างกันของครอบครัวที่นับถือศาสนาพุทธ และครอบครัวที่นับถือศาสนาอิสลาม เกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นนับเป็นประเด็นที่น่าสนใจ เป็นต้น

3. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

3.1 การศึกษาครั้งนี้เป็นเพียงการให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเพียงอย่างเดียว อาจเพิ่มการสัมภาษณ์ ครู และผู้ปกครองเกี่ยวกับการรับรู้ต่อพฤติกรรมรุนแรง เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

3.2 ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ได้ศึกษานี้กับพฤติกรรมรุนแรงในกลุ่มประชากรวัยรุ่นที่อยู่นอกระบบการศึกษาของโรงเรียน หรือไม่ได้รับการศึกษาด้วย

ความสัมพันธ์ระหว่าง ทักษะคิดต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อน
กับพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น

RELATIONSHIPS BETWEEN ATTITUDES TOWARD VIOLENCE, PARENTING STYLES
AND PEER'S BEHAVIORS AND VIOLENCE BEHAVIORS OF ADOLESCENTS

เกวลี นาควิโรจน์ 5036757 NSMH/M

พย.ม. (การพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: อติทยา พรชัยเกตุ โอว ยอง, Ph.D. (NURSING),
อัจฉราพร สีหิรัญวงศ์, พย.ค., ประภา ยุทธไตร, พย.ค.

บทสรุปแบบสมบูรณ์

ความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา

ความรุนแรงในวัยรุ่นไม่ว่าเป็นกรณีที่วัยรุ่นเป็นเหยื่อหรือเป็นผู้กระทำกำลังเป็นปัญหา
ที่ทวีความรุนแรงขึ้นทั่วโลก โดยอาจมีการแสดงออกในรูปของการทำร้ายร่างกาย การปล้นทรัพย์
การทำร้ายทางเพศ หรือการฆาตกรรม องค์การอนามัยโลกรายงานว่าในปี ค.ศ. 2000 มีวัยรุ่น และ
คนหนุ่มสาวอายุระหว่าง 10 - 29 ปี ถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิตสูงถึง 199,000 คนทั่วโลก หรือคิดเป็นอัตรา
9.2 ต่อประชากรแสนคนหรือเฉลี่ย 565 คนต่อวัน (WHO, 2002) โดยในแต่ละประเทศมีอัตราการ
เกิดความรุนแรงที่แตกต่างกัน และสามารถพบพฤติกรรมรุนแรงได้ในทุกช่วงวัย แต่ส่วนใหญ่มัก
พบในวัยรุ่น จากการศึกษาพบว่าวัยรุ่นอายุ 15-24 ปี มีการแสดงออกของพฤติกรรมรุนแรงสูงกว่า
วัยรุ่นช่วงอายุ 10 -14 ปี โดยพบว่าวัยรุ่นช่วงอายุ 15-17 ปี มีพฤติกรรมรุนแรงสูงสุด (Grinberg,
Dawkins, Dawkins & Fullilove, 2005) พฤติกรรมรุนแรงนี้มีอัตราการเกิดในเพศชายสูงกว่าเพศหญิง
และมีอัตราการเกิดในประเทศที่กำลังพัฒนาสูงกว่าในประเทศที่พัฒนาแล้ว (WHO, 2002)
สถานการณ์การกระทำพฤติกรรมรุนแรงในเด็ก และเยาวชนไทยกำลังทวีความรุนแรงขึ้น
เช่นเดียวกับในหลายประเทศ ซึ่งมีการเผยแพร่ทางสื่อมวลชนปรากฏให้เห็นอยู่เป็นประจำ
โดยเฉพาะในนักเรียน นักศึกษาระดับอาชีวศึกษาที่มีการยกพวกตีกัน การก่อเหตุทะเลาะวิวาท การ

ประทุษร้ายร่างกาย การพกพาอาวุธปืนในการทำร้ายคู่กรณี ทำลายทรัพย์สินของส่วนรวม การใช้ภาษา ถ้อยคำที่รุนแรง ข่มขู่ ต่ำหุนตีเคียน การใช้ภาษาท่าทางที่ไม่เหมาะสม พฤติกรรมเหล่านี้จัดเป็น พฤติกรรมที่รุนแรงทั้งสิ้น (วัฒนา โอทาตะวงษ์, 2547) นอกจากนี้ยังมีสถิติที่ชี้ให้เห็นถึงปัญหา เหล่านี้ดังเห็นได้จากข้อมูลเยาวชนอายุ 15 ถึง 18 ปีที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจคุ้มครองเด็ก และ เยาวชนทั่วประเทศในปีงบประมาณ 2549 มีจำนวน 40,140 คดี (สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็ก และเยาวชน, 2550) และเพิ่มขึ้นเป็น 42,240 คดีในปีงบประมาณ 2550

ปัญหาพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นไทยมีแนวโน้มรุนแรงมากขึ้น และเป็นปัญหาของ ประเทศที่สำคัญที่ควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน (กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2550) เนื่องจากปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อตัววัยรุ่นและครอบครัว โดยวัยรุ่นอาจได้รับบาดเจ็บ ทุพพลภาพ หรือเสียชีวิตก่อนวัยอันควร ส่งผลให้เสียโอกาสหลายอย่างในชีวิตทั้งทางการศึกษา และอาชีพ เนื่องจากวัยรุ่นที่กระทำผิดส่วนใหญ่อยู่ในวัยศึกษา นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบต่อ สุขภาพจิต และการปรับตัวของวัยรุ่นด้วย (Mattila, Parkkari, Lintonen, Kannus & Rimpela, 2005) สำหรับผลกระทบต่อครอบครัว เช่น ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในครอบครัวจากความรุนแรง สัมพันธภาพ ของสมาชิกในครอบครัวถูกทำลาย และครอบครัวไม่สามารถทำหน้าที่ครอบครัวต่อไปได้ สิ่งเหล่านี้ ก่อให้เกิดปัญหาในสังคม และต่อการพัฒนาประเทศ รัฐบาลต้องจัดสรรงบประมาณจำนวนมากเพื่อ จัดหาบริการให้ความช่วยเหลือแก่เด็กและเยาวชนที่มีปัญหาพฤติกรรมรุนแรง ตลอดจนครอบครัว ชุมชน และสังคมในทุกมิติ (กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2550) ดังนั้นหากสามารถทราบ สาเหตุของพฤติกรรมรุนแรงในเด็กและเยาวชนก็จะสามารถป้องกันและลดความรุนแรงที่อาจ เกิดขึ้นได้

พฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นเป็นปัญหาที่ซับซ้อนเกี่ยวพันกันในหลายมิติ ซึ่งเกิดจาก ปัจจัยหลายประการ สามารถอธิบายได้ทั้งปัจจัยในระดับบุคคล และ สิ่งแวดล้อม ได้แก่ ครอบครัว เพื่อน และสังคมรอบข้างของวัยรุ่น ในส่วนของปัจจัยด้านบุคคลพบว่า เพศเป็นปัจจัยหนึ่งที่มี ความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรง การศึกษาพบว่า เพศชายมีพฤติกรรมรุนแรงมากกว่าเพศหญิง (Daane, 2003; Herrenkohl, Maguin, Hill, Hawkins, Abbott & Catalano, 2000; Mattila, et al., 2005; Saner & Ellickson, 1996; Wekerle & Wolfe, 1999.) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวัยรุ่นชายมักแสดง ความรุนแรงในลักษณะการใช้กำลัง แต่ในวัยรุ่นหญิงมักมีการแสดง ออกในรูปแบบของการใช้คำพูด มากกว่าการใช้กำลัง (Herrenkohl, et al., 2000.) ทศนคติต่อการใช้ความรุนแรงนับเป็นปัจจัยที่สำคัญ อีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมรุนแรง (Borum, 2000; Dahlberg, 1998; Herrenkohl, et al., 2000.) การศึกษาพบว่าหากบุคคลมีทัศนคติที่ไม่สนับสนุน หรือไม่เห็นด้วยต่อ การทะเลาะวิวาท การกระทำผิด และพฤติกรรมรุนแรงจะเป็นปัจจัยปกป้องที่สำคัญส่งผลให้บุคคล

ไม่กระทำพฤติกรรมรุนแรง (อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2549) นอกจากปัจจัยเหล่านี้แล้วปัจจัยภายในอื่นๆ เช่น ระดับสติปัญญา พบว่าผู้ที่มีระดับสติปัญญาค่ำ ได้รับการศึกษาน้อย มักมีการแสดงออกของพฤติกรรมรุนแรงมากกว่าผู้ที่มีระดับสติปัญญาสูง และได้รับการศึกษามากกว่า (กตัญญูลี ณรงค์ราช, 2543; Saner & Ellickson, 1996) รวมถึงการมีปัญหาทางสุขภาพจิต และการใช้สารเสพติดก็เป็นปัจจัยที่พบว่ามีผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมรุนแรงเช่นกัน (Cunningham, Walton, Trowbridge, Weber, Outman, Benway, et al., 2006; Saner & Ellickson, 1996.)

ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมเป็นอีกปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น โดยวัยรุ่นจะเรียนรู้รูปแบบการแก้ปัญหาที่ใช้ความรุนแรงของบุคคลในครอบครัวและของเพื่อน และนำไปสู่การแสดงออกของพฤติกรรมของตนเอง การศึกษาพบว่า รูปแบบการเลี้ยงดูในครอบครัวมีผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น โดยพบว่า การเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย, การเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตร, หรือการเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกดขี่จนเกินไปล้วนส่งผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมไม่เหมาะสมในวัยรุ่น นอกจากนี้การศึกษายังพบว่าวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่มาจากครอบครัวแตกแยก กล่าวคือ บิดามารดาทะเลาะกัน มีความขัดแย้งอย่างรุนแรง จนในที่สุดต้องแยกทางหรือหย่าร้าง มีเสถียรฐานะของครอบครัวอยู่ในระดับต่ำ (วัฒนา โอทาตะวงษ์, 2547) สมาชิกในครอบครัวมีประวัติการกระทำผิดกฎหมาย และใช้สารเสพติด ปัจจัยด้านครอบครัวจึงเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมรุนแรง อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน หรือการปฏิบัติของเพื่อนเป็นปัจจัยที่สำคัญซึ่งมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรง กล่าวคือ เมื่อวัยรุ่นแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และได้รับแรงเสริมทางบวกจากกลุ่มเพื่อน โดยเป็นที่ยอมรับ และได้รับความชื่นชม รวมถึงมีการเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเพื่อน ส่งผลให้วัยรุ่นคงไว้ซึ่งพฤติกรรมรุนแรงดังกล่าว (วัฒนา โอทาตะวงษ์, 2547) จากการศึกษาในนักเรียนอาชีวศึกษาพบว่า หากวัยรุ่นคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเกเร มักมีอัตราการทะเลาะวิวาทสูงขึ้นด้วย (จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ, 2543) ดังนั้นวัยรุ่นที่มีทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงว่าเป็นเรื่องปกติของสังคมในการดำเนินชีวิต หรือวัยรุ่นที่เติบโตในสังคม และสิ่งแวดล้อมไม่ว่าจะเป็นในครอบครัว หรือในกลุ่มเพื่อนที่เต็มไปด้วยความก้าวร้าว และความรุนแรง ย่อมส่งผลให้วัยรุ่นเหล่านั้นมีพฤติกรรมรุนแรงตามมาได้

กลุ่มนักเรียนอาชีวศึกษาเป็นอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งปัจจุบันพบว่ามีปัญหาการใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหามากขึ้น นอกจากนี้ปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรงในเยาวชนพบในภาคใต้สูงสุดเมื่อเปรียบเทียบกับทุกภาคของประเทศ (ธีรภา เกษประดิษฐ์, 2544) และยังไม่มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรงในนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดนราธิวาสซึ่งอยู่ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ซึ่งมีความรุนแรงเกิดขึ้นเป็นประจำรายวัน และจากการวิจัยยังพบว่า เยาวชนในสามจังหวัดชายแดนใต้ร้อยละ 20.7 มีพฤติกรรมรุนแรง และปัจจัยด้านประสบการณ์รุนแรงส่งผลต่อ

พฤติกรรมรุนแรงของเยาวชน (เกษรชัย และหิมา และ คลมนรรัตน์ บากา, 2552) จากความสำคัญดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่าปัจจัยทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลียงคู และการปฏิบัติของเพื่อนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดนราธิวาสอย่างไร ทั้งนี้เพื่อนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการหาแนวทางการป้องกันการเกิดปัญหาและการลดปัญหาพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดนราธิวาส
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลียงคู และการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดนราธิวาส

วิธีการศึกษาวิจัย

หลังจากได้รับการอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล และคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคนของมหาวิทยาลัยมหิดล ชุด C สายพยาบาลศาสตร์ และได้รับการอนุมัติแล้วผู้วิจัยแนะนำตัวกับผู้อำนวยการสถาบันอาชีวศึกษาทั้ง 3 แห่ง เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และรายละเอียดในการทำวิจัย และขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเข้าพบนักเรียนอาชีวศึกษาระดับปวช.ทั้งเพศชายและหญิงเพื่อชี้แจงรายละเอียดโครงการวิจัย และเชิญชวนเข้าร่วมโครงการวิจัย โดยให้หนังสือเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมวิจัย (Participant Information Sheet) ทั้งนี้เนื่องจากเรื่องที่ศึกษามีความอ่อนไหวต่อความรู้สึก ผู้วิจัยไม่ต้องการให้สามารถระบุถึงชื่อผู้เข้าร่วมวิจัยได้ ดังนั้นจึงไม่มีการลงนามในใบยินยอมเข้าร่วมวิจัย (informed consent) หากผู้เข้าร่วมวิจัยรับแบบสอบถาม และตอบแบบสอบถามกลับคืนในกล่องที่บ่งชี้ว่าผู้เข้าร่วมวิจัยสมัครใจที่จะเข้าร่วมโครงการวิจัย โดยผู้เข้าร่วมวิจัยตอบแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบประเมินพฤติกรรมรุนแรง แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง แบบสอบถามเรื่องรูปแบบการเลียงคู และแบบสอบถามการปฏิบัติตัวของเพื่อน จากนั้นคืนแบบสอบถามแก่ผู้ศึกษา หลังจากเก็บข้อมูลครบถ้วนแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ผลทางสถิติสำเร็จรูป วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปโดยใช้สถิติเชิงพรรณนาเพื่อหาความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความสัมพันธ์โดยใช้สถิติ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient) และวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance)

ผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนอาชีวศึกษา

การศึกษาค้างนี้กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งสิ้น 200 ราย อายุ 15 - 18 ปี อายุเฉลี่ย 17.3 ปี ($S.D. = 0.95$) โดยมากกว่าครึ่งเป็นเพศชาย (ร้อยละ 57.5) นับถือศาสนาอิสลามมากที่สุด (ร้อยละ 58) ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปวช. 3 (ร้อยละ 57) โดยกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 89 ไม่มีประวัติเกี่ยวกับการใช้สารเสพติด กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพี่น้อง 2 คน (ร้อยละ 33) ถึง 3 คน (ร้อยละ 33.5) และร้อยละ 40.5 ของกลุ่มตัวอย่างเป็นบุตรลำดับที่ 1 ส่วนของการใช้ความรุนแรงในครอบครัวสังเกตได้ว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยพบการใช้ความรุนแรงในครอบครัว (ร้อยละ 89) ส่วนการพบความรุนแรงในสถาบันกลุ่มตัวอย่างเคยพบเห็นเพียงร้อยละ 11 นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างเคยได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ความรุนแรงในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ มีเพียงร้อยละ 2 ที่เคยได้รับผลกระทบโดยตรง ร้อยละ 7.5 มีบุคคลในครอบครัวได้รับผลกระทบ และร้อยละ 90.5 ไม่มีใครในครอบครัวประสบเหตุการณ์

ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครองของนักเรียนอาชีวศึกษา

การศึกษาพบว่าส่วนใหญ่บิดา และมารดาของกลุ่มตัวอย่างมีสถานภาพสมรส คือ อยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 86) จบการศึกษาสูงสุดในระดับประถมศึกษาทั้งในส่วนของผู้บิดา และมารดา คิดเป็นร้อยละ 36 และ ร้อยละ 37.5 ตามลำดับ โดยในส่วนของผู้บิดาร้อยละ 32 ประกอบอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว และร้อยละ 32 ของมารดาไม่ได้ประกอบอาชีพ/แม่บ้าน รายได้ของครอบครัวต่อเดือนส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 5,001-10,000 (ร้อยละ 35.5)

ส่วนที่ 3 พฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา

จากการวัดพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาด้วยแบบสอบถามพฤติกรรมของนักเรียน พัฒนาโดยผู้วิจัย และคณะ มีข้อคำถามจำนวน 20 ข้อ ค่าของคะแนนที่ได้จะอยู่ระหว่าง 0-80 คะแนน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมรุนแรงอยู่ในระดับที่น้อยโดยมีค่าเท่ากับ 14.37 ($S.D. = 15.90$) เมื่อพิจารณาพฤติกรรมรุนแรงรายข้อ พบว่ากลุ่มตัวอย่างได้กระทำทุกพฤติกรรมแต่มีความถี่ที่แตกต่างกันออกไปโดยพฤติกรรมรุนแรงที่กระทำมากที่สุด 3 อันดับแรกในเพศชาย คือ ผลักผู้อื่นให้ล้ม (ร้อยละ 63.5) พุดประชดประชัน/ เหน็บแนมผู้อื่น (ร้อยละ 54.8) และ ขึ้นเสียงตะโกนด่าทอผู้อื่น (ร้อยละ 53.9) ตามลำดับ ส่วนในเพศหญิงพฤติกรรมรุนแรงที่กระทำมากที่สุด 3 อันดับแรกคือ พุดประชดประชัน/ เหน็บแนมผู้อื่น (ร้อยละ 69.4) ขึ้นเสียงตะโกนด่าทอผู้อื่น (ร้อยละ 62.4) และผลักผู้อื่นให้ล้ม (ร้อยละ 42.4) ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง การปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรงกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา

เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ของทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง การปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรง กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient) พบว่า ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .38, p < .01$) นั่นก็คือกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงสูง จะมีแนวโน้มมีพฤติกรรมรุนแรงสูง ส่วนการปฏิบัติของเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .67, p < .01$) โดยกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสนับสนุนจากเพื่อนเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงสูง จะมีพฤติกรรมรุนแรงสูงเช่นกัน

ตารางที่ 1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง การปฏิบัติของเพื่อน และพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	1	2	3
1. พฤติกรรมรุนแรงของนักเรียน	1.00		
2. ทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง	.27**	1.00	
3. การปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรง	.38**	.67**	1.00

** $p < .01$

ส่วนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเลี้ยงดูกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่านักเรียนอาชีวศึกษาที่มีรูปแบบการเลี้ยงดูต่างกัน มีพฤติกรรมรุนแรงโดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F_{3, 196} = 4.593$) ซึ่งเมื่อทำการทดสอบรายคู่พบว่าพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบอิสระอย่างมีขอบเขตแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตร และแบบควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยวัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบอิสระอย่างมีขอบเขต ($M = 10.1, S.D. = 11.9$) จะมีพฤติกรรมรุนแรงต่ำกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตร ($M = 19, S.D. = 18$) และแบบควบคุม ($M = 18.1, S.D. = 18.9$) ในขณะที่กลุ่มที่มีการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ($M = 16.9, S.D. = 16.4$) ไม่มีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดนราธิวาส
จำแนกตามรูปแบบการเลี้ยงดู โดยภาพรวม

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p – value
ระหว่างกลุ่ม	3302.641	3	1100.880	4.593	.004
ภายในกลุ่ม	46997.979	196	239.684		
รวม	50280.620	199			

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่เกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรง จำแนก
ตามรูปแบบการเลี้ยงดู

รูปแบบการเลี้ยงดู	จำนวน (ร้อยละ)	ค่าเฉลี่ย พฤติกรรมรุนแรง (S.D.)	ผลต่างของค่าเฉลี่ย		
			2	3	4
1. แบบอิสระอย่างมีขอบเขต	94(47)	10.1(11.9)	-8.9043*	-8.0293*	-6.7679 ⁺
2. แบบยอมตามบุตร	36(18)	19.0(18.0)		.8750	2.1364
3. แบบควบคุม	48(24)	18.1(18.9)			1.2614
4. แบบปล่อยปละละเลย	22(11)	16.9(16.4)			

* $p < .05$

⁺ $p = .06$

การอภิปรายผล และข้อมูลสรุป/ วิจารณ์

กลุ่มนักเรียนอาชีวศึกษาเป็นอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งปัจจุบันพบว่ามีปัญหาการใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหามากขึ้น นอกจากนี้ปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรงในเยาวชนพบในภาคใต้สูงสุดเมื่อเปรียบเทียบกับทุกภาคของประเทศ (ธีรภา เกษประดิษฐ์, 2544) และจากการวิจัยยังพบว่าเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนใต้ร้อยละ 20.7 มีพฤติกรรมรุนแรง และปัจจัยด้านประสบการณ์รุนแรงส่งผลต่อพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชน (เกษตรชัย และหิมา และ ดลมนรรัตน์ บากา, 2552) จากการศึกษากิจกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม

รุนแรงอยู่ในระดับ เล็กน้อย โดยมีค่าเท่ากับ 14.4 ($S.D. = 15.9$) เมื่อพิจารณาพฤติกรรมรุนแรงรายข้อ พบว่ากลุ่มตัวอย่างได้กระทำทุกพฤติกรรมแต่มีความถี่ที่แตกต่างกันออกไปโดยพฤติกรรมรุนแรงที่กระทำมากที่สุด 3 อันดับแรกในเพศชาย คือ ผลักผู้อื่นให้ล้ม (ร้อยละ 63.5) พุดประชดประชัน/ เหน็บแนมผู้อื่น (ร้อยละ 54.8) และขึ้นเสียงตะโกนคำทอผู้อื่น (ร้อยละ 53.9) ตามลำดับ ส่วนในเพศหญิงพฤติกรรมรุนแรงที่กระทำมากที่สุด 3 อันดับแรกคือ พุดประชดประชัน/ เหน็บแนมผู้อื่น (ร้อยละ 69.4) ขึ้นเสียงตะโกนคำทอผู้อื่น (ร้อยละ 62.4) และผลักผู้อื่นให้ล้ม (ร้อยละ 42.4) ตามลำดับ ตรงกับการศึกษาที่ผ่านมา กล่าวคือ ระหว่างเพศชาย และเพศหญิงจะมีการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมรุนแรงที่แตกต่างกัน (ทัศน ทวีคุณ, 2552) โดยวัยรุ่นชายมักแสดงความเป็นผู้รุนแรงในลักษณะการใช้กำลังในการที่จะแสดงออกถึงความเป็นศัตรูต่อผู้อื่น แต่ในวัยรุ่นหญิงมักมีการแสดงออกถึงความไม่เป็นมิตรต่อผู้อื่นทางอ้อมในรูปแบบของการใช้คำพูดที่รุนแรง เช่น การใส่ร้าย การทำตัวหมองเหม็น เป็นต้น (Herrenkohl, et al, 2000)

พฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นเป็นปัญหาที่ซับซ้อนเกี่ยวเนื่องกันหลายมิติซึ่งเกิดจากปัจจัยหลายประการ สามารถอธิบายได้ทั้งปัจจัยในระดับบุคคล และ สิ่งแวดล้อม ในการศึกษาครั้งนี้ปัจจัยด้านบุคคลพบว่าทัศนคติทางบวกต่อการใช้ความรุนแรงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดนครราชสีมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .38, p < .01$) และจากการที่อยู่ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ซึ่งเกิดเหตุการณ์ที่รุนแรงรายวันทำให้มองเห็นการใช้ความรุนแรงว่าเป็นเรื่องปกติ ส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างอาจมีทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงเป็นเรื่องปกติเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษางานวิจัยทั้งในประเทศ และต่างประเทศ พบว่า ทัศนคติที่สนับสนุนการใช้ความรุนแรง ส่งผลให้วัยรุ่นมีการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น (ศิริ ปานแดง, 2547; Borum, 2000; Dahlberg, 1998; Herrenkohl, et al, 2000.) อุมพร ตรังคสมบัติ (2549) ได้ศึกษาในนักศึกษาอาชีวศึกษา พบว่าทัศนคติต่อการทะเลาะวิวาทเป็นตัวทำนายที่สำคัญของการแสดงออกของพฤติกรรมรุนแรง กล่าวคือ นักศึกษาที่มีทัศนคติเชิงบวกต่อการทะเลาะวิวาทจะมีพฤติกรรมทะเลาะวิวาทสูง ในขณะที่เดียวกันหากวัยรุ่นที่มีทัศนคติที่ไม่เห็นด้วยต่อการกระทำผิด และพฤติกรรมรุนแรง จะเป็นปัจจัยปกป้องที่สำคัญที่ทำให้บุคคลไม่เข้าไปเกี่ยวข้องหรือแสดงพฤติกรรมรุนแรง (อุมพร ตรังคสมบัติ, 2549) สอดคล้องกับการศึกษาของ Dahlberg (1998) ซึ่งได้ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า ปัจจัยด้านบุคคลที่เป็นปัจจัยเสี่ยงต่อพฤติกรรมรุนแรงที่สำคัญอีกปัจจัยหนึ่งคือ ทัศนคติทางบวกต่อการใช้ความรุนแรง โดยสามารถอธิบายตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) กล่าวคือ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิด ความรู้สึก การกระทำ ความคาดหวัง ความเชื่อ สามารถเป็นตัวกำหนดลักษณะและทิศทางของพฤติกรรมได้ (Bandura, 1989)

ดังนั้น หากบุคคลมีความคิด ความเชื่อหรือทัศนคติทางบวกต่อการใช้ความรุนแรงจึงส่งผลให้บุคคลมีพฤติกรรมรุนแรงได้

นอกจากนี้ ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมเป็นอีกปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น ปัจจัยด้านนี้ที่สำคัญได้แก่ ครอบครัว และเพื่อน การศึกษาพบว่า รูปแบบการเลี้ยงดูในครอบครัวมีผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่นสำหรับการศึกษาครั้งนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีรูปแบบการเลี้ยงดูแบบอิสระอย่างมีขอบเขตมากที่สุด (ร้อยละ 47) รองลงมา คือ แบบควบคุม (ร้อยละ 24), แบบยอมตามบุตร (ร้อยละ 18) และแบบปล่อยปละละเลย (ร้อยละ 11) ตามลำดับ และนักเรียนอาชีวศึกษาที่มีรูปแบบการเลี้ยงดูต่างกัน มีพฤติกรรมรุนแรงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($F_{3, 196} = 4.593$) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมาเกี่ยวกับรูปแบบการเลี้ยงดูกับพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น กล่าวคือ การที่วัยรุ่นจะมีบุคลิกภาพ และสภาวะอารมณ์ทางบวกหรือทางลบนั้นขึ้นอยู่กับกรอบเลี้ยงดู ซึ่งสอดคล้องกับฉันทวุฒิ สุวรรณช่าง (2547) และ ภักดี ปรีชาประพาพงศ์ (2550) กล่าวว่า รูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัวเป็นวิธีการอบรมหรือการปลูกฝังของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ที่มีผลต่อบุคลิกภาพ สภาวะอารมณ์ ความรู้สึนึกคิดและแสดงออกของพฤติกรรมของวัยรุ่น ตรงกับการศึกษาของ Williams-Evans (2004) ที่พบว่าพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นเป็นผลจากการที่วัยรุ่นได้รับอิทธิพลจากครอบครัวเดิม นอกจากนี้เมื่อทำการทดสอบรายคู่พบว่าพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบอิสระอย่างมีขอบเขตแตกต่างกับนักเรียนอาชีวศึกษาที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตร และแบบควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยวัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบอิสระอย่างมีขอบเขตจะมีพฤติกรรมรุนแรงต่ำกว่าวัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตร และแบบควบคุม และมีแนวโน้มที่จะแตกต่างจากกลุ่มที่มีการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของภักดี ปรีชาประพาพงศ์ (2550) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัว ต่อพฤติกรรมก้าวร้าวในเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 3 จังหวัดนครราชสีมาพบว่ารูปแบบการเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตรมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมก้าวร้าว เช่นเดียวกับการศึกษาของกตัญญูลี ฌรงกราช (2543) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่กระทำผิดกฎหมายในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนในเขตภาคใต้ในประเทศไทยที่มีอายุระหว่าง 16-18 ปี พบว่ารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมาย

ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่สำคัญอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่นได้แก่ อิทธิพลจากเพื่อน ซึ่งจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า การปฏิบัติของเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดนครราชสีมาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .27, p < .01$) สอดคล้องกับการศึกษาของ วัฒนา โอทาทะวงษ์ (2547) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มี

ความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนในระดับอาชีวศึกษา สถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 751 คน พบว่า อิทธิพลของเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Herrenkohl และคณะ (2000) ที่ศึกษาในกลุ่มนักเรียน จำนวน 808 คน พบว่า การคบเพื่อนที่กระทำผิดเป็นปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่นได้ รวมถึงการศึกษาของ Wong (1998) พบว่ากลุ่มวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับกลุ่มเพื่อนที่ทำผิดกฎหมายจะส่งผลให้กลุ่มวัยรุ่นมีส่วนร่วมในการกระทำผิดสูงเช่นกัน เพราะวัยรุ่นต้องการให้เพื่อนยอมรับตนเข้าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มนั่นเอง (ทัศน ทวีคุณ, 2552) ทั้งนี้เนื่องจากช่วงวัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากในทุกด้านของการพัฒนา ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาส่งผลให้วัยรุ่นมีอารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย อ่อนไหว มีอารมณ์ค่อนข้างรุนแรง (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2549) บุคคลต่างวัยต้องใช้ความอดทนอย่างมากเพื่อจะเข้าใจ และสร้างสัมพันธภาพกับวัยรุ่น วัยรุ่นจึงมีการเกาะกลุ่มกันได้ดีมากเป็นพิเศษกว่าวัยอื่นๆ เพราะเข้าใจ และยอมรับกัน และกันได้ง่าย (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2549) ในช่วงวัยรุ่นการคบเพื่อนนับเป็นสิ่งสำคัญ และมีผลต่อจิตใจของวัยรุ่นอย่างมากแต่การคบเพื่อนย่อมมีทั้งคุณและโทษ โดยเฉพาะอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนหรือการปฏิบัติของเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรุนแรง กล่าวคือ เมื่อวัยรุ่นแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสมและได้รับแรงเสริมทางบวกจากกลุ่มเพื่อน โดยเป็นที่ยอมรับและได้รับความชื่นชมส่งผลให้วัยรุ่นคงไว้ซึ่งพฤติกรรมรุนแรงดังกล่าว (วัฒนา โอทาตะวงษ์, 2547) นอกจากนี้ยังพบอีกว่าอาชญากรวัยรุ่นมากมายในทางเพศ เมื่อค้นหาสาเหตุมักพบว่า ปัจจัยหนึ่งเกิดจากเพื่อนชักจูงและอิทธิพลของเพื่อน (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2549)

ดังนั้นวัยรุ่นที่มีทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงว่าเป็นเรื่องปกติของสังคมในการดำเนินชีวิต หรือวัยรุ่นที่เติบโตในสังคม และสิ่งแวดล้อมไม่ว่าจะเป็นในครอบครัว หรือในกลุ่มเพื่อนที่เต็มไปด้วยความก้าวร้าว และความรุนแรง ย่อมส่งผลให้วัยรุ่นเหล่านั้นมีพฤติกรรมรุนแรงตามมาได้ และ การศึกษาครั้งนี้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานในการหาแนวทางการป้องกันการเกิดปัญหาและการลดปัญหาพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นต่อไป

ข้อจำกัดของการศึกษาค้างนี้

ขนาดของกลุ่มตัวอย่างเมื่อมีการแบ่งกลุ่มย่อยเช่น แบ่งตามรูปแบบการเลี้ยงดู 4 รูปแบบ ทำให้บางกลุ่มมีกลุ่มตัวอย่างน้อยส่งผลต่อการวิเคราะห์ข้อมูลทำให้มีอำนาจในการทดสอบต่ำ จึงควรมีการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล

1.1 จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง, รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อนต่อวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรุนแรงสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น ดังนั้นพยาบาลสามารถนำตัวแปรต่างๆดังกล่าว มาพิจารณาในการให้การดูแล และป้องกันปัญหาพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่นเช่น การให้ความรู้ และปรับทัศนคติของวัยรุ่นเกี่ยวกับเรื่องพฤติกรรมรุนแรง และนำเสนอให้เห็นผลกระทบที่เกิดจากพฤติกรรมรุนแรง จัดอบรมให้ความรู้แก่ผู้ปกครอง และครูเกี่ยวกับรูปแบบการเลี้ยงดูที่เหมาะสม และการสังเกตพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น นอกจากนี้ควรมีการจัดโครงการเสริมทักษะการแก้ปัญหา และการควบคุมตนเองของวัยรุ่นเพื่อให้วัยรุ่นสามารถต้านทานการชักจูงของเพื่อนในการใช้พฤติกรรมรุนแรงได้ เป็นต้น

1.2 นำเสนอข้อมูลที่ได้จากการศึกษาแก่ผู้บริหารสถาบันการศึกษา เพื่อให้เกิดความตระหนัก และเป็นข้อมูลพื้นฐานในการหาแนวทางป้องกันการเกิดปัญหาความรุนแรงของวัยรุ่นต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ในการวิจัย

2.1 จากผลการศึกษาครั้งนี้พบว่าทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง, รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อนต่อวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรุนแรงสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่นจึงควรมีการศึกษาปัจจัยเหล่านี้ว่าปัจจัยใดเป็นปัจจัยทำนายที่สำคัญต่อพฤติกรรมรุนแรง

2.2 ควรมีการศึกษาปัจจัยอื่นๆที่อาจมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมรุนแรง เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การใช้สารเสพติด และการมีปัญหาทางด้านสุขภาพจิตของวัยรุ่น เป็นต้น นอกจากนี้การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่มีการรูปแบบการเลี้ยงดูที่แตกต่างกันของครอบครัวที่นับถือศาสนาพุทธ และครอบครัวที่นับถือศาสนาอิสลาม เกี่ยวกับพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่นนับเป็นประเด็นที่น่าสนใจ เป็นต้น

3. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

3.1 การศึกษาครั้งนี้เป็นเพียงการให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเพียงอย่างเดียว อาจเพิ่มการสัมภาษณ์ ครู และผู้ปกครองเกี่ยวกับการรับรู้ต่อพฤติกรรมรุนแรง เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

3.2 ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ได้ศึกษาครั้งนี้กับพฤติกรรมรุนแรงในกลุ่มประชากรวัยรุ่นที่อยู่นอกระบบการศึกษาของโรงเรียน หรือไม่ได้รับการศึกษาด้วย

RELATIONSHIPS BETWEEN ATTITUDES TOWARD VIOLENCE, PARENTING STYLES AND PEER'S BEHAVIORS AND VIOLENCE BEHAVIORS OF ADOLESCENTS

KEWALEE NAKHAWIROT 5036757 NSMH/M

M.N.S. (MENTAL HEALTH AND PSYCHIATRIC NURSING)

THESIS ADVISORY COMMITTEE : ATITTAYA PORNCHAIKATE AU-YEONG, Ph.D. (NURSING), ACHARAPORN SEEHERUNWONG, D.N.S., PRAPA YUTTRI, D.N.S.

EXTENDED SUMMARY

Background and Significance of the Study

Violence in adolescents, regardless of the fact that the adolescents are victims or offenders, is a problem whose severity is increasing all over the world. Violence can be manifested in the forms of physical assaults, robbery, sexual assaults, or murder. According to the World Health Organization, in the year 2000, there were as many as 199,000 adolescents and young people aged between ten and 29 years who were fatally assaulted, equal to 9.2 in 100,000 people, and equal to 565 adolescents per day on average (WHO, 2002). The incidence rates of violence vary across countries, and violence behavior can be found in all age groups, but mostly in adolescents. A study has shown that adolescents aged 15 to 24 years had more violence behavior than those who were between ten and 14 years, and those aged 15 to 17 years had the most violence behavior (Grinberg, Dawkins, Dawkins & Fullilove, 2005). In addition, violence behavior is likely to occur in males more than in females, and the incidence rates are higher in developing country than in developed countries (WHO, 2002). In Thailand, like in many other countries, the situations involving violence behavior in

children and adolescents have increasingly become more severe. Violence behavior can often be seen on mass media, particularly among students and vocational students who like to fight, commit physical assault, carry arms with an intent to harm the enemies, vandalize public properties, use foul language, threat, and use inappropriate body gestures. Such behaviors are considered violence behaviors (Wattana Othatawong, B.E. 2547). Furthermore, statistics have also indicated these problems as evidenced by the number of adolescents aged 15 to 18 years who had been prosecuted by juvenile observation and protection centers all over the country which was as high as 40,140 cases in the fiscal year B.E. 2549 alone, and the number increased to 42,240 cases in the following fiscal year (Office of Children and Adolescents Justice System Development, B.E. 2550).

Problems with violence behaviors in Thai adolescents tend to increase in their severity and have become important problems of the country that need to be immediately solved (Department of Mental Health, B.E. 2550). This is because these problems have adverse effects on both adolescents and their family. The adolescents may be hurt, disabled, or untimely dead, resulting in losses of many opportunities in life, both educationally and professionally because most of the adolescent offenders are still in their school age. In addition, violence can have an effect on adolescents' mental well-being and adaptation (Mattila, Parkkari, Lintonen, Kannus & Rimpela, 2005). As for effects on the family, the family has to bear a burden of increased expenses caused by violence, the family relationships may be destroyed, and the family loses its functioning. These effects also lead to social problems and hinder the country's development. The government has to allocate a large amount of budget to provide assistance to children and adolescents with violence behavior, as well as to assist the family, community, and society in all dimensions (Department of Mental Health, Ministry of Public Health, B.E. 2550). Therefore, if the causes of violence in children and adolescents are made known, problems with violence may be reduced or prevented.

Violence behavior in adolescents is a complex problem involving several dimensions and is caused by many factors, which can be explained in terms of individuals and the environment including family, friends, and society around adolescents. As for individual factors, it has been found that gender is one factor that

is associated with violence. A number of studies have reported that males have more violence behavior than females (Daane, 2003; Herrenkohl, Maguin, Hill, Hawkins, Abbott & Catalano, 2000; Mattila, et al., 2005; Saner & Ellickson, 1996; Wekerle & Wolfe, 1999). This may be because male adolescents tend to use force, while female adolescents tend to have more verbal expressions (Herrenkohl et al., 2000). The attitude toward violence is another important factor that affects the expression of violence behavior (Borum, 2000; Dahlberg, 1998; Herrenkohl, et al., 2000). Studies have indicated that attitudes that do not support or agree with fight, offense, and violence are a significant factor that prevents individuals from using violence (Umaporn Trankasombat, B.E. 2549). In addition to these factors, there are other internal factors such as intellectuality that affects the use of violence. It has been reported that individuals with a low level of intellectuality or with a low level of education tend to have more violence behavior than those who are intellectual or highly educated (Katanchalee Narongraj, B.E. 2543; Saner & Ellickson, 1996). Mental health problems and substance abuse have also been found to be factors affecting expression of violence behavior as well (Cunningham, Walton, Trowbridge, Weber, Outman, Benway, et al., 2006; Saner & Ellickson, 1996).

Environmental factors have also been found to influence violence behaviors in adolescents. Adolescents learn how to use violence to solve problems from family members and friends, and eventually adopt such violence behavior as their own. Studies have pointed out that parenting styles also influence violence behaviors in adolescents and that the neglecting parenting style, permissive parenting style, and dictatorial parenting style all have an effect on expression of inappropriate behavior in adolescents. Furthermore, studies have also indicated that most of the convicted adolescents come from a broken family with severe conflicts between the parents that finally result in separation or divorce or from a family with a low economic status (Wattana Ota-tawong, B.E. 2547). Other characteristics include history of legal offense in the family and substance abuse. Therefore, family factors are factors that affect violence behaviors in adolescents. Another influential factor is peer group. Friends' practices constitute a significant factor that is positively related to violence behavior. That is, when adolescents have inappropriate behavior but they

receive positive reinforcement from their friends such as acceptance and admiration, or even imitation from their friends, they are more likely to keep such inappropriate behavior (Wattana Otatawong, B.E. 2547). A study conducted with vocational students has revealed that if adolescents hang out with friends who have inappropriate behavior, they are likely to be engaged in fights with others (Jirapat Promsithikarn, B.E. 2543). Thus, if adolescents have developed an attitude that violence is a normal practice in daily living or if adolescents grow up in the middle of society or the environment which is filled with aggression and violence, from family or friends, they are likely to develop such violence behaviors themselves.

Vocational students constitute a group of students who are increasingly more likely to use violence to solve problems. Moreover, problems with violence behavior in adolescents are most commonly found in the southern region of the countries when compared to others (Theerapa Katepradit, B.E. 2544). However, there is no study conducted on violence behavior in vocational students in Narathiwat province, one of the three provinces in the southernmost part of the country where occurrences of violence can be seen on a daily basis. According to one research study, 20.7% of adolescents in the three southernmost provinces have violence behavior and the experience with situations involving violence in their daily life have an influence on their violence behavior (Kasetchai Laeheem & Dolmanan Baga, B.E. 2552). For these reasons, the researcher was interested in investigating the relationships between attitudes toward violence, parenting styles, and peers' behavior and violence behaviors in vocational students in Narathiwat province. It is anticipated that the findings of the present study can subsequently be used to devise a guideline to prevent and reduce problems with violence behavior in adolescents.

Objectives of the Study

1. To investigate violence behaviors in vocational students in Narathiwat province.
2. To determine the relationships between attitudes toward violence, parenting styles, and peers' behavior and violence behaviors in vocational students in Narathiwat province.

Methodology

After the research proposal was approved by Graduate School of Mahidol University and Mahidol University Institutional Review Board (Nursing), the researcher met the directors of three vocational institutions to introduce herself, explain the study objectives and data collection procedures, and ask for cooperation in data collection. After that, the researcher met the vocational students, both males and females, to explain the research project and invite them to participate in the research. The participation information sheet was distributed because the topic of the study was considered a sensitive topic. As the researcher did not want the participants to be identified, the participants were not asked to sign the informed consent form. It was considered that if the participants accepted the questionnaires, filled them out, and returned them in the nontransparent return box, it meant they were willing to participate in the study. The participants were asked to complete the demographic characteristics questionnaire, the violence behavior assessment questionnaire, the attitudes toward violence questionnaire, the parenting styles questionnaire, and the peer's behaviors questionnaire. After the questionnaires were returned to the researcher, the data were analyzed using a statistical package computer program. Descriptive statistics were used to determine frequency, percentage, mean, and standard deviation. Also, Pearson's product moment correlation coefficient and Analysis of Variance were employed to determine the relationships between attitudes toward violence, parenting styles, and peers' behavior and violence behaviors in vocational students in Narathiwat province.

Findings

Part I: Demographic characteristics of vocational students in Narathiwat province

The total number of participants in this study was 200. According to the study findings, they ranged in age from 15 to 18 years, with the mean age of 17.3 years ($SD = 0.95$). More than half of the participants, or 57.5%, were male, and also more than half, or 58%, were Muslim. In addition, more than half, or 57%, were

studying in vocational education level 3. Also, the findings showed that most of the participants, or 89%, did not have history of substance abuse. In terms of family characteristics, 33% of the participants had two siblings, and 33.5% of them had three siblings, while 40.5% were the firstborn child in the family. As regards history of violence in the family, most of the participants, or 89%, had never experienced violence in the family, and only 11% had experienced violence in the institution. Finally, only 2% of the participants had been directly affected by the terrorist attacks in the three southernmost provinces in the south, 7.5% had family members who had been directly affected by the terrorist attacks, while 90.5% did not have any family who had experienced the terrorist attacks.

Part II: Demographic characteristics of parents of vocational students in Narathiwat province

In terms of marital status, the findings showed that 86% of the participants had parents who were married. Furthermore, 36% and 37.5% of the fathers and the mothers completed elementary education, respectively. As regards occupation, 32% of the fathers were traders or owned a business, while 32% of the mothers were housewives or unemployed. More than one-third of the participants, or 35.5%, had family income ranging from 5,001 to 10,000 baht per month.

Part III: Violence behaviors in vocational students

The questionnaire used to elicit data regarding violence behaviors of vocational students was developed by the researcher. It consisted of 20 items with the total possible scores ranging from 0 to 80 points. The findings showed that the participants had a low level of violence behavior, with the mean score of 14.37 ($SD = 15.90$). When considering each item of violence behavior, it could be seen that the participants had all the violence behaviors but with different frequencies. The three most frequently found violence behavior among the study males were pushing others to fall down (63.5 %), speaking sarcastically (54.8 %), and scolding others loudly (53.9 %) and females were speaking sarcastically (69.4%), scolding others loudly (62.4 %), and pushing others to fall down (42.4 %), respectively.

Part IV: Relationship between attitudes toward violence and violence behaviors in vocational students

The mean score of the participants' attitudes toward violence was equal to 76.2 points ($SD = 9.6$). Pearson's product moment correlation coefficient was used to determine the relationship between attitudes toward violence and peer's behaviors and violence behaviors in vocational students. According to the study findings, attitudes toward violence was positively related to violence behavior with statistical significance ($r = .38, p < .01$). In other words, the participants who had a high level of attitudes toward violence were more likely to have violence behavior. In addition, peer's behaviors were positively related to violence behavior with statistical significance ($r = .67, p < .01$). This means that the participants who received a high level of support from their friends about use of violence were more likely to have violence behavior.

Table 1 Relationship between attitudes toward violence and peer's behaviors and violence behaviors in vocational students

Study variables	1	2	3
1. Violence behavior	1.00		
2. Attitudes toward violence	.38**	1.00	
3. Peer's behaviors	.67**	.27**	1.00

** $p < .01$

Part V: Analysis of variance between parenting styles and violence behaviors in vocational students

The results of the analysis of variance indicated that vocational students who had different parenting styles had different overall violence behaviors with statistical significance at the .01 level ($F_{3, 196} = 4.593$). When testing each pair of parenting style and violence behavior, it was found that vocational students who received authoritative parenting style had different levels of violence behavior from

those who received permissive parenting style and authoritarian parenting style with statistical significance. The participants who received the authoritative parenting style ($M = 10.1$, $SD = 11.9$) tended to have less violence behavior than those who received the permissive parenting styles ($M = 19$, $SD = 18$) and authoritarian parenting style ($M = 18.1$, $SD = 18.9$). On the other hand, there was no difference with the participants who received the neglecting parenting style ($M = 16.9$, $SD = 16.4$).

Table 2 Analysis of violence behavior in vocational students in Narathiwat province as categorized according to parenting styles on the overall

Sources of variance	SS	df	MS	F	p – value
Between groups	3302.641	3	1100.880	4.593	.004
Within groups	46997.979	196	239.684		
Total	50280.620	199			

Table 3 Comparison of mean scores of each pair of violence behavior and parenting styles

Parenting styles	Number (Percent)	Mean (S.D.)	Differences between means		
			2	3	4
1 Authoritative	94(47)	10.1(11.9)	-8.9043*	-8.0293*	-6.7679 ⁺
2 Permissive	36(18)	19.0(18.0)		.8750	2.1364
3 Authoritarian	48(24)	18.1(18.9)			1.2614
4 Neglecting	22(11)	16.9(16.4)			

* $p < .05$, ⁺ $p = .06$

Discussion of Findings

Vocational students constitute a group of students whose violence behavior has increasingly become a problem. Besides this, the problems of violence behavior in violence are most frequently found in the southern region of Thailand than

in any other region (Theerapa Katepradit, B.E. 2544). Research has also shown that 20.7% of adolescents in the three southernmost province have violence behavior and that experience with violence has an influence on violence behaviors in adolescents (Kasetchai Laeheem & Dolmanan Baga, B.E. 2552). The present study on violence behavior in vocational students has shown that the mean score of violence behavior of vocational students was at a low level ($M = 14.4$, $SD = 15.9$). When considering each item of violence behavior, it could be seen that the participants had all the violence behaviors but with different frequencies. The three most frequently found violence behavior among the study males were pushing others to fall down (63.5 %), speaking sarcastically (54.8 %), and scolding others loudly (53.9 %) and females were speaking sarcastically (69.4%), scolding others loudly (62.4 %), and pushing others to fall down (42.4 %), respectively. Furthermore, males and females have different expressions of violence behavior (Tassana Taweekoon, B.E. 2552). The findings of one study have indicated that male adolescents tend to use force or power to show that they are enemies of someone, whereas female adolescents are likely to express unfriendliness toward others in an indirect way by using harsh language such as falsely accusing someone or showing ignorance toward someone (Herrenkohl et al., 2000).

Violence behavior in adolescents is a complex problem involving various dimensions and resulting from different factors. It can be explained by both individual and environmental factors. In the present study, when it came to individual factors, it was found that positive attitudes toward violence were positively related to violence behavior of vocational students in Narathiwas province with statistical significance ($r = .38$, $p < .01$). When these adolescents live in the three southernmost provinces where terrorist acts take place on a daily basis, they may develop an idea that violence is normal, so they may develop positive attitudes toward use of violence. Likewise, studies conducted both in Thailand and abroad have shown that attitudes supportive of violence result in more violence behaviors among adolescents (Siri Pandang, B.E. 2547; Borum, 2000; Dahlberg, 1998; Herrenkohl et al., 2000). Umaporn Trankasombat (B.E. 2549) carried out a study with vocational students and found that attitudes toward quarreling are one significant predictor of expression of violence behavior. That is, students who had positive attitudes toward quarreling tended to be

engaged in quarreling more. At the same time, if adolescents disagreed with offenses and violence, their attitudes would prevent them from having violence behavior (Umaporn Trankasombat, B.E. 2549). Similarly, Dahlberg (1998) investigated violence behaviors in American adolescents and found that another important individual factor which results in violence is positive attitudes toward violence. This can be explained with the social cognitive theory that interactions among ideas, feelings, actions, expectations, and beliefs can determine characteristics and directions of behavior (Bandura, 1989). Therefore, if individuals have positive ideas, beliefs, or attitudes toward violence, they can develop violence behavior.

In addition, environmental factors also have influence on violence behavior in adolescents. Important environmental factors are family and friends. In this study, it was found that parenting styles had an effect on violence behaviors in adolescents. The findings showed that 47% of the participants received the authoritative parenting style, 24% received the authoritarian parenting style, 18% received the permissive parenting style, and 11% received the neglecting parenting style. Vocational students who had different parenting styles had different overall violence behaviors with statistical significance at the .01 level ($F_{3, 196} = 4.593$). Such finding was in congruence with the findings of a previous study that personality and positive or negative emotional status of adolescents depend on parenting style and transfer of knowledge and attitudes of parents to children (Saifon Jantaprom, B.E. 2546). Similarly, Nattawut Suwanchang (B.E. 2547) and Pakawadee Preechaprapanwong (B.E. 2550) have pointed out that parenting styles are methods parents use to teach or instill something and they affect personality, emotional status, thinking, and behavioral expressions of adolescents. Williams-Evans (2004) has also reported that violence behavior in adolescents is influenced by their family. In this study, when testing each pair of parenting style and violence behavior, it was found that vocational students who received authoritative parenting style had different levels of violence behavior from those who received permissive parenting style and authoritarian parenting style with statistical significance. The participants who received the authoritative parenting style ($M = 10.1$, $SD = 11.9$) tended to have less violence behavior than those who received the permissive parenting styles ($M = 19$,

$SD = 18$) and authoritarian parenting style ($M = 18.1$, $SD = 18.9$). They also had the tendency to be different from those who received the neglecting parenting style. The findings yielded support to the findings of Pakawadee Preechaprapanwong (B.E. 2550) who investigated the relationship between parenting styles and aggressive behavior in Thai male adolescents at the Children and Adolescents Training Center, District 3, Nakhon Ratchasima province and found that there was a relationship between permissive parenting style and aggressive behavior. Likewise, Katanchalee Narongraj (B.E. 2543) conducted a study on factors related to illegal acts of Thai male offenders aged 16-18 years at a Juvenile Observation and Protection Center in the south of Thailand and found that permissive parenting style was related to illegal offenses of male adolescents.

Another environmental factor which is related to violence behavior in adolescents is peer pressure. In this study, it was found that peers' behaviors are positively associated with violence behavior in vocational students with statistical significance ($r = .27$, $p < .01$). Similarly, Wattana Ota-tawong (B.E. 2547) investigated factors related to violence behavior in 751 vocational students in the northeastern region and found that peer pressure was positively related to violence behaviors of these students with statistical significance ($r = .67$, $p < .01$) and could predict violence behavior in vocational students with statistical significance at the .01 level. Similar findings are reported by Herrenkohl et al. (2000) who conducted a study with 808 students and found that hanging out with friends who were offenders could predict violence behavior in adolescents. Moreover, Wong (1998) found that adolescents who had a close relationship with friends who were offenders were more likely to take part in the offenses. This is because adolescents crave acceptance from their peers (Tassana Taweekoon, B.E. 2552). This is because adolescence is a time when there are drastic changes in all aspects of development—physical, emotional, social, and cognitive. Thus, adolescents are emotionally sensitive (Sriruen Kaewkangwan, B.E. 2549). Individuals of different ages have to be patient to understand and establish relationship with adolescents. This is one reason why adolescents like to hang out with people of the same age because they can easily understand and accept one another (Sriruen Kaewkangwan, B.E. 2549). During adolescence, friends are very

important and have considerable effects on adolescents' mental well-being. However, friends can have both advantages and disadvantages. In particular, peers' behaviors have a positive relationship with violence behavior in adolescents. When adolescents have inappropriate behavior and receive positive reinforcement including acceptance, admiration, and imitation, they will keep such behavior (Wattana Ota-tawong, B.E. 2547). Furthermore, it has also been reported that a large number of adolescent sex offenders committed their crime because of influence and persuasion from their friends (Sriruen Kaewkangwan, B.E. 2549).

Therefore, adolescents who have an attitude that violence is a normal occurrence in society and adolescents who grow up experiencing violence in their family, friends, or surrounding are more likely to develop violence behavior. The findings of the present study can be used as baseline data to devise a guideline to reduce and prevent problems caused by violence behaviors in adolescents.

Limitations of the Study

The sample of study after divided into groups regarding to 4 subgroups based on parenting styles was quite small. This leads to problem in data analyzing, which is low power of test dominant. Thus, a larger sample size is recommended

Recommendations

Based on the study findings, the following recommendations can be made:

1. For nursing practices

1.1 The study findings showed that attitudes toward violence, parenting styles, and peers' behaviors are associated with violence behavior in adolescents. Therefore, nurses can take these factors into consideration when providing care to adolescents such as dissemination of knowledge and adaptation attitude in adolescents about violence behavior, educating their parents and teachers of giving care in a proper way and observing their violence as well. Beside,

development of problem solving skills and self-control skills are suggested in order to protect adolescents from their peer's influence of violence behavior.

1.2 The result of the study should be proposed to the top management of institutions as to remind their awareness and it can be main source for prevention of violence behaviors

2. For nursing research

2.1 As the findings of this study revealed that attitudes toward violence, parenting styles, and peer's behaviors are associated with violence behavior in adolescents. Thus, future research studies should be conducted to determine which of these factors are significant predictors of violence behavior in adolescents.

2.2 Any others factors that influences the violence behaviors should be also studied such as the achievement of the study, drugs use, mental health status etc. In addition, comparing violence behaviors of adolescents with different parenting styles between family with Buddhist and Muslim should be furthermore studied.

3. Recommendations for future Studies

3.1 In this study, only questionnaires were used in data collection. Further studies should involve the use of in-depth interviews teacher and parents about violence behaviors to elicit more comprehensive information.

3.2 The population of the study should be also focused on adolescents groups who are taking non-formal education institutions or uneducated groups.

รายการอ้างอิง

- กัตัญชลี ฌรณศิริ. (2549). ปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในเขตภาคใต้ของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2550). ความรุนแรงของวัยรุ่นไทย: พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ. กรุงเทพฯ: ปิยอนด์ พับลิชชิ่ง.
- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2549). แผนยุทธศาสตร์กรมสุขภาพจิตในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๕๐ – ๒๕๕๔). กรุงเทพฯ: ปิยอนด์ พับลิชชิ่ง.
- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2548). ระบาดวิทยาปัญหาด้านอารมณ์และพฤติกรรมของเด็กและวัยรุ่น ปี 2548. กรุงเทพฯ: ปิยอนด์ พับลิชชิ่ง.
- เกษกรชัย และหิม และ ดลมนรจณ์ บากา. (2552). ปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลต่อพฤติกรรมรุนแรงของเยาวชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้. วารสารสงขลานครินทร์ ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 15(6), 898-911.
- จิรปภา เลิศวุฒิ. (2547). การศึกษาเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองและการควบคุมตนเองของเยาวชนที่กระทำผิดและเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิด. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชไมพันธุ์ สันติกาญจน์ และ วณัฐนันท์ รุจิวิวัฒน์. (2544). การบาดเจ็บและตายจากการถูกทำร้ายในประเทศไทย. กองระบาดวิทยา สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข, กระทรวงสาธารณสุข.
- ชไมพร ทวีศรี, รังสรรค์ วรวงศ์ และ ชัยนรินทร์ ปรุมนานนท์. (2542). ลักษณะทางสังคมที่นำไปสู่ความรุนแรงและการกระทำ ความผิดในวัยรุ่นและเยาวชน. วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย, 7, 101- 110.
- ณัฐวัฒน์ อุณหงส์. (2544). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางครอบครัว สังคม และสภาพแวดล้อมกับการควบคุมตนเองและการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน: ศึกษาเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

- ณัฐวุฒิ สุวรรณช่าง. (2547). ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดู ความฉลาดทางอารมณ์และการป้องกันความเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ทัศน ทวีคุณ. (2552). พฤติกรรมรุนแรงในวัยรุ่น. วารสารการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต, 23(1), 1-13.
- ทะนงค์ สุขเกษม. (2544). ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูการปฏิบัติของเพื่อน และ สื่อกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ธีรภา เกษประดิษฐ์. (2544). ปัญหาพฤติกรรมเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 4 ภาค. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นันทพันธ์ ชินล้ำประเสริฐ. (2546). การพัฒนาระบบฐานข้อมูลและสังเคราะห์งานวิจัย ด้านความรุนแรงในสังคมไทย. คณะพยาบาลศาสตร์, มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ.
- บัณฑิต นิลอ่อน. (2542). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน: ศึกษาเฉพาะกรณีสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- บุญวดี เพชรรัตน์. (2543). การพยาบาลผู้ป่วยมีพฤติกรรมรุนแรง. คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ปัทมา ศิริเวช และคณะ. (2541). สภาพครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูวัยรุ่นที่กระทำผิด. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, 43(3), 217-2551.
- ปราโมทย์ สุนิษฐ์ และ มนต์สูงประสิทธิ์. (2548). จิตเวชฉุกเฉิน. ใน มาโนช หล่อตระกูล และ ปราโมทย์ สุนิษฐ์. (บรรณาธิการ), จิตเวชศาสตร์ รามาธิบดี (หน้า 292). กรุงเทพฯ: บียอนด์ เอ็นเทอร์ไพรซ์ จำกัด.
- พวงทิพย์ นาคเป้า. (2543). ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงและการฝึกสมาธิต่อการเพิ่มระดับการควบคุมตนเองของเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เพชรรัตน์ จันท. (2541). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการให้ความร่วมมือและรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของตนเองที่แตกต่างกันของนักเรียนชั้นประถม ศึกษาปีที่ 5 และ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภัทราวดี สังข์เทพ. (2542). การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชายในเขตกรุงเทพมหานคร: ศึกษากรณีทำร้ายร่างกาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- ภัทวดี ปรีชาประพาพวงศ์. (2550). ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัว การเห็นคุณค่าในตนเอง วิธีการเผชิญปัญหาและพฤติกรรมก้าวร้าวของเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 3 จ.นครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- วัฒนา โอทาทะวงษ์. (2547). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนในระดับอาชีวศึกษา สถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วันวิสา หาญนอก. (2544). ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่ออำนาจในตน การควบคุมตน ทักษะคิดต่อการกระทำผิดกับพฤติกรรมการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนหญิง ในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วินิกาญจน์ คงสุวรรณ. (2552). ประสิทธิภาพของโปรแกรมการป้องกันความรุนแรง ต่อความรุนแรงของนักเรียนวัยรุ่นไทย ในโรงเรียนมัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ศักดิ์ศรี บริบาลบรรพตเขตต์ และ สุรพล ปธานวนิช. (2538). แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศิริ ปานแดง. (2547). ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงของนักเรียนมัธยมศึกษา: ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัยกระบี่. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศิริไชย หงษ์สงวนศรี และ นงพงา ลิ้มสุวรรณ. (2547). Aggression and Violence in Adolescents. ใน พัฒน์ มหาโชคเลิศวัฒนา, สุวรรณา เรืองกาญจนเศรษฐ์, วิจิตรณ บัญสิทธิ และ วิโรจน์ อริย์กุล. (บรรณาธิการ), กลยุทธ์การดูแลและสร้างเสริมสุขภาพ (หน้า 253 – 260). กรุงเทพฯ: ชัยเจริญ.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2549). จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย เล่ม 2 (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สถิต วงศ์สุวรรณ. (2540). การพัฒนามุคโลกภาพ. กรุงเทพฯ: รวมสาสน์.
- สมาน ศรีโกศล. (2545). การกระทำความผิดของเยาวชน: ศึกษาเฉพาะคดีอุกฉกรรจ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- สุชีรา ภัทรายุทธวรรณ์. (2551). *คู่มือการวัดทางจิตวิทยา*. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: เมดิคัลมีเดีย.
- สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน. (2550). *รายงานสถิติประจำปี พ.ศ. 2550. กรมพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน*. กรุงเทพฯ.
- สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน. (2551). *รายงานสถิติประจำเดือน มกราคม-มิถุนายน ปี พ.ศ. 2551. กรมพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน*. กรุงเทพฯ.
- สายฝน จันทะพรหม. (2546). *อิทธิพลของครอบครัวและกลุ่มเพื่อนที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ของวัยรุ่นตอนปลาย ศึกษาเปรียบเทียบเฉพาะกรณีนักเรียนชาย-หญิง ชั้นปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2541). *ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชา จันทน์เอม. (2544). *จิตวิทยาเด็กเกร* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุพัตรา สุภาพ. (2543). *ปัญหาสังคม*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- อัมพร เบญจพลพิทักษ์. (2546). *พัฒนาการวัยรุ่น. เอกสารประกอบการประชุมวิชาการประจำปี 2546 (หน้า 57-72). นนทบุรี: สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข*.
- อนุช อาภาภิรม. (2543). *จากความรู้ในยุคลोकาวัดน์*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งเอนด์พับลิชชิ่งจำกัด (มหาชน).
- อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2549). *ความรู้ในวัยรุ่นไทย: รายงานการทบทวนองค์ความรู้และข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.
- อรอนงค์ อินทรจิตร และ นรินทร์ กรินชัย. (2542). *ผู้หญิงและเด็ก: เหยื่อความรู้ในครอบครัว*. กรุงเทพฯ: ปกเกล้าการพิมพ์.
- Bandura, A. (1977). *Social Learning theory*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice- Hall.
- Bandura, A. (1989). Social cognitive theory. In R. Vasta (Ed.), *Annals of child development*. Vol. 6. *Six theories of child development* (pp. 1-60). Greenwich, CT: JAI Press.
- Bandura, A., & Richard, H. (1963). *Social Learning and personality development*. NY: Rinehart and winston.
- Borum, R. (2000). Assessing Violence Risk among Youth. *Journal of Clinical Psychology*, 56(10), 1263-1288.
- Cohen, J. (1988). *Statistical power analysis for the behavioral sciences*. New York: Lawrence Erlbaum Associates.

- Cunningham, R., Walton, M., Trowbridge, M., Weber, J., Outman, R., Benway, A., et al. (2006). Correlates Of Violent Behavior Among Adolescents Presenting To An Urban Emergency Department. *The Journal of Pediatrics*, 149, 770-776.
- Daane, D. M. (2003). Child and Adolescent Violence. *Orthopaedic Nursing*, 22(1), 23-31.
- Dahlberg, L. L. (1998). Youth Violence in the United States Major Trends, Risk Factor, and Prevention Approaches. *American Journal of Preventive Medicine*, 14(4), 259-272.
- Denno, D. W. (1990). *Biology and Violence: Birth to Adulthood*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Gilligan, J. (2000). *Violence Reflections on Our Deadliest Epidemic*. London: England. Jessica Kingsley.
- Grinberg, I., Dawkins, M., Dawkins, M. P., & Fullilove, C. (2005). Adolescents At Risk For Violence : An Initial Validation Of The Life Challenges Questionnaire And Risk Assessment Index. *Adolescence*, 40(159), 573-599.
- Herrenkohl, T. I., Maguin, E., Hill, K. G., Hawkins, J. D., Abbott, R. D. & Catalano, R. F. (2000). Developmental Risk Factors for Youth Violence. *Journal of Adolescent Health*, 26(3), 176-186.
- Kongsuwan, V. (2009). *The Effectiveness of Violence Prevention Program on Violence of Thai-High School Adolescents*. Doctoral dissertation, Prince of Songkla University, Songkla, Thailand.
- Krug, E. G., Dahlberg, L. L., & Mercy, J. A. (2002). World report on violence and health. Geneva: Switzerland.
- Mattila, V. M., Parkkari, J., Lintonen, T., Kannus, P., & Rimpela, A. (2005). Occurrence of violence and violence- related injuries among 12-18 year-old Finns. *Scandinavian Journal of Public Health*, 33, 307-313.
- Nevid, J. S., Rathus, S. A. & Greene, B. (2000). Violence and Abuse. In *Abnormal Psychology In a Changing World* (pp. 515-530). NY: Prentice Hall.
- Remschmidt, H. (1993). Cycle of Violence. *Deutsches Aerzteblatt*, 39, 35-40.
- Riner, M. E., & Saywell, R. M. (2002). Development of the Social Ecology Model of Adolescent Interpersonal Violence Prevention (SEMAIVP). *Journal of School Health*, 72(2), 65-70

- Saner, H. & Ellickson, P. (1996). Concurrent Risk Factors for Adolescents Violence. *Journal of Adolescent Health, 19*(2), 94-103.
- Sidney M. Manning. (1977). *Child and adolescent development* (pp. 133). New York : McGraw-Hill.
- Skinner, B. F. (1969). *Contingencies of reinforcement*. New York: Apple- ton- Century- Crofts.
- Tolan, P., & Guerra, N. (1994). *What works in reducing adolescent violence: An empirical review of the field*. Boulder, CO: The center for the Study and Prevention of Violence.
- Valois, R. F., Macdonald, J. M., & Fischer, M. A. (2002). Risk Factors and Behaviors Associated With Adolescent Violence and Aggression. *American Journal Health Behavior, 26*(6), 454-464.
- Wekerle, C., & Wolfe, D. A. (1999). Dating Violence In Mid-Adolescent: Theory, Significance, And Emerging Prevention Initiatives. *Clinical Psychology Review, 19*(4), 435-456.
- Willians-Evans, S. A., & Myers, J. S. (2004). Adolescent Violence. *The ABNF Journal*.
- Wong, S. K. (1998). Peer relations and Chinese-Canadian delinquency. *Journal of Youth and Adolescence, 27*(5), 641-659.
- World Health Organization. (1995). *Violence: A Public health priority*. Geneva: Switzerland.
- World Health Organization. (1997). *World Health Report Bidding the Gaps*. Geneva: Switzerland.
- World Health Organization. (1999). *World Health Statistic Annual*. Geneva: Switzerland.
- World Health Organization. (2002). *World Report on Violence and Health*. Geneva: Switzerland.

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

**ความสัมพันธ์ระหว่าง ทักษะคิดต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อน
กับพฤติกรรมรุนแรงของวัยรุ่น**

คำชี้แจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วยแบบสอบถามจำนวน 5 ชุด ได้แก่

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป	จำนวน	15	ข้อ
2. แบบสอบถามพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียน	จำนวน	20	ข้อ
3. แบบสอบถามทักษะคิดต่อการใช้ความรุนแรง	จำนวน	33	ข้อ
4. แบบสอบถามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู	จำนวน	32	ข้อ
5. แบบสอบถามการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรง	จำนวน	10	ข้อ

ชุดที่ 1

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง แบบสอบถามชุดนี้ประกอบด้วยข้อความที่ถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของท่าน โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่อง ☐ ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน หรือเติมข้อความลงในช่องว่าง

1. เพศ

1 ☐ ชาย

2 ☐ หญิง

2. อายุ.....ปี

3. ศาสนา

1 ☐ พุทธ

2 ☐ อิสลาม

3 ☐ คริสต์

4 ☐ อื่นๆ ระบุ.....

4. ท่านกำลังศึกษาอยู่

1 ☐ ปวช. 1

2 ☐ ปวช. 2

3 ☐ ปวช. 3

5. ประวัติการใช้สารเสพติด

1 ☐ ไม่เคยใช้

2 ☐ เคยใช้ – ปัจจุบันเลิกใช้แล้ว

3 ☐ เคยใช้ – ปัจจุบันยังใช้อยู่

6. สถานภาพสมรสของบิดา / มารดา

1 ☐ คู่ (อยู่ด้วยกัน)

2 ☐ หม้าย (บิดาเสียชีวิต / มารดาเสียชีวิต)

3 ☐ หย่า

4 ☐ แยกกันอยู่

7. บิดามารดาของท่านมีบุตรทั้งหมด.....คน ท่านเป็นบุตรคนที่..... ในจำนวนพี่น้องทั้งหมด

8. ระดับการศึกษาของบิดา

1 ☐ ไม่ได้ศึกษา

2 ☐ ประถมศึกษา

3 ☐ มัธยมศึกษา

4 ☐ ระดับ ปวช./ ปวส. 5 ☐ปริญญาตรี

6 ☐ สูงกว่าปริญญาตรี

9. ระดับการศึกษาของมารดา

1 ☐ ไม่ได้ศึกษา

2 ☐ ประถมศึกษา

3 ☐ มัธยมศึกษา

4 ☐ ระดับ ปวช./ ปวส. 5 ☐ปริญญาตรี

6 ☐ สูงกว่าปริญญาตรี

10. อาชีพของบิดา

1 ☐ ไม่ได้ประกอบอาชีพ/ พ่อบ้าน	2 ☐ ค้าขาย/ ธุรกิจส่วนตัว
3 ☐ เกษตรกรรม	4 ☐ รับราชการ/ พนักงานของรัฐ
5 ☐ รับจ้าง/ พนักงานบริษัท	6 ☐ อื่นๆ ระบุ.....

11. อาชีพของมารดา

1 ☐ ไม่ได้ประกอบอาชีพ/ แม่บ้าน	2 ☐ ค้าขาย/ ธุรกิจส่วนตัว
3 ☐ เกษตรกรรม	4 ☐ รับราชการ/ พนักงานของรัฐ
5 ☐ รับจ้าง/ พนักงานบริษัท	6 ☐ อื่นๆ ระบุ.....

12. รายได้ของครอบครัว (บาท/เดือน)

1 ☐ ต่ำกว่า 5,000 บาท	2 ☐ 5,001 – 10,000 บาท
3 ☐ 10,001 – 15,000 บาท	4 ☐ 15,001 – 20,000 บาท
5 ☐ 20,001 – 30,000 บาท	6 ☐ 30,001 – 50,000 บาท
7 ☐ สูงกว่า 50,000 บาท	

13. ชีวิตที่ผ่านมามีการใช้ความรุนแรงในครอบครัวท่านหรือไม่

- 1 ☐ เคย
ลักษณะการใช้ความรุนแรงที่พบ.....
- 2 ☐ ไม่เคย

14. ท่านเคยเห็นการใช้ความรุนแรงในสถาบันของท่านหรือไม่

- 1 ☐ เคย
ลักษณะการใช้ความรุนแรงที่พบ.....
- 2 ☐ ไม่เคย

15. ท่านได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ความรุนแรงในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้อย่างไร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- 1 ☐ ฉันได้รับผลกระทบโดยตรง ระบุ.....
- 2 ☐ คนในครอบครัวได้รับผลกระทบ ระบุ.....
- 3 ☐ ไม่มีใครในครอบครัวเคยประสบเหตุการณ์

ชุดที่ 2

แบบสอบถามพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียน

แบบสอบถามฉบับนี้สร้างขึ้นเพื่อรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ “พฤติกรรมการใช้กำลังของเยาวชน” ข้อเท็จจริงที่ได้จากคำตอบของท่าน จะเป็นประโยชน์ในการศึกษาเป็นอย่างยิ่ง คำตอบแต่ละข้อของท่านจะไม่มีข้อใดถูก หรือ ข้อใดผิด เนื่องจากคำตอบของแต่ละคนเป็นการตอบตามความเป็นจริงซึ่งอาจแตกต่างกันได้ จึงขอให้ท่านตอบตามความเป็นจริง โดยทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับการปฏิบัติตัวของท่านในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา โดยมีเกณฑ์ในการตอบแบบสอบถามดังนี้

ทำเป็นประจำ	หมายถึง	ข้อความนั้นเกิดขึ้นจริงประมาณ 9-10 ครั้ง ใน 10 ครั้ง เมื่อไม่ได้สิ่งที่ต้องการ หรือเมื่อไม่พึงพอใจ
ทำบ่อยๆ	หมายถึง	ข้อความนั้นเกิดขึ้นจริงประมาณ 6-8 ครั้ง ใน 10 ครั้ง เมื่อไม่ได้สิ่งที่ต้องการ หรือเมื่อไม่พึงพอใจ
ทำค่อนข้างบ่อย	หมายถึง	ข้อความนั้นเกิดขึ้นจริงประมาณ 3-5 ครั้ง ใน 10 ครั้ง เมื่อไม่ได้สิ่งที่ต้องการ หรือเมื่อไม่พึงพอใจ
นานๆ ครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นเกิดขึ้นจริงประมาณ 2-3 ครั้ง ใน 10 ครั้ง เมื่อไม่ได้สิ่งที่ต้องการ หรือเมื่อไม่พึงพอใจ
ไม่เคยทำเลย	หมายถึง	ข้อความนั้นเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นจริง

วิธีที่นักเรียนปฏิบัติต่อผู้อื่น	ทำเป็นประจำ	ทำบ่อยๆ	ทำค่อนข้างบ่อย	ทำนานๆ ครั้ง	ไม่เคยทำเลย
ในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมาท่านมีพฤติกรรมเหล่านี้มากน้อยเพียงใด เมื่อไม่ได้สิ่งที่ต้องการ หรือไม่พึงพอใจ					
1. ดันผลักผู้อื่นให้ล้ม					
2. ดันถูกระชากผู้อื่น เช่น กระชากคอ เสือ กระชากผม					

วิธีที่นักเรียนปฏิบัติต่อผู้อื่น	ทำเป็นประจำ	ทำบ่อยๆ	ทำค่อนข้างบ่อย	ทำนานๆ ครั้ง	ไม่เคยทำเลย
3. ฉันนับ / ตีผู้อื่น					
.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.
18. ฉันเข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อน เพื่อยกพวกตีกัน					
19. ฉันใช้กำลังเพื่อให้ผู้อื่นมีเพศสัมพันธ์ด้วย					
20. ฉันทำร้ายตัวเอง					

ชุดที่ 3

แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยความหมายของคำตอบมี 4 ระดับคือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นมาก
 เห็นด้วย หมายถึง ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้น
 ไม่เห็นด้วย หมายถึง ท่านไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ท่านไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้นมาก

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. การใช้ความรุนแรงเป็นทางเลือกหนึ่งในการแก้ปัญหา				
2. ฉันมักไม่สบายใจที่ได้ข่าวเกี่ยวกับวัยรุ่นใช้ความรุนแรง				
3. ผู้ที่ใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา ควรได้รับการลงโทษจากสังคมอย่างหนัก				
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
31. พ่อแม่ไม่สนับสนุนให้ฉันใช้ความรุนแรงได้ตอบกลับทันที เมื่อมีใครมาทำร้ายหรือรังแกฉัน				
32. การใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาก่อให้เกิดผลเสียต่อตัวฉัน ครอบครัว สถาบัน การศึกษา และสังคม				
33. พ่อแม่ของฉันไม่ได้ว่ากล่าวอะไร เมื่อฉันใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา เพราะมันเป็นสิทธิ์ของฉัน				

ชุดที่ 4

แบบสอบถามรูปแบบการเลี้ยงดู

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับความรู้สึกของท่านมากที่สุดโดยความหมายของคำตอบมี 4 ระดับคือ

มากที่สุด หมายถึง ท่านเห็นด้วยมากที่สุดหรือจริงมากที่สุด
 มาก หมายถึง ท่านเห็นด้วยหรือจริง
 น้อย หมายถึง ท่านไม่เห็นด้วยหรือไม่จริง
 น้อยที่สุด หมายถึง ท่านไม่เห็นด้วยหรือไม่จริงมากที่สุด

ข้อความ	ระดับความรู้สึก			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1. พ่อแม่จะไม่ลงโทษฉันถึงแม้จะทำผิดแค่ไหน				
2. อะไรที่ฉันชอบ พ่อแม่จะปล่อยให้ฉันทำตามใจ				
3. ฉันไม่มีหน้าที่หรือต้องรับผิดชอบช่วยเหลืองานบ้านเลย				
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
30. พ่อแม่จะคำนึงถึงความต้องการของท่านมากกว่าของฉัน				
31. พ่อแม่ไม่เคยรู้ว่าฉันชอบหรือไม่ชอบอะไร				
32. ฉันมักต้องแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง และพ่อแม่ก็ไม่รู้ว่าฉันกำลังมีปัญหา				

ชุดที่ 5

แบบสอบถามการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมรุนแรง

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับสภาพหรือพฤติกรรมที่เป็นจริงที่สุด โดยความหมายของคำตอบมี 4 ระดับคือ

4 หมายถึง พฤติกรรมที่ทำเป็นประจำ

3 หมายถึง พฤติกรรมที่ทำหลายครั้ง

2 หมายถึง พฤติกรรมที่ทำบางครั้ง

1 หมายถึง พฤติกรรมที่ไม่เคยทำ

ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ			
	เป็นประจำ	หลายครั้ง	บางครั้ง	ไม่เคยทำ
1. เพื่อนยอมรับที่ฉันพูดจาหยาบคาย				
2. เมื่อฉันแกล้งใคร เพื่อนจะคอยเข้ามาช่วยเล่นงาน				
3. กลุ่มของฉันจะร่วมมือล้อเลียนคนที่อ่อนแอประจำห้อง				
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
.	.	.	.	.
9. หากฉันรังแกคนที่อ่อนแอกว่าเพื่อนจะขึ้นชมยินดี				
10. ถ้าฉันแสดงท่าที่ไม่พอใจครู หรือคนที่ฉันไม่ชอบเพื่อนจะแสดงการยอมรับ				

ภาคผนวก ข
หนังสือขออนุญาตใช้เครื่องมือวิจัย

คณะพยาบาลศาสตร์	
เลขรับ	๐๕๕๙๐
วันที่	- 9 มิ.ย. 2552
เวลา	

ที่ ศร 0513.11501/ 1243

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ตู้ ปณ. 1104 ปทฝ. เกษตรศาสตร์
จตุจักร กรุงเทพฯ 10903

๙ มิถุนายน 2552

เรื่อง ขออนุญาตใช้เครื่องมือวิจัยในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ด้วย คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้มีหนังสือ ที่ ศร 0517.05/0678 ลงวันที่ 4 มีนาคม 2552 ขออนุญาตใช้เครื่องมือวิจัยแบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัว ของนางสาวกัญจน์ ปรีชาประพาสวงศ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ของนางสาวเกวลี นาควิโรจน์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล นั้น

บัดนี้ บัณฑิตวิทยาลัย ได้ดำเนินการขออนุญาตจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพย์วัลย์ สุรินยา ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ตามหนังสือ ที่ ศร 0513.11501/0852 ลงวันที่ 9 เมษายน 2552 อนุญาตให้ นางสาวเกวลี นาควิโรจน์ ใช้เครื่องมือวิจัยแบบสอบถาม เพื่อประกอบการเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

เรียน คณบดี

- ☒ เพื่อโปรดทราบ
☐ ดำเนินเรื่อง เรียน.....

เรื่องส่ง.....
12 มิ.ย. 52
10 มิ.ย. 52

ขอแสดงความนับถือ

(ลายเซ็น)

(รองศาสตราจารย์ ดร.กัญญา ชีระกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ทราบ + ดำเนินการตาม 1540

บัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 0-2942-8445-50
โทรสาร 0-2942-8445-50 ต่อ 206

(รองศาสตราจารย์ ดร.พองคำ ศิลกสกุลชัย)

คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

10 มิ.ย. 52

11 มิ.ย. 52
11 มิ.ย. 52
11 มิ.ย. 52

คณะพยาบาลศาสตร์ ม.มหิดล
เลขรับ 8121
วันที่ 16 ส.ค. 2553
เวลา

ที่ ศธ 0521.1.05/ 667

คณะพยาบาลศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
ปต.คองส์ อ.หาดใหญ่
จ.สงขลา 90112

11 มีนาคม 2553

เรื่อง อนุญาตการใช้เครื่องมือวิจัย

เรียน คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

อ้างถึง หนังสือที่ ศธ 0517.05/0449 ลงวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2553

ตามหนังสือที่อ้างถึง คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ขออนุญาตให้ นางสาวเกวลี นาควิโรจน์ นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช ใช้เครื่องมือวิจัย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ของ อาจารย์ ดร.วินัยกาญจน์ คงสุวรรณ ความละเอียดแจ้งแล้วนั้น

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พิจารณาแล้ว ไม่ขัดข้องในการขออนุญาตใช้เครื่องมือวิจัย ดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

เรียน คณบดี

☒ เพื่อโปรดทราบ

☐ ถ้านานเรื่อง เรือน.....

.....

☒ ส่ง ผอ. ม.มหิดล

.....

.....

.....

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุไร หักกิจ)

รองคณบดีฝ่ายวิจัยและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

ทราบและดำเนินการได้

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วาทนา แดงเข็ม)

รองคณบดีฝ่ายบริหาร

ปฏิบัติหน้าที่แทน คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

16 ส.ค. 53

สำนักงานเลขานุการ

โทร. (074) 286422

โทรสาร. (074) 286421

- ทบว

- ผอ. ม.มหิดล

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

คณะพยาบาลศาสตร์
เลขรับ 03370
วันที่ - 2 มิ.ย. 2552
เวลา

๒/-/๒๗

ที่ ศร 6393(23)/1099

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

239 ถนนห้วยแก้ว อำเภอเมือง

จังหวัดเชียงใหม่ 50200

๒๔ มีนาคม 2552

พนักศึกษารับ
เลขที่รับ 289
คป. 31-๕2

เรื่อง อนุญาตให้ใช้เครื่องมือวิจัย

เรียน คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

อ้างถึง หนังสือ ที่ ศร 0517.05/0695 ลงวันที่ 5 มีนาคม 2552

ตามที่ คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีความประสงค์จะขออนุญาต
ให้ นางสาวเกล้า นาควิโรจน์ นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาล
สุขภาพจิตและจิตเวช นำเครื่องมือวิจัยในวิทยานิพนธ์ของ ทะนงค์ สุขเกษม ไปใช้งานวิจัยนั้น

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่พิจารณาแล้วไม่ขัดข้อง และยินยอมอนุญาตให้นำเครื่องมือ
ดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาวิจัยได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

เรียน คณบดี

☒ เพื่อโปรดทราบ

☐ สำเนาเรื่อง เรียน.....

☒ เรื่องส่ง...
2 มิ.ย. 52

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์วราภรณ์ ปิ่นแก้ว)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ทราบและดำเนินการได้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วาสนา แดงมณี)

รองคณบดีฝ่ายบริหาร

รักษาการแทน คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

2 มิ.ย. 52

งานบริการการศึกษา

โทร. 053-942423

โทรสาร 053-942435

- ทบว

- 1160 ๑ (ศูนย์ข้อมูลงานทะเบียน)

1๖.๕๖

๑ มิ.ย. ๕๒

ภาคผนวก ก

หนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือ

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย สาขาคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล

อาคารรักษาสีงแวดล้อม ชั้น 3 2 ถนนพรมานน

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทร.0-2411-2002 โทรสาร 0-2419-9484

ที่ ศธ 0517.02 (ศร)/ 3082

วันที่ 7 พฤษภาคม 2553

เรื่อง ขอเรียนเชิญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พญ.สุพร อภินันท์เวช

ด้วย นางสาวเกวลี นาควิโรจน์ นักศึกษามหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล หลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช คณะพยาบาลศาสตร์ กำลังเขียนโครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา” อยู่ในความควบคุมของ อ.ดร.อติดา พรชัยเกตุ โอวยอง ซึ่งในการทำวิจัยครั้งนี้ นักศึกษาได้ใช้ 1. แบบสอบถามการปฏิบัติตัวของนักเรียนต่อผู้อื่น 2. แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง 3. แบบสอบถามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 4. แบบสอบถามการปฏิบัติของเพื่อน เป็นเครื่องมือในการวิจัยและเพื่อให้เครื่องมือวิจัยดังกล่าวมีการตรวจสอบความตรง (Validity) บัณฑิตวิทยาลัย จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบและแก้ไขปรับปรุงเครื่องมือวิจัย เพื่อให้ให้นักศึกษานำเครื่องมือวิจัยมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้นต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือวิจัยดังกล่าว ซึ่งนางสาวเกวลี นาควิโรจน์ ได้สร้างขึ้นด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง

(รองศาสตราจารย์ ดร.พญ.พัชรีย์ เลิศฤทธิ์)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติงานแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

Copyright by Mahidol University

ติดต่ออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ : อ.ดร.อติดา พรชัยเกตุ โอวยอง

โทรศัพท์ 081-298-0324

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย สาขาคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล

อาคารรักษาสีงแวดล้อม ชั้น 3 2 ถนนพหลโยธิน

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทร.0-2411-2002 โทรสาร 0-2419-9484

ที่ ศธ 0517.02 (ศร)/ 3004

วันที่ 7 พฤษภาคม 2553

เรื่อง ขอร้องเรียนเชิญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อ.ดร.ทัศนีย์ ทวีคุณ

ด้วย นางสาวเกวลี นาควิโรจน์ นักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล หลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช คณะพยาบาลศาสตร์ กำลังเขียนโครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา” อยู่ในความควบคุมของ อ.ดร.อติชา พรัชญ์เขต โอวียง ซึ่งในการทำวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาได้ใช้ 1. แบบสอบถามการปฏิบัติตัวของนักเรียนต่อผู้อื่น 2. แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง 3. แบบสอบถามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 4. แบบสอบถามการปฏิบัติของเพื่อน เป็นเครื่องมือในการวิจัยและเพื่อให้เครื่องมือวิจัยดังกล่าวมีการตรวจสอบความตรง (Validity) บัณฑิตวิทยาลัย จึงใคร่ขอร้องเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบและแก้ไขปรับปรุงเครื่องมือวิจัย เพื่อให้ให้นักศึกษานำเครื่องมือวิจัยมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้นต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือวิจัยดังกล่าว ซึ่งนางสาวเกวลี นาควิโรจน์ ได้สร้างขึ้นด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง

(รองศาสตราจารย์ ดร.พญ.พัชรี เลิศฤทธิ)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติงานแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ติดต่ออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ : อ.ดร.อติชา พรัชญ์เขต โอวียง

โทรศัพท์ 081-298-0324

Copyright by Mahidol University

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย สาขาคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล

อาคารรักร้อยสี่แควตอม ชั้น 3 2 ถนนพราณอก

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทร.0-2411-2002 โทรสาร 0-2419-9484

ที่ ศร 0517.02 (ศร)/ 3036

วันที่ 7 พฤษภาคม 2553

เรื่อง ขอร้องเรียนเชิญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อ.ดร.วินิภาญจน์ คงสุวรรณ

ด้วย นางสาวเกวดี นาควิโรจน์ นักศึกษามหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล หลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช คณะพยาบาลศาสตร์ กำลังเขียนโครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง รูปแบบการเลี้ยงดู และการปฏิบัติของเพื่อนต่อพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษา” อยู่ในความควบคุมของ อ.ดร.อติยา พรชัยเกตุ โอวียง ซึ่งในการทำวิจัยครั้งนี้ นักศึกษาได้ใช้ 1. แบบสอบถามการปฏิบัติตัวของนักเรียนต่อผู้อื่น 2. แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง 3. แบบสอบถามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 4. แบบสอบถามการปฏิบัติของเพื่อน เป็นเครื่องมือในการวิจัยและเพื่อให้เครื่องมือวิจัยดังกล่าวมีการตรวจสอบความตรง (Validity) บัณฑิตวิทยาลัย จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบและแก้ไขปรับปรุงเครื่องมือวิจัย เพื่อให้แก่นักศึกษานำเครื่องมือวิจัยมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้นต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือวิจัยดังกล่าว ซึ่ง นางสาวเกวดี นาควิโรจน์ ได้สร้างขึ้นด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง

(รองศาสตราจารย์ ดร.พญ.พัชรีย์ เลิศฤทธิ์)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติงานแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ติดต่ออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ : อ.ดร.อติยา พรชัยเกตุ โอวียง

โทรศัพท์ 081-298-0324

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย สาขาคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล
อาคารรักษาสีงแวดล้อม ชั้น ๓ เลขที่ ๒ ถนนพราณนก
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐
โทร.๐-๒๔๑๑-๒๐๐๒ โทรสาร ๐-๒๔๑๙-๙๔๘๔

ที่ ศธ ๐๕๑๗.๐๒ (ศร)/ ๖๖๖

วันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๔

เรื่อง ขอรเรียนเชิญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์บัญชา รัตนิน

ด้วย นางสาวเกวลิ นาควิโรจน์ นักศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล หลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช คณะพยาบาลศาสตร์ กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงรูปแบบการเลี้ยงดูและการปฏิบัติของเพื่อนกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดนครราชสีมา” อยู่ในความควบคุมของ อ.ดร.อติตยา พรชัยเกตุ โอ ยอง ซึ่งในการทำวิจัยครั้งนี้ได้ใช้ ๑. แบบสอบถามพฤติกรรมของนักเรียน ๒. แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง ๓. แบบสอบถามรูปแบบการเลี้ยงดู ๔. แบบสอบถามการปฏิบัติของเพื่อน เป็นเครื่องมือในการวิจัย และเพื่อให้เครื่องมือวิจัยดังกล่าวมีการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา บัณฑิตวิทยาลัย จึงใคร่ขอรเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบและแก้ไขปรับปรุงเครื่องมือวิจัย เพื่อให้ให้นักศึกษานำเครื่องมือวิจัยมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้นต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือวิจัยดังกล่าว ซึ่ง
นางสาวเกวลิ นาควิโรจน์ ได้สร้างขึ้นด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง

(ศาสตราจารย์ ดร.พญ.พัชรีย์ เลิศฤทธิ์)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติงานแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ติดต่ออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ : อ.ดร.อติตยา พรชัยเกตุ โอ ยอง

โทรศัพท์ ๐-๒๔๑๙-๙๔๘๕ - ๘๐ ต่อ ๑๗๑๐

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย สาขาคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล
อาคารรัชสีงแวลลอม ชั้น ๓ เลขที่ ๒ ถนนพรวนนก
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐
โทร.๐-๒๔๑๑-๒๐๐๒ โทรสาร ๐-๒๔๑๙-๙๔๘๔

ที่ ศธ ๐๕๑๗.๐๒ (ศร)/ ๑๖๓๗/

วันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๔

เรื่อง ขอเรียนเชิญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อ.ประมินทร์ ทะยะนิน

ด้วย นางสาวเกวลี นาควิโรจน์ นักศึกษบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล หลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช คณะพยาบาลศาสตร์ กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงรูปแบบการเลี้ยงดูและการปฏิบัติของเพื่อนกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดนราธิวาส” อยู่ในความควบคุมของ อ.ดร.อติตยา พรชัยเกตุ ไวย ยอง ซึ่งในการทำวิจัยครั้งนี้ นักศึกษาได้ใช้ ๑. แบบสอบถามพฤติกรรมของนักเรียน ๒. แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง ๓. แบบสอบถามรูปแบบการเลี้ยงดู ๔. แบบสอบถามการปฏิบัติของเพื่อน เป็นเครื่องมือในการวิจัย และเพื่อให้เครื่องมือวิจัยดังกล่าวมีการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา บัณฑิตวิทยาลัย จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบและแก้ไขปรับปรุงเครื่องมือวิจัย เพื่อให้ให้นักศึกษานำเครื่องมือวิจัยมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้นต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุมัติตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือวิจัยดังกล่าว ซึ่ง
นางสาวเกวลี นาควิโรจน์ ได้สร้างขึ้นด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง

(ศาสตราจารย์ ดร.พญ.พัชรีย์ เลิศฤทธิ์)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติงานแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ติดต่ออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ : อ.ดร.อติตยา พรชัยเกตุ ไวย ยอง

โทรศัพท์ ๐-๒๔๑๙-๗๔๗๕ - ๘๐ ต่อ ๑๗๑๐

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย สาขาคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล
อาคารรัษฎาสีงแวตล้อม ชั้น ๓ เลขที่ ๒ ถนนพราวณนก
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐
โทร.๐-๒๔๑๑-๒๐๐๒ โทรสาร ๐-๒๔๑๙-๙๔๘๔

ที่ ศธ ๐๕๑๗.๐๒ (ศธ)/ ๖๖๗

วันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๔

เรื่อง ขอเรียนเชิญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อ.กมล เบญจวรรณ

ด้วย นางสาวเกวลิ นาควิโรจน์ นักศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล หลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช คณะพยาบาลศาสตร์ กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรงรูปแบบการเลี้ยงดูและการปฏิบัติของเพื่อนกับพฤติกรรมรุนแรงของนักเรียนอาชีวศึกษาจังหวัดนราธิวาส” อยู่ในความควบคุมของ อ.ดร.อติยา พรชัยเกตุ โอว ยอง ซึ่งในการทำวิจัยครั้งนี้ นักศึกษาได้ใช้ ๑. แบบสอบถามพฤติกรรมของนักเรียน ๒. แบบสอบถามทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง ๓. แบบสอบถามรูปแบบการเลี้ยงดู ๔. แบบสอบถามการปฏิบัติของเพื่อน เป็นเครื่องมือในการวิจัย และเพื่อให้เครื่องมือวิจัยดังกล่าวมีการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา บัณฑิตวิทยาลัย จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบและแก้ไขปรับปรุงเครื่องมือวิจัย เพื่อให้ให้นักศึกษานำเครื่องมือวิจัยมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้นต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือวิจัยดังกล่าว ซึ่ง
นางสาวเกวลิ นาควิโรจน์ ได้สร้างขึ้นด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง

(ศาสตราจารย์ ดร.พญ.พัชรีย์ เลิศฤทธิ์)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติงานแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ติดต่ออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ : อ.ดร.อติยา พรชัยเกตุ โอว ยอง

โทรศัพท์ ๐-๒๔๑๙-๗๔๗๕ - ๘๐ ต่อ ๑๗๑๐

ภาคผนวก ง

หนังสือรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน

COA.No.MU-IRB (NS) 2011/82.0303

Documentary Proof of Mahidol University Institutional Review Board (Nursing)

Title of Project: RELATIONSHIPS BETWEEN ATTITUDES TOWARD VIOLENCE, PARENTING STYLES AND PEER'S BEHAVIOR AND VIOLENCE BEHAVIOR OF ADOLESCENTS.

Project Number: MU-IRB/C 2010/93.0309

Principle Investigator: Miss Kewalee Nakhawirod

Name of Institution: Faculty of Nursing Mahidol University

Approval includes
1) MU-IRB (NS) Submission form version received date 4 February 2011
2) Participant Information sheet version date 3 March 2011
3) Questionnaire version received date 4 February 2011

Mahidol University Institutional Review Board (Nursing) is in full compliance with International Guidelines for Human Research Protection such as Declaration of Helsinki, The Belmont Report, CIOMS Guidelines and the International Conference on Harmonization in Good Clinical Practice (ICH-GCP)

Date of Approval: 3 March 2011

Date of Expiration: 3 March 2012

Signature of Chair:

Pornsri Sriussadaporn.

(Associate Professor Pornsri Sriussadaporn)

Chair

Signature of Dean, Faculty of Nursing

Fongcum Tilokkulchai

(Associate Professor Dr. Fongcum Tilokkulchai)

Dean, Faculty of Nursing

Office of Mahidol University Institutional Review Board (Nursing) Room 502 Faculty of Nursing,
2 Phrannok Road, Bangkok 10700, THAILAND Tel: (662)-419-7466-80 Ext. 1500, 1503

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล

นางสาวเกวลี นาควิโรจน์

วัน เดือน ปีเกิด

4 เมษายน พ.ศ. 2525

สถานที่เกิด

จังหวัดพัทลุง ประเทศไทย

วุฒิการศึกษา

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นราธิวาส

พ.ศ. 2544 - 2548

พยาบาลศาสตรบัณฑิต

มหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550 - 2555

พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

(การพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช)

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน

พ.ศ. 2548 - ปัจจุบัน

อาจารย์ประจำ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัย

นราธิวาสราชนครินทร์

โทรศัพท์ 086 - 9562575

E-mail: pae_psy@hotmail.com